

Giấu Anh Vào Trong Nỗi Nhớ Của Em Đi

Contents

Giấu Anh Vào Trong Nỗi Nhớ Của Em Đi	2
1. Chương 1 : Anh Em Họ	2
2. Chương 2 : Vụ Thủ Tiêu Bất Thành	6
3. Chương 3 : Cô Gái Có Vấn Đề	10
4. Chương 4 : Tình Nhân Nhỏ	14
5. Chương 5	17
6. Chương 6 : Trở Về	20
7. Chương 7	23
8. Chương 8 : Theo Dõi	26
9. Chương 9 : Ba Điều Kiện	30
10. Chương 10 : Cô Ấy Là Bạn Gái Của Con	33
11. Chương 11 : Hãy Làm Nhân Tình Của Em Đi!	37
12. Chương 12 : Chỉ Một Mình Em Yêu Anh Là Đủ	42
13. Chương 13 Làm Nhân Tình Của Em Nhé!	46
14. Chương 14 : Nhân Chứng Duy Nhất	49
15. Chương 15 : Mâu Thuẫn	54
16. Chương 16 : Huyền Thoại Của Biển	58
17. Chương 17 : Nữ Hoàng	62
18. Chương 18 : Ăn Thịt Hồ Ly Tinh	67
19. Chương 19 : Michelia.s	71
20. Chương 20 : Nghi Ngờ	75
21. Chương 21 : Vị Hôn Phu	77
22. Chương 22	81
23. Chương 23 : Rơi!	83
24. Chương 24 : Cuộc Đua!	87
25. Chương 25 : Cuộc Chơi	91
26. Chương 26	94
27. Chương 27 : Ra Đi	96
28. Chương 28 : Victory	100
29. Chương 29 Đêm Trắng	103
30. Chương 30 : Đáp Án	108
31. Chương 31 : Sau Một Đêm Say	110
32. Chương 32 : Hồi Phục	113
33. Chương 33 : Bất Ngờ Mang Tên Vincent	117
34. Chương 34 : Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh	121
35. Chương 35 : Những Ngã Rẽ Cuộc Đời	125
36. Chương 36 : Đoàn Tụ	129
37. Chương 37 : Bạch Thiên Ân	132
38. Chương 38	136

Giấu Anh Vào Trong Nỗi Nhớ Của Em Đi

Giới thiệu

Giấu anh vào trong nỗi nhớ của em đi (Chỉ có thể là yêu 3) “Anh ghét nhìn thấy em trong vòng tay người khác”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giau-anh-vao-trong-noi-nho-cua-em-di>

1. Chương 1 : Anh Em Họ

Chương 1

Anh em họ

“Anh ghét nhìn thấy em trong vòng tay người khác, vì khi đó họ đang ôm cả thế giới của anh!”

Không ai biết rằng ngay dưới vách núi đá vôi nhô ra biển này có một bãi đá nhỏ, có mấy mỏm đá nhô lên. Không biết qua bao nhiêu thời gian, thiên nhiên mới tạo ra được một kì quan như thế? Nó làm cho núi đá trông giống như bị khoét vào một khoảng vuông vắn ngay dưới chân. Thoạt nhìn, trông nó giống một cái cửa hang với trần cao, bằng phẳng. Khi thủy triều lên, toàn bộ nơi này ngập trong nước biển. Khi nước rút, bãi đá nhô lên, tạo thành một chỗ nghỉ ngơi tuyệt vời cho những người thích thám hiểm qua đây.

Thiên Anh phát hiện ra hõm đá thú vị này nhờ một lần chèo thuyền lần theo dấu con vọc đầu vàng già đang bị thương ngang qua. Về sau, mỗi lần rảnh rỗi, anh thường một mình đến đây ngồi đọc sách hoặc câu cá. Nó trở thành chỗ trốn lý tưởng của anh.

Thiên Anh làm trong Ban bảo vệ khu dự trữ sinh quyển Cát Bà này đã được hơn 5 năm. Trước đó, anh từng là một bác sĩ trong một bệnh viện lớn ở Hà Nội. Vì yêu thích nơi này mà anh quyết tâm ở lại, vừa nghiên cứu hệ sinh thái của Cát Bà, vừa mở một phòng khám nhỏ phục vụ dân trong vùng. Có điều, sau khi đến đây, công việc chủ yếu của anh không phải làm khám bệnh nữa, mà là bác sĩ thú y kiêm bảo vệ nhật rúc. Thiên Anh ngày càng không hài lòng với việc dukhách đến tham quan rừng xả ra khá nhiều rác. Nếu không thu nhặt thường xuyên, chẳng mấy chốc quang cảnh tự nhiên ở đây sẽ mất đi vì ngập trong rác thải. Chưa kể đến việc nạn săn bắt động vật quý hiếm bất hợp pháp đã khiến cho nhiều loài biến mất, hoặc lẫn tránh lên các vách núi cao cheo leo, nơi con người khó mà đặt chân đến được.

Ít ai biết được rằng người mà họ hay gọi là bác sĩ Bạch là một chàng trai Hà Nội chính gốc. Hơn nữa, anh còn là con của một thế gia vọng tộc, có sức ảnh hưởng rất lớn. Chàng trai có vóc dáng cao lớn, đôi mắt hiền hậu ấy được ông trời ban cho một đôi tay thiên tài mà bất kì bác sĩ nào theo ngành giải phẫu đều mơ ước. Thế nhưng, đôi tay thiên tài ấy giờ đây đầy vết sẹo ngang dọc do đi rừng, chai cứng lại. Bỏ mặc đôi mắt đầy nước mắt vì xót xa của mẹ, Thiên Anh vẫn vững vàng giữ lập trường của mình. Anh không muốn cuộc sống bị sắp đặt bởi những trưởng bối trong gia đình, mà luôn khao khát tự mình bay lên, tự mình tạo ra cuộc sống cho bản thân. Nhìn anh giờ đây đã không còn nét thư sinh yếu đuối như những ngày đầu nữa, mà giống hệt một chàng trai vùng biển. Nước da anh cũng sạm lại, ngăm đăm vì mặn mòi của gió và nước Cát Bà.

Thủy triều bắt đầu lên cao, Thiên Anh thu cần câu lại, thả đám tôm và cá nhỏ xuống biển rồi lên thuyền con trở về. Hôm nay anh có một cuộc hẹn thú vị nên phải về sớm hơn thường lệ.

Không cần lên tiếng hỏi cô y tá, anh nhận ra khách của mình đã tới, ngay khi vừa trông thấy một vali lớn để chình ỳnh ở giữa phòng. Rồi anh nghe có tiếng nói chuyện oang oang ở trong phòng của mình:

-Mày đùa hả Vincent? Cái bộ dạng của mày mà chịu trối chân ở cái xứ khỉ ho cò gáy đó hả?

-...

-Tao về thì về thôi, chứ bà già đừng hòng ép tao lấy vợ. Tao đang ở ngoài Cát Bà.

-...

-Chừng vài tuần. Hết cái chơi thì tao chuẩn lên chỗ mày.

-...

-Ha ha. Tao chỉ tò mò xem ông thầy nào cao tay điệu được thằng như mày lên đó thôi.

-...

-Vậy đi, tao có việc rồi, tao sẽ gọi lại sau nhé!

Thấy Thiên Anh bước vào, gã trai đang ngồi vắt chân đong đưa trên ghế thông thả cúp máy, rồi giơ tay lên chào anh đầy kiểu cách.

-Cậu ở đây cũng thật an nhàn nhỉ? Người đó đưa mắt nhìn quanh căn phòng, cười thích thú.

Mặc dù người đó để tóc dài hơn, ăn mặc trau chuốt đúng kiểu cách của một công tử được nuông chiều, nhưng nhìn kĩ có thể nhận ra anh ta và Thiên Anh khá giống nhau.

Người này là Thiên Nguyên, em họ của anh. Mặc dù là anh em họ nhưng do bằng tuổi, lại cùng học với nhau từ nhỏ nên hai người xưng hô như bạn bè bằng vai phải lứa. Thiên Anh ngồi xuống ghế, điềm nhiên hỏi lại:

-Cậu về đây, còn em gái tôi ai trông?

-Trời đất. Con bé đó nó còn chưa quản tôi là may cho tôi lắm rồi. Nó đúng là ghê gớm và quái chiêu mà.

Thiên Nguyên rụt cổ, lè lưỡi khi nghĩ đến bà chị họ tinh ranh, cũng chính là em ruột của Thiên Anh. Thiên Anh khẽ cười, không cần hỏi anh cũng biết Nguyên ở với em gái mình chắc đã chịu không ít thiệt thòi. Ngay từ bé em gái anh đã bộc lộ tính ngang ngạnh, ma quái và nghịch ngợm như con trai rồi. Nói là Nguyên quản lý nó, nhưng 10 phần thì có đến 7, 8 phần là Nguyên bị bà chị họ bắt nạt.

-Tôi nghe nói mẹ cậu gọi cậu về lấy vợ? Thiên Anh tủm tỉm cười.

-Ha ha, ép được tôi lấy vợ thì đã không để đến bây giờ.- Nguyên cười- Tôi quyết định ở lại đây vài tuần, cũng lâu rồi anh em mình không gặp nhau mà.

-Được thôi.

-Tôi ra khách sạn đặt phòng đã. Cho tôi mượn con xe của cậu.

-Không vấn đề gì.- Thiên Anh lôi từ ngăn kéo ra một chùm chìa khóa, đáp cho Nguyên- Dù sao tôi cũng ít dùng đến nó.

-Mà cậu vẫn đưa xe đấy à?

-Thỉnh thoảng thôi. Về khách sạn đi rồi quay lại đây, tối nay tôi và cậu làm một bữa nhậu.- Thiên Anh dặn dò.

Bước ra đến cửa, chợt nhớ ra, Nguyên quay lại cười đầy láu cá:

-Mà hình như người của hội đua xe có thể VIP ở khách sạn mà, cho tôi mượn luôn đi, tiết kiệm được kha khá mà.

Thiên Anh lắc đầu cười khổ rồi quay vào trong. lát sau, anh mang ra một tấm card màu đỏ, trên in chữ VIP rất to, đưa cho cậu em họ, nói tiếp:

-Đây, dù sao tôi cũng chẳng dùng đến nó bao giờ.

-He he, thanks.

-Vút thứ tiếng tây nửa mùa của cậu đi. Nhanh đó, 7 giờ quay lại đón tôi.

-OK.

Thiên Nguyên xách chiếc vali ra ngoài, trước khi đi còn kịp buông vài câu chọc ghẹo cô y tá làm cô này đỏ bừng cả mặt.

Ung dung ngồi sau tay lái của chiếc Porsche màu xanh lam tuyệt đẹp, miệng khẽ huýt sáo một cách nhàn nhã, Thiên Nguyên khẽ cười thích thú khi nghĩ đến vẻ mặt khó coi của mẹ và “cô dâu” chưa biết mặt của mình. Là người có tư tưởng tự do, lại ở nước ngoài trong thời gian dài nên Nguyên không ưa gì kiểu hôn nhân được sắp đặt này. Anh tôn thờ tuyệt đối chủ nghĩa độc thân, cần thì kiếm một vài cô nàng vui vẻ là được, bản thân anh chưa bao giờ nghĩ đến việc lập gia đình.

Tối nay theo sự sắp xếp của mẹ, Nguyên phải đi gặp gia đình cô gái (và cả cô ta) mà theo lời bà thì đã được chỉ định từ thời ông nội anh, mặc dù Nguyên chưa một lần gặp mặt. Nguyên trốn đi thế này kiểu gì cũng làm mẹ giận điên lên, nhưng anh biết một thời gian rồi sẽ lại đầu vào đấy, khi mà bà không chịu nổi nỗi nhớ cậu con quý tử của mình. Nguyên tự đắc với ý nghĩ đó nên phấn khích tăng tốc xe lên cao hơn.

Chiếc xe đua thể thao này có tên là Saphia- tên của một loại đá có màu tương tự. Trong trào lưu chơi xe thể thao mới manh nha ở Việt Nam, thì nó là một trong những chiếc xe đẳng cấp nhất hiện nay. Nếu như không tính Windy vốn thuộc về một tay đua cự phách người Thụy Sĩ thì Saphia có thể được tính là số một. Ngoài khả năng tăng tốc kinh hoàng vốn là truyền thống của các dòng xe Porsche, Saphia còn mang một vẻ đẹp mê người. Chỉ cần nhìn xe cũng đủ biết người chọn nó tinh tế đến cỡ nào. Và quả thật, Thiên Anh là một người tinh tế đến hoàn mỹ.

Không giống với các công tử khác của hội đua xe, Thiên Anh chọn cho mình một lối sống riêng, giản dị nhưng luôn tràn đầy những tìm tòi, mạo hiểm. Đời sống của anh phong phú đến độ những người bạn chí cốt phải phát ghen lên.

Thiên Nguyên cũng rất đố kỵ khi anh họ-đồng thời là bạn từ thuở thiếu thời của mình có thể tự do lựa chọn lối sống phóng khoáng này, trong khi anh thì phải ra nước ngoài học theo sự sắp xếp của ông nội, và sau này phải thừa kế việc kinh doanh của gia đình. Nhìn bề ngoài Nguyên có vẻ tự do, phóng túng hơn Thiên Anh, nhưng khi thực, Thiên Anh mới là người cố chấp và bướng bỉnh hơn. Một mình Thiên Anh chống lại cả gia tộc để lựa chọn cuộc sống này. Nhà cửa của Thiên Anh đều bị thu hồi lại, thứ duy nhất anh được giữ lại bên mình chính là chiếc Saphia. Thiên Anh tới Cát Bà, tự thân lập nghiệp mà không nhận bất kỳ sự hỗ trợ nào từ gia đình. Đây là chuyện mà Thiên Nguyên cảm thấy bội phục người anh em của mình nhất.

Thiên Nguyên dừng xe trong tầng hầm rồi đi lên đại sảnh của khách sạn. Paradise- thiên đường của những giấc mơ-một nơi cực kì biết cách móc hầu bao của khách.

-Tôi cần một phòng.- Nhẹ nhàng đặt thẻ VIP lên bàn, anh nháy mắt với nữ tiếp tân.

Cô gái đứng sau quầy tiếp tân nhận tấm thẻ, nhìn qua nhìn lại một lúc vẫn không nói gì, ánh mắt lại đầy sự kì quái.

-Có gì không đúng sao?- Anh ngạc nhiên vì thái độ chần chừ đó.

-Xin lỗi, nhưng đây là tấm thẻ của quý khách sao?

-A, thì ra vấn đề ở chỗ đó.- Thiên Nguyên cười- Nói là của tôi thì cũng không phải, một người bạn, chủ nhân của nó đã tặng cho tôi. Sao, khách sạn quy định thẻ này không được đem cho mượn à?

-Xin lỗi, một vài trường hợp đặc biệt thì chúng tôi phải tiến hành xác minh lại, thưa quý khách.

-Cần xác minh?- Nguyên cau mày lắm bầm- Sao hán không nói với mình là cần nhiều thủ tục đến thế?

Nhân viên lễ tân nhắc máy gọi điện một chút rồi sau đó quay ra cười với anh:

-Xin lỗi đã để quý khách chờ lâu. Quý khách có thể nhận phòng theo chế độ VIP của chúng tôi.

Nói rồi cô đặt lên trước mặt anh một chùm chìa khóa. Nguyên nhận lấy, nhìn số phòng rồi mỉm cười nhã nhặn:

-Cảm ơn. Các cô làm việc chu đáo thật.

Bóng Nguyên vừa khuất sau cánh cửa thang máy, một người đã xuất hiện ngay cạnh bàn lễ tân:

-Người vừa rồi là ai vậy?

Người hỏi là một thanh niên có vẻ ít tuổi hơn Nguyên, khá trẻ và đẹp trai, lại pha chút ngang tàng, phóng túng. Nữ nhân viên lễ tân cười đáp:

-Anh ta sử dụng thẻ VIP của anh Thiên Anh. Bọn em vừa xác nhận, người này là em trai của anh ấy.

-Thảo nào...- Người thanh niên nhịp nhịp ngón tay xuống bàn- Nhìn thấy Saphia mình đã nghi ngờ rồi.

-Anh còn cần gì nữa không?

-Được rồi, các cô cứ làm việc của mình đi.- Người thanh niên lắc đầu và đi ra phía cửa, trên tay còn tung hững một chùm chìa khóa rất nhịp nhàng.

Bãi biển càng về tối càng nhộn nhịp. Người đi dạo trên bãi biển hóng gió rất đông khiến cho không gian ở đây cũng vì thế mà vô cùng sôi động. Ở một góc, nơi người ta bày ra đủ các thứ hàng khô nướng thơm nức mũi, có hai gã thanh niên đang ung dung ngồi bệt trên cát uống rượu với mực khô. Thoạt nhìn hai người khá giống nhau, là hai anh chàng rất đẹp trai nên thu hút không ít ánh mắt nhìn của các cô gái đi qua. Thiên Nguyên thỉnh thoảng đưa mắt nhìn theo một đôi chân trần trắng nõn, miệng không ngớt bình phẩm, khen ngợi. Đó là thói quen sống của anh, Thiên Anh ngồi bên cạnh chỉ biết cười trừ.

-Thật bất công. Trong khi cậu sống nhàn nhả sung sướng thế này, ngày nào cũng được đi câu cá, ra bãi biển ngồi nhìn các em chân dài xinh tươi lượn qua lượn lại như cá cảnh.- Thiên Nguyên than thở- Còn tớ, vừa về tới nơi đã suýt bị bà già đóng cái gông vào cổ rồi. Cậu nói xem, thế có phải quá ư bất công không?

-Nếu không thích về nhà thì cứ ở đây một thời gian đi. Biết đâu cậu lại bén rễ đất này, rồi không chịu về cũng nên ấy chứ.- Thiên Anh cười lớn.

-Có lẽ tớ chưa có đủ mạnh mẽ như cậu.- Thiên Nguyên lắc đầu- Cũng ở một thời gian thôi, phải kiếm việc mà làm chứ. Lông bông mãi cũng chán.

-Nếu thích thì dọn về ở với tớ.- Thiên Anh thân mật vỗ vai người em họ mà lâu nay anh coi là bạn thân nhất.

-Thôi, cái văn phòng của cậu bé xiu. Với lại, tớ mà về đó, cậu làm gì có thời gian mà tán gái chứ?

-Cái thằng này...- Thiên Anh giơ chân đạp vào chân Thiên Nguyên- Đầu óc lúc nào cũng tầm tã như mực ấy.

-Được rồi, được rồi.- Thiên Anh kêu lên- Tớ biết là cậu thuần khiết được chưa? Siêu cấp thuần khiết đại ca...

Hai người chợt thấy mình như trở về thuở còn đi học, lúc nào cũng đi cùng nhau, trêu chọc nhau, ganh đua nhau. Lâu rồi cả hai mới được cười nhiều và thoải mái đến vậy.

-Thế nào, mai có chương trình gì hay cho tớ không?- Thiên Nguyên chợt hỏi.

-Sáng mai tớ dẫn cậu vào trong ban Kiểm lâm chơi. Chiều mai tớ dẫn cậu đi câu, có một chỗ này hay cực?

-Được, dù sao thì tớ cũng chẳng có việc gì làm cả. Để xem cái gì đã bắt cậu ở lại đây lâu đến thế.

-Ha ha, là số phận thôi. Càng ở đây lâu tớ càng cảm thấy bản thân gắn bó với nó...- Thiên Anh cười đáp.

Thiên Nguyên lại nhìn ra phía biển. Một tiếng còi tàu từ xa rúc lên một tiếng thật vang. Dù rất ồn ào, nhưng tại sâu trong tâm hồn anh lúc này, cảm giác bình yên đến lạ.

2. Chương 2 : Vụ Thủ Tiêu Bất Thành

Là một thành viên của Ban bảo vệ khu dự trữ sinh quyển Cát Bà, nhiệm vụ của Thiên Anh chủ yếu là cùng anh em trong tổ nghiên cứu trồng thử nghiệm các giống cây rừng quý, tiến hành theo dõi định kì những động vật đặc biệt quý hiếm tại đây. Mặc dù ban đầu gặp phải nhiều khó khăn do không đúng chuyên môn, nhưng dần dần anh cũng quen việc, và trở thành một thành viên không thể thiếu được của tổ công tác mười ba người này.

Nơi tọa lạc chính của tổ nằm trong khu vực đang được tiến hành phục hồi sinh thái nên từ nơi đó ô tô còn phải đi bộ lên thêm vài cây số đường rừng nữa.

-Ngày nào cậu cũng đi thế này sao?- Thiên Nguyên vừa thở phì phò, đưa tay quạt mồ hôi trên mặt, hỏn hển hỏi.

-Thường thì tớ ở đây suốt, chỉ khi cuối tuần mới về phòng khám. Bệnh viện không làm việc vào cuối tuần nên khidó tớ phải về. Các ngày còn lại đều ở trong đây.- Thiên Anh mỉm cười đáp, sắc mặt vẫn không đổi.

-Bác gái lên đây bao giờ chưa?

-Mẹ tớ hai tháng một lần lại ra đây, nhưng chưa bao giờ lên.- Thiên Anh bật cười.

-Tớ đoán cậu không dám cho mẹ cậu lên thì đúng hơn.- Nguyên bĩu môi.

-Các cụ già rồi, vận động xương cốt nhiều quá cũng không tốt.

-Chứ không phải cậu sợ mẹ cậu xót con rồi sống chết bắt cậu về Hà Nội sao?

-À, thì cũng có cả lý do đấy.- Thiên Anh gãi đầu.

-Biết xa thế này tớ chả thèm lên. Trên đó có gì thú vị đâu.

-Có chứ. Cậu sẽ được thấy những động vật được ghi vào sách đỏ Việt Nam, cả những loài lan quý hiếm nhất nữa.

-Có được bắt mang về không?

-Cậu đùa à?- Thiên Anh cười phá lên.- Chúng là tài sản quốc gia đấy.

-Gớm vậy?

-Chứ đùa sao. Thực ra cuộc sống bình thường của chúng là ở trong rừng. Bọn tớ chỉ đưa về những con thú bị thương hoặc bị bệnh để chữa trị. Khi chúng khỏi rồi thì lại thả về lại rừng.

-Nhiều không?

-Tùy thôi. Nhưng gần đây nạn săn bắt động vật rất nhiều. Dân ở đây không biết toàn vào rừng đặt bẫy thú. Được thì mang về bán cho dân buôn hoặc nhà hàng dưới phố để lấy tiền sống qua ngày. Có lời nhất vẫn là bọn buôn bán động vật quý hiếm, lợi dụng cái dói để trục lợi.- Thiên Anh thở dài.

-Sắp đến chưa?- Nguyên đứng hần lại, hay tay chống vào hai đầu gối, cúi đầu thở hồng hộc.

-Ngay trên kia rồi. Thế này thì cậu làm sao có thể chinh phục được đỉnh Ngự Lâm chứ.

-Thôi cho tớ xin...- Nguyên xua tay- Thế này cũng cảm thấy vỡ mật mà chết rồi.

-Vậy nghỉ chút rồi đi tiếp nhé!

-Ừ...- Thiên Nguyên đáp một tiếng rồi ngồi phịch xuống.

-Cố chút đi. Chiều tớ dẫn cậu đến một nơi thú vị hơn nữa.

-Thôi... thôi...

-Yên tâm, không phải leo núi đâu.- Thiên Anh cười.

-Vậy thì tớ sẽ suy nghĩ lại.

-Tớ đảm bảo cậu sẽ thích mê... Ủa, Đại Tướng Quân, mày ra đón tao sao?

-Hả?- Nguyên đang cúi đầu thở, nghe cách nói chuyện kì quái của Thiên Anh không khỏi kinh ngạc một tiếng, ngẩng mặt lên nhìn.

Thiên Anh đang ngồi trên một rễ cây lớn trồi lên mặt đất ở ven đường đi, tay đang xoa xoa bộ lông đỏ như lửa của một con chó. Màu lông chói mắt đó nhất thời làm Nguyên cảm thấy ngạc nhiên.

-Này làm quen đi...- Thiên Anh ôm lấy cổ nó, hướng Nguyên cười- Đây là Đại Tướng Quân, cậu chàng chính là người bạn đặc biệt nhất của tớ ở đây đây.

-Khục... Đại Tướng Quân, tên nghe nỏ quá đi.- Thiên Nguyên bật cười vang.

Nhưng tràng cười vừa bật ra đã bị tiếng sủa của con Đại Tướng Quân át đi. Tiếng sủa vang, âm thanh không quá lớn nhưng lại có chút uy áp, đầy quyền uy. Tất nhiên nó hướng về phía Thiên Nguyên sủa lên đầy bất mãn.

-Ha... Anh chàng này cũng có cá tính ghê.- Thiên Nguyên cười.

-Này, cậu đừng có coi thường Đại Tướng Quân, nó ở đây có thể được coi là chúa tể đó.

-Thật hả?

-Tất nhiên, cậu nhìn màu lông của nó xem.

-Cũng có chút đặc biệt.- Nguyên gật gật đầu.- Chưa từng thấy con chó nào có bộ lông như thế.

-Tất nhiên là cậu không thể thấy rồi, vì nó không phải là chó nhà, nó là sói.

-A...- Thiên Nguyên bị câu nói đó làm cho nhảy dựng lên.

-Ha ha, tớ biết là cậu sẽ ngạc nhiên mà. Hơn nữa, Đại Tướng Quân còn là loài sói lông đỏ, chính là một trong những loài có nguy cơ tuyệt chủng hiện nay.

Thiên Nguyên trở mắt kinh ngạc, mắt nhìn chăm chăm về phía con sói lông đỏ lúc này đang dụi dụi mõm vào tay Thiên Anh làm nũng.

-Lai lịch của nó kể cũng thú vị. Mẹ nó vốn là một con chó nhà được một anh làm trong Ban kiểm lâm ở Vườn quốc gia Cát Tiên nuôi dưỡng. Anh này sau đó chuyển công tác ra Cát Bà, đem nó theo. Lúc ấy không ngờ lại phát hiện ra nó có thai. Lứa đó có tất cả 5 con chó con được ra đời, Đại Tướng Quân chính là anh cả trong số đó. Nhìn bộ lông của nó, mọi người mới biết cha nó là một con sói lửa chính hiệu. Cả đàn lúc đó chỉ có mình nó có được di truyền màu lông từ cha. Chính tay tớ chăm sóc nó từ khi nó mới ra đời, cũng được ba năm rồi.- Thiên Anh kể.

-Ra vậy... Thế mà còn dám uy hiếp người anh em của chủ mi hả?- Nguyên trừng mắt nhìn Đại Tướng Quân.

-Nó rất thông minh, chúng ta nói nó đều hiểu đấy.

-Tớ chả tin.- Nguyên bĩu môi.

-Thôi, đi tiếp nào, còn một chút nữa thôi.

Nguyên đứng dậy phủi quần, gật đầu:

-Được rồi, đi tiếp nào.

Đại Tướng Quân chạy quanh quanh chân hai người một đoạn rồi phóng mình lên phía trước.

Lúc này, nơi nghỉ của Ban bảo vệ rừng đã hiện ra trước mắt Nguyên.

Khu vực làm việc của Ban bảo vệ rừng khá rộng, nhưng chỉ có ba dãy nhà cấp bốn nằm song song nhau, xung quanh còn có các chuồng nuôi thú. Một vài chuồng có thú ở trong, một vài chuồng thì không.

-Dãy nhà đầu tiên này là nơi anh em sinh hoạt, ăn nghỉ, họp hành. Còn hai dãy sau đều là khu vực trồng và cấy ghép các loại cây, cũng như là nơi để những con vật bị thương nặng. Những con bị thương nhẹ đều được đưa trở lại rừng, hoặc đưa ra ngoài như thế kia.- Thiên Anh vừa đi vừa giải thích.

-Chúng ta có khách sao anh Bạch?

Một giọng nói trong trẻo cất lên, sau đó một cô gái mặc blouse trắng bước tới gần hai người.

Cô gái này không cao lắm, người hơi đậm, nhưng có nét duyên rất riêng. Trên tay cô lúc này còn một túi cỏ khô, vai đeo một hòm đựng đồ y tế.

-Chào Lam- Thiên Anh hướng cô gái cười- Em đã tiêm xong rồi sao?

-Vâng, sáng nay chỉ phải tiêm nốt cho ba con thôi. Vài ngày nữa là có thể đưa chúng về rừng được rồi.- Cô gái tên Lam gật đầu đáp.

-Vậy thì tốt rồi. Đây là Nguyên, em họ của anh. Anh dẫn cậu ấy lên đây tham quan chút.

-A, thảo nào hai người lại giống nhau.- Lam hướng ánh mắt về phía Nguyên.

Bắt gặp đôi mắt đen láy của Nguyên đang nhìn mình chằm chằm, Lam đỏ mặt cười. Rồi cô quay sang nói với Thiên Anh:

-Vậy anh dẫn anh ấy đi tham quan đi. Em ra vườn lan chút.

-Ừ...

Lam đi rồi, Thiên Anh huých nhẹ tay vào người Nguyên, cười:

-Làm gì mà như người mất hồn thế?

-Làm gì đâu. Cô ấy mới là người mất hồn ấy chứ...- Nguyên cười ha ha.

-Cậu thật là, lại làm cho người ta ngay tại nhà mình mà phải bỏ chạy...

-Cô ấy là ai thế?

-Lam, 23 tuổi, bác sĩ thú y, là nữ duy nhất của Ban bảo vệ của chúng tớ ở đây.

-Ồ, quý hiếm hả?

-Lại còn cợt nhả nữa... Cậu mà động đến cô ấy xem anh em ở đây có dần cậu như xương không?

-Ha ha... Trong đó có cả cậu hả? Thế mới nói, anh em như tay chân, người yêu như quần áo. Quần áo thay ra vẫn có thể mặc lại, chứ tay mà đã muốn cầm dao chặt chân thì có chạy lên giờ cũng không thoát.- Nguyên cười phá lên.

-Cái thằng này...- Thiên Anh trừng mắt bắt lực nhìn cậu em họ.

-Tớ đùa mà...- Thiên Nguyên vỗ vai Thiên Anh- Cậu chả biết thừa khẩu vị của tớ còn gì.

-Ai mà biết được, bao nhiêu năm như thế, khẩu vị cũng có thể thay đổi chứ.

-Không thay đổi đâu. Mà lạ, ừ thì tớ có ý định tán cô bé ấy đấy, sao nào? Sao cậu phải âm ỉ lên như thế? Hay là...- Nguyên nhìn Thiên Anh bằng vẻ mặt háo hức- Hay là cậu có ý gì với cô ấy? Khai ra mau.

-Thằng này muốn ăn đòn hả?- Thiên Anh dứ nắm đấm về phía Nguyên.

-Này, bị tớ gái đúng chỗ ngứa rồi hả? Tớ biết tớ leo núi không giỏi bằng cậu, nhưng nếu nói đánh lộn thì cậu còn lâu mới so được với tớ.

Thiên Nguyên chỉ biết lắc đầu bó tay trước vẻ lém lỉnh của Nguyên lúc này. Nguyên lúc nào cũng là một người sôi nổi và nhiệt tình như thế. Thiên Anh biết cậu chàng này mặc dù có tật xấu là lăng nhăng, nhưng khi thực sự đã yêu một ai đó, thì Thiên Nguyên lại nghiêm túc hơn bất kì ai.

Đây là nếu như, bởi vì Thiên Anh cũng không chắc liệu có ai có thể một lần nữa mở lại trái tim đó của Nguyên hay không?

Hai tuần sau...

Bãi đá bí mật của Thiên Anh chiều nay có thêm một người nữa nhàn hạ nằm ngửa mặt nên nhìn vách đá phía trên, miệng khẽ huýt sáo một cách thích thú. Thiên Anh vẫn ngồi ôm cần câu, chốc chốc lại cùng Nguyên nói một vài câu gì đó. Nguyên không có hứng thú câu cá như Thiên Anh, nhưng anh đặc biệt thích nơi này.

-Tớ nghĩ từ mai sẽ trưng dụng chỗ này làm chỗ nghỉ trưa?- Nguyên khẳng định một câu.

-Phì, cậu mà ngủ ở đây nếu lặn xuống biển thì không có mỹ nhân ngư nào vớt cậu đâu.

-Thử xem. Mặc dù tớ bơi không giỏi lắm nhưng không đến nỗi lặn xuống biển chết mà không biết gì.

Ngừng một lát, Nguyên hỏi tiếp:

-Cậu nhất định không về Hà Nội sao?

-Ồ, tớ thấy nơi này hợp với tớ hơn là Hà Nội.

-Thế còn Hương thì sao?

-Hương? Bọn tớ xong lâu rồi mà...- Thiên Anh cười- Hơn nữa Hương cũng không muốn xa thành phố, đó là lựa chọn của cô ấy.

-Bắt một thiên kim tiểu thư như cô ấy ra cái nơi đầu sóng ngọn gió này sống thì đời nào cô ấy chịu.- Nguyên chép miệng.

-Ừ, vậy nên tùy cô ấy quyết định thôi. Tớ..

Thiên Anh chưa kịp nói đến đây thì đột nhiên “ùm”, “ùm” hai bao tải lớn từ trên đỉnh núi xuống ngay vùng nước trước mặt hai người làm nước bắn tung tóe. Nguyên đang nằm mà bị giật mình đến nỗi chơi vơi suýt ngã.

-Cái gì thế?

-Hai bao tải, không rõ là gì?

-Người ở đây không phải xử lý rác bằng cách này đấy chứ?- Nguyên trở mắt nhìn ra nơi mà hai bao tải đã chìm xuống.

-Không đúng, núi phía trên thuộc về khu vực được bảo vệ nghiêm ngặt, bình thường chỉ có các đồng chí trong hạt kiểm lâm đi tuần tra mà thôi...- Thiên Anh cau mày lẩm bẩm.

-A... - Nguyên giật mình kinh hãi chỉ ra phía vùng nước vẫn còn chưa lặng lại.

Theo hướng tay Nguyên chỉ, màu nước xanh không ngờ lúc này nổi lên ít bọt khí, trong nước có màu đỏ như máu khiến Thiên Anh cũng giật mình vớt cả cần câu sang một bên.

-Cái gì thế?

-Mau xuống xem.- Thiên Anh không chần chừ bèn lao xuống nước.

Nguyên chần chừ một chốc rồi cũng nhảy ùm xuống để giúp Thiên Anh.

Vùng nước này không sâu nên cả hai chỉ lặn một chút là xuống được tới đáy. Trong làn nước mờ đục, Thiên Anh cuối cùng cũng lần tìm được một trong hai bao tải vừa được quăng xuống. Anh lần thấy miệng bao đã được buộc chặt bằng dây thừng, lại còn buộc kèm theo một tảng đá lớn, rõ ràng là cố ý không để bao này nổi lên. Anh lần sờ vào bao, chợt rung mình khi cảm giác đụng vào một đôi tay ở bên trong.

Trong bao là một con người.

Nguyên rút con dao gấp nhỏ trong túi ra cắt dây. Đến khi cảm giác không thể duy trì dưới nước lâu hơn được nữa thì dây thừng cũng chịu đứt. Anh vội ôm cả bao tải trôi lên mặt nước.

Vừa lên đến mặt nước, Nguyên vội há miệng hít lấy một ngụm không khí thật lớn vào phổi. Thiên Anh đã đưa được cái bao tải còn lại lên bờ đá, đang chuẩn bị lặn xuống giúp anh thì đã thấy anh trở lên. Thiên Anh giúp Nguyên kéo cái bao lên. Nguyên nói trong hỗn hển:

-Cẩn thận chút. Hình như... có người bên trong.

Thiên Anh gạt đầu rồi tiếp tục kéo chiếc bao lúc này nhìn rõ máu theo nước biển chảy đầy ra bên ngoài bao.

Nguyên lên được bờ, không kịp nghỉ, vội vàng dùng dao cắt dây thừng buộc chặt miệng bao ra. Anh vội kéo bao ra, chỉ thấy bên trong là một cô gái tóc tai rũ rượi, đã bất tỉnh, hai tay hai chân đều bị trói lại, miệng bị dán băng keo, máu từ vết thương trên đầu không ngừng chảy ra. Bên kia Thiên Anh cũng đã cởi được miệng bao, bên trong cũng là một cô gái bị trói chân tay, miệng bị chặt nhưng cô gái ấy chưa bất tỉnh nên giãy giụa rất dữ dội. Thiên Anh liếc mắt nhìn tình trạng của cô gái trong tay Nguyên, chỉ kịp giật băng keo rời khỏi miệng của cô gái này cho cô thở rồi bước sang chỗ Nguyên.

-Mau đặt cô ta xuống tớ xem chút. Còn thở không?

-Còn nhưng yếu lắm.- Nguyên đã giật băng keo ra từ nãy, bây giờ mới đặt tay lên mũi cô gái nghe hơi thở.

-Mau đưa cả hai tới bệnh viện trước đã. Cô gái bất tỉnh này có vẻ nguy kịch hơn, vì nước biển đã tràn vào phổi rồi. Lại còn vết thương ở trên đầu nữa.- Thiên Anh lo lắng gấp rút nói.

-Được. Giúp tớ đưa cô ấy lên xuống.- Nguyên gạt đầu.

Sau khi để cô gái bất tỉnh kia nằm yên ổn trên xuống, Thiên Anh quay lại cắt dây trói chân tay cho cô gái còn lại, lúc này đã tỉnh hẳn, nhưng mặt mũi vẫn tái mét, sợ không nói được câu gì.

-Cô đưa tay đây, tôi đưa cô về bệnh viện đã.

Nghe Thiên Anh giục, cô ta cũng không chậm chạp khi phát hiện ra tình trạng khẩn cấp của người kia. Thiên Anh cho xuống về bến rồi gọi xe cứu thương. 30 phút sau Thiên Anh và Nguyên đã đưa được cả hai cô gái đến bệnh viện lớn nhất đảo.

Ngồi nghỉ tại phòng chờ, lúc này cả hai mới hoàn hồn trở lại. Mọi việc xảy ra quá nhanh và bất ngờ khiến cả hai đều cảm thấy choáng váng hết đầu óc. Cô gái áo trắng bị thương ở đầu đã được đưa tới phòng cấp cứu, còn cô gái bị thương nhẹ hơn thì đã được khám tổng quát và đang truyền nước biển tại một phòng khác.

-Gọi cho bên công an chưa?- Nguyên ngả đầu ra phía sau ghế một hồi.

-Gọi rồi. Họ sẽ đến đây ngay.

-Ừm... Một vụ giết người đúng không?

-Ừ...- Thiên Anh gạt đầu- Nơi đó không phải là nơi tổ chức tham quan cho khách du lịch. Chắc chắn có kẻ muốn giết người diệt khẩu nên mới tìm đến nơi hoang vắng như thế. Hơn nữa chúng không chỉ có một người đầu.

-Nếu hôm nay mình không ở đó thì chắc chắn chẳng biết được chuyện này.- Nguyên rùng mình khi nghĩ đến chuyện suýt nữa thì mình đã chọn một nơi có đến hai cái xác để ngủ trưa.

-Cậu về khách sạn thay quần áo trước đi. Lúc nào cần lên trụ sở công an lấy lời khai tớ sẽ gọi. Tớ phải ở đây đợi bên công an họ đến đã.

-Vậy tớ về trước nhé! Lúc nào cần tớ thì gọi.- Nguyên gạt đầu uể oải đứng dậy, vỗ lên vai Thiên Anh rồi đi về phía cổng bệnh viện.

3. Chương 3 : Cô Gái Có Vấn Đề

-Hả, trốn mất rồi?- Nguyên bật dậy hỏi.

-Ừm...- Tiếng Thiên Anh vang lên ở đầu dây bên kia- Lúc tớ mang đồ ăn đến thì y tá nói cô ta đã biến mất, không biết đi đâu.

-Thế còn cái cô bị thương ở đầu thì sao?

-Vẫn chưa tỉnh lại. Bây giờ cậu mang xe đến đón tớ, tớ với cậu đến trụ sở công an luôn.

-Ừa, từ hôm qua đến giờ cậu vẫn ở bệnh viện hả?

-Ừ. Đến ngay nhé!

-Đợi một lát.

Nguyên cúp máy rồi vùng dậy. Từ hôm qua, sau khi ở bệnh viện về, tắm rửa xong là anh lăn ra ngủ một mạch đến tận khi Thiên Anh gọi mới dậy. Đã hơn 7h sáng. Nghĩ lại mọi chuyện hôm qua, nhất là khi chạm vào người ở trong bao tải, Thiên Nguyên rung mình một cái rồi bước vào nhà tắm.

Khi hai người đến trụ sở công an thì cũng đã hơn 9h sáng. Vừa thấy Thiên Anh, người được phân công gặp anh đã cười:

-Bác sĩ Bạch đây rồi. Anh đợi cậu từ sáng tới giờ.

-Anh phụ trách vụ này sao anh Trung?- Thiên Anh cũng bắt tay anh ta, hỏi lại.

-Ừ, sáng nay anh nhận lệnh từ sếp điều tra vụ này. Thế nào, đây chính là người đi cùng cậu hôm qua à? Hai người là anh em hả?

-Đây là em họ của em. Chắc anh cũng biết việc một trong hai người hôm qua đã tỉnh lại và bỏ đi mất.

Trung rót nước cho hai người rồi gật đầu:

-Sáng nay anh mới nhận được tin thôi. Cũng tại bên anh sơ xuất quá để bệnh nhân bỏ đi lúc nào cũng không biết. Còn cô gái kia chưa tỉnh phải không?

-Vết thương ở đầu ảnh hưởng khiến cô ấy hôn mê sâu, cũng không biết khi nào mới có thể tỉnh lại. Nhưng tình hình có vẻ khả quan, chắc sẽ không bị nguy hiểm đến tính mạng.

-Chút nữa hai cậu điền vào tờ khai, tường thuật lại vụ việc giúp anh để anh làm báo cáo nhé!

-Không vấn đề gì? Nhưng bên anh đã tìm ra manh mối gì chưa?

-Chiều hôm qua bọn anh đã đến hiện trường, mang tang vật về trụ sở cũng như rà soát lại nơi được cho là khu vực gây án.- Trung rút ra một bộ hồ sơ, rõ ràng là mới lập từ chiều qua.

-Khu vực núi phía trên thuộc địa phận được bảo vệ nghiêm ngặt nên bình thường sẽ không có khách du lịch. Chỉ có các anh trong ban kiểm lâm đi tuần tra, và nếu có thì là dân săn bắt trộm động vật trên núi.

-Bọn anh đã kiểm tra kỹ tang chứng vụ án. Hai bao tải này rất bình thường, có thể mua ở bất cứ chợ nào. Dây thừng cũng vậy. Còn tại hiện trường vụ án, có nhiều dấu chân khả nghi. Vì trước đó có mưa nên dấu giày để lại trên đá khá rõ.- Trung chỉ vào các tấm ảnh chụp dấu giày để lại.- Những dấu giày này toàn của đàn ông, có ít nhất 5 tên. Dựa theo kích cỡ dấu giày, có thể phán đoán được chiều cao của những tên này nằm trong khoảng từ 1m67 đến 1m73. Ngoài ra không có dấu vết giẫm co nên có thể đoán chúng cho nạn nhân vào trong bao từ trước rồi mới đem tới đó phi tang. Tất cả các hành động này đều rất chuyên nghiệp. Chúng không nghĩ rằng là có người có thể phát hiện raviệc này nên mới chủ quan không xóa dấu giày đi.

Thiên Anh và Nguyên cùng nhìn kỹ những tấm ảnh chụp rồi đưa lại cho Trung.

-Hiện giờ bọn anh đang tiến hành xác định thân phận cô gái còn lại trong bệnh viện. Cô ta không mang bất cứ giấy tờ nào trên người nên cũng có vài khó khăn. Trên người cô gái ấy ngoài những vết trói thì trên người cũng có những vết thương tím bầm, do bị đánh. Vết thương trên đầu là do khi bị vấp xuống đã va phải đá ngầm phía dưới. Theo nhận định của bác sĩ thì hiện tại phổi cô gái này do bị nước biển tràn vào nên bị viêm nặng, phải nghỉ ngơi một thời gian dài. Bọn anh sẽ cố gắng tìm ra thân nhân của cô gái này sớm nhất có thể.

Thiên Anh gật đầu rồi cùng Nguyên điền vào tờ khai. Sau khi làm xong việc này, cả hai chào Trung rồi trở về phòng khám của Thiên Anh.

-Lát tớ phải lên trên Trung tâm một chút, cậu đến bệnh viện thay tớ nhé!- Thiên Anh đề nghị.

-Mình còn việc gì đâu mà phải đến đó?- Nguyên ngăn ra hỏi.

-Hôm qua cậu kí tên vào biên bản xác nhận là người nhà để bệnh viện phẫu thuật ngay cho cô gái kia nên chứnữa cậu phải tới đó thanh toán tiền phẫu thuật trước. Mang thẻ của tớ đi.

-Lúc đó tại người ta giục quá, tớ sợ cô ta chết nên mới kí tên. Ài, cậu tới đó thanh toán là được rồi. Tớ ghéngửi mùi ở bệnh viện lắm.

-Giúp tớ đi, tớ phải lên Trung tâm nghiên cứu nộp báo cáo và xin nghỉ mấy hôm. Nếu cô gái kia tỉnh thì gọi cho tớ ngay, tớ sẽ đến thay cậu.

-Được rồi, tớ không làm thì chẳng ra tớ hẹp hòi hơn cậu à?- Nguyên hừ giọng.

-Ha ha, thế mới là thằng em hào hoa phong nhã, tốt bụng của tớ chứ.- Thiên Anh cười.

-Phì...- Thiên Nguyên bĩu môi không nói nữa.

Nguyên tới bệnh viện làm thủ tục thanh toán rồi tới phòng chăm sóc đặc biệt mà cô gái kia đang nằm. Cô ta đã qua tình trạng nguy kịch nên được đưa tới đây theo yêu cầu của Thiên Anh.

Hôm qua khi Nguyên cứu được cô gái này lên bờ, chỉ thấy sắc mặt cô ta tái nhợt, tóc tai rũ rượi, bết máu, hiện tại nhìn lại thì sắc mặt cô gái này đã có chút hồng hào trở lại.

Cô gái này chỉ chừng hơn 20 tuổi một chút, hơi gầy, làn da trắng nhợt, có một chút xanh xao như người bệnh lâu ngày. Trên gương mặt thon thả còn vài vết bầm chưa tan, rõ ràng như Trung nói là do bị đánh. Trên đôi môi nhỏ xinh cũng có vết máu tụ làm nó sưng lên một cách thảm hại. Nguyên thầm hỏi, không biết kẻ nào có thể nhẫn tâm đánh đập một cô gái như thế này?

Đột nhiên, Nguyên thấy đôi mày của cô gái hơi chau lại, có vẻ đau đớn và thống khổ, lại có vẻ như cô ta đang lâm vào một cơn ác mộng ghê gớm lắm. Nguyên tiến lại, lúc này môi cô gái đã mấp máy như muốn nói gì đó, bàn tay bất giác nắm chặt lấy ga giường bệnh. Nguyên cúi xuống, chỉ nghe tiếng nói yếu ớt nhưng âm thanh lại đầy sự kinh hoàng:

-Không được... Tôi không biết... Anh ơi cứu em... Thả tôi ra... Anh ơi...

-Này cô...- Nguyên vội lay vai cô gái, cô ta đang nằm mơ.

Người cô gái vẫn run lên bần bật.

-Cô ơi...- Nguyên lay mạnh hơn- Cô...

Cô bật dậy khiến Nguyên giật mình lui lại. Gương mặt của cô gái lúc trắng lúc xanh khiến Nguyên hơi hoảng.

-Cô tỉnh rồi sao?- Nguyên nhìn cô gái lúc này còn đang ngơ ngác nhìn mình như cố nhớ lại điều gì đó.

-Anh... Đồ tồi... - Cô gái vẫn nhìn thẳng anh rồi đột nhiên như không hề bị thương, cô gái làm một hành động vô cùng bất ngờ.

“Bốp.”

Cái tát từ cô gái làm Nguyên nổ đom đóm mắt. Thực ra vì đang bị thương nên cái tát này không thật sự mạnh nhưng do có yếu tố bất ngờ nên nó làm Nguyên loạn choạng suýt ngã.

-Cô bị điên à?- Nguyên sững sốt một chút rồi quát lên.

Từ trước tới nay, chưa có bất kì một ai dám ra tay với anh như thế nên Nguyên hiển nhiên vô cùng tức giận.

-Anh là ai? Đây là đâu?- Cô gái dường như quên hẳn hành động vừa rồi của mình, nhìn anh hỏi tiếp.

-Cô nhìn mà không biết à?- Nguyên vẫn còn bức bối vì cái tát vô cớ vừa rồi, nhưng anh đoán do bị thương nên đầu cô ta mới có vấn đề như thế, nên cũng chẳng thêm chấp nhặt nữa.- Đây là bệnh viện. Còn tôi là người đã cứu cô.

-Cứu tôi? Bệnh viện?- Cô gái cau đôi mày nhỏ lại vẫn ngơ ngác- Phải rồi, nhưng tôi là ai?

“Sặc, không phải thực sự đầu cô ta có vấn đề rồi đấy chứ?”- Nguyên ngăn ra.

-Cô không nhớ cô là ai hả?- Nguyên vẫn không dám đến gần, sợ bất thành linh lại phải ăn một cái tát nữa từ cô gái có vấn đề này.

Cô gái nhìn anh lắc đầu.

-Cô cũng không nhớ tên cô luôn hả?- Nguyên trở mặt.

Cô gái lại lắc đầu lần nữa.

-Cô... cô nằm xuống đi, để tôi đi gọi bác sĩ.- Nguyên nói rồi đi nhanh ra khỏi phòng.

Một lát sau, sau khi xem xét kỹ lại tình hình của cô gái, bác sĩ nói với anh:

-Có lẽ do bị va chạm ở đầu nên bệnh nhân mới rơi vào tình trạng mất trí nhớ tạm thời. Nhưng cũng không biết bao giờ mới có thể nhớ lại.

Nguyên ngó người nhìn theo bóng ông bác sĩ già đi về phía cuối hành lang rồi bất đắc dĩ trở lại phòng bệnh. Anh đã gọi cho Thiên Anh nhưng chắc phải một lúc nữa Thiên Anh mới tới.

Cô gái lúc này vẫn đang ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt đầy mơ hồ.

-Cô nên ngủ một chút đi.

-Anh là ai?- Cô gái hỏi lại, Nguyên cũng không nhớ rõ đây là câu hỏi thứ bao nhiêu của cô ta nữa.

-Thôi, thôi, tôi có nói một ngàn lần nữa chắc cô cũng không nhớ được tên tôi đâu.

-Tôi sẽ nhớ, vì anh nói anh là người cứu tôi...

-Thế sao vừa tỉnh lại là cô đã tát tôi một cái?- Nguyên trừng mắt.

-Tôi... tôi không biết... Hình như trong đầu tôi có một suy nghĩ là nhất định tôi phải tát anh một cái mới được.

-Hả... cô...- Nguyên buồn bực muốn khóc với cô gái có vấn đề này. Anh có cảm tưởng nếu như tiếp tục nói chuyện thì chẳng mấy chốc anh cũng sẽ có vấn đề theo cô ta.

-Anh nói lại đi, tên anh là gì?- Cô gái lại giục.

-Được rồi, nếu cô không nhớ tôi sẽ chỉ cách cho cô nhớ.

Nguyên đưa mắt nhìn cô gái một cái, thở dài bất đắc dĩ rồi đi ra ngoài. Lát sau anh trở lại, trên tay có một cây bút, anh cầm lấy bàn tay cô, nhắc lên và viết lên đó một chữ NGUYỄN rất to.

-Đừng nói cô quên luôn cả cách đánh vần nhé! Đó là tên tôi- Nguyên. Nếu cô không nhớ thì hãy nhìn vào đây.

-Nguyên... Nguyên... - Cô gái nhìn lòng bàn tay mình lẩm bẩm một lúc.

Nghe cô ta lẩm bẩm liên tục hơn trăm lần, Nguyên lắc đầu ngán ngẩm và mong cho Thiên Anh nhanh nhanh tới đây để mình mau chóng được giải thoát.

Sau khi Thiên Anh tới, bàn bạc kỹ với Trung- người phụ trách điều tra vụ án liên quan tới cô gái này, anh được phép đưa cô gái về chỗ mình để tiện theo dõi sức khỏe và chăm sóc cô ta trước khi tìm được người nhà của cô. Nguyên cũng chỉ biết than thầm trước quyết định của Thiên Anh. Anh biết thừa Thiên Anh sẽ gặp nhiều rắc rối với cô gái có vấn đề này.

Tối hôm Thiên Anh đưa cô gái về phòng khám của mình, Trung cũng tới thăm. Sau một hồi nói chuyện với cô gái, Trung cũng lắc đầu bó tay. Toàn bộ ký ức của cô gái như bị xóa sạch sẽ, không giữ lại được một chút nào.

-Bên anh đã xác định được thân phận cô gái này.- Trung nói với Thiên Anh và Nguyên khi cả ba ngồi uống rượu mực ngoài bãi biển.

-Ồ, vậy người nhà cô ấy đã biết phải không?- Thiên Anh vui mừng hỏi.

Trung lắc đầu thở dài:

-Chưa, chắc tạm thời phải gửi cô ấy ở chỗ cậu một thời gian. Cô gái này là khách du lịch tới đây mới được gần một tuần. Cô ấy đi cùng anh trai của mình, hiện tại chứng minh thư của hai anh em vẫn đặt ở khách sạn nơi họ thuê phòng. Nhưng nhân viên lễ tân cho biết cả hai đã biến mất vào ngày thứ 2 khi họ tới đây. Đồ đạc của hai anh em ở khách sạn vẫn còn nguyên, nhưng có dấu hiệu bị lục lọi.

-Đúng rồi, trước khi tỉnh lại cô ấy đã nằm mơ, có nhắc tới anh trai mình...- Nguyên gật đầu.- Khi đó vẻ mặt cô ấy rất hoảng sợ, dường như trước đó cô ấy đã trải qua một thời gian rất kinh khủng.

-Đúng vậy. Cô gái này bị bắt giữ khoảng một tuần trước khi bị mang đi thủ tiêu. Còn tung tích của người anh trai này thì không rõ. Bọn anh đã theo chứng minh thư của hai anh em họ để xác minh thân thể. Trước mắt thì có thể xác định cô gái này tên Hạ Chi, 22 tuổi, quê gốc ở Sơn Tây, Hà Nội. Anh trai cô gái tên Thanh Lâm, 29 tuổi.

-Trước khi người nhà cô ấy tới thì cứ để cô ấy ở chỗ em.- Thiên Anh gật đầu.- Nhưng em chỉ sợ bọn người hại cô ấy phát hiện ra thì rất nguy hiểm.

-Trước mắt còn chưa biết kẻ hại anh em họ có phải là người trong vùng hay không vì họ bị bắt đi ngay khi vừa tới đây. Họ lại là khách du lịch nên việc có kẻ thù ở đây là rất khó hiểu. Nhưng cái gì cũng có thể xảy ra...- Trung gật gù.

-Được rồi, anh đừng lo, em sẽ có cách bảo vệ cô ấy.- Thiên Anh suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết nói.

-Anh tin cậu... Đừng lo, chắc chỉ vài hôm thôi. Bên anh cũng sẽ cố gắng điều thêm một vài đồng chí thay phiên nhau ngầm bảo vệ cô gái.- Trung gật đầu.

Ba anh em ngồi nói chuyện phiếm đến tận đêm khuya mới chia tay nhau. Thiên Anh về phòng khám, còn Nguyên thì về lại khách sạn.

4. Chương 4 : Tình Nhân Nhỏ

Nguyên lão đảo bước đi, tay vẫn ôm chặt eo cô gái mặc váy mà mình quen ở sân nhảy tối nay. Cô gái này cũng là khách du lịch và nghỉ tại một khách sạn cách Paradise không xa. Hai người gặp nhau ở sân nhảy tối nay và đã nói chuyện rất vui vẻ.

-Tối phòng rồi nè anh Nguyên...- Cô gái vẫn ôm cứng lấy anh, âu yếm nói.

Nguyên đưa mắt nhìn cửa phòng, loay hoay rút ra thẻ mở cửa. Cô gái cầm lấy thẻ từ tay anh, tra vào ổ khóa, nhưng rồi ngạc nhiên:

-Ủa, cửa không khóa... Anh không khóa cửa khi đi sao?- Cô gái khê trách rồi đẩy cửa.

Choáng ngợp một chút với vẻ sang trọng của căn phòng, cô gái dìu anh lại ghế sofa rồi đặt anh uống một cách nặng nề.

-Anh say quá rồi...- Cô rót nước đưa cho anh.- Muốn đi tắm không?

-Ừ, tắm...- Nguyên cầm lấy cốc nước, khê hôn lên môi cô gái rồi lại buông người nặng nhọc nằm xuống ghế.

-Em đi chuẩn bị nước tắm cho anh.- Cô gái mỉm cười dịu dàng và đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Nhưng cô chưa kịp chạm tay vào tay cửa thì đột nhiên “cạch”, cửa phòng tắm mở ra. Cô gái ngẩn người nhìn người xuất hiện sau cánh cửa. Đó là một cô gái còn trẻ, nói đúng ra thì trong mắt cô trông như trẻ con, mặc một chiếc áo sơ mi dài ông dài trùm lên cả quần đùi nhưng cũng đủ khiến những đường cong mê người lộ ra, mái tóc còn ướt đẫm, một tay cầm khăn tắm thấm bớt nước trên tóc mình.

-Cô là ai?- Cô gái cau mày hỏi rồi quay đầu nhìn Nguyên vẻ mặt cực kì bức bối.

Cô gái ở phòng tắm vừa bước ra không ngờ là Hạ Chi, người mà không lâu trước đó Nguyên và Thiên Anh đã cứu ở dưới biển. Hạ Chi liếc mắt nhìn Nguyên rồi như đã quá quen với việc này, cô không trả lời mà đi

về phía phòng ngủ rồi đóng cửa lại. Cô gái thấy Hạ Chi lơ mình đi như thế thì giận tím mặt, hậm hực đi về phía Nguyên. Nhìn Nguyên lúc này đã ngủ say trên ghế, cô ta đá vào chân anh một cái hét lên:

-Đồ tồi...

Rồi cô đi nhanh ra cửa, đóng sầm lại.

Nguyên vẫn nằm im trên salon, ngủ rất ngon, dường như đã quá quen với việc ngủ ở đây.

Việc Hạ Chi ở đây là một việc vô cùng bất đắc dĩ của Nguyên. Thiên Anh hứa sẽ tặng lại cho anh thẻ VIP của Paradise có giá trị vĩnh viễn kia nếu anh đồng ý cho Hạ Chi ở cùng mình cho đến khi người nhà của cô tới đưa đi. Nguyên đã đồng ý vì nghĩ rằng cô ta sẽ sớm được đưa về nhà, nhưng đã gần hai tuần rồi bên công an vẫn chưa tìm được người có trách nhiệm với cô hợp pháp nên Hạ Chi vẫn ở lại đây cùng anh.

Thiên Anh dạo này khá bận bịu trên trung tâm nên không có thời gian chăm sóc cho Hạ Chi, hơn nữa anh đã thoả thuận với một người bạn ở Paradise sẽ bảo vệ 24/24 cho Hạ Chi nếu cô tới đây. Đó là lý do phòng của Thiên Nguyên có thêm một người, và Nguyên bất đắc dĩ phải ngủ ngoài salon dài hạn. Nguyên không còn được tự do đưa các cô nàng về phòng nữa vì Hạ Chi đã chiếm cứ mất phòng ngủ của mình. Anh cũng không được đi qua đêm ở nơi khác vì Thiên Anh đã yêu cầu anh phải có mặt ở phòng vào ban đêm, điều này là Nguyên rất cay cú và khó chịu.

Hạ Chi thì quá quen với việc tối nào Nguyên cũng đi uống rượu tới say khướt mới về nên việc có một cô gái bất thành hình xuất hiện trong phòng cũng không làm cô ngạc nhiên. Từ sau khi mất trí nhớ, tính cách của Hạ Chi vẫn lãnh đạm, lúc nào vẻ mặt cũng đầy mơ hồ và luôn cố lờ đi quá khứ trong mảng kí ức trắng xóa của mình.

Thiên Nguyên tỉnh dậy trong một cảm giác nặng trĩu nơi đầu óc. Chưa bao giờ anh tỉnh dậy mà đầu óc lại mơ hồ như hôm nay, có lẽ đêm qua anh đã say hơn mọi khi. Cảm giác ảm áp lan tỏa khắp người, một mùi thơm thoang thoảng khiến mọi giác quan của anh tỉnh táo trở lại. Một cảm giác êm êm nơi bàn tay khiến anh giật mình cúi nhìn, một thân hình bé nhỏ đang nằm cuộn tròn trong lòng anh. Cảm giác ảm áp, mềm mại và mùi hương mà anh vừa ngửi được chính xác là từ cơ thể này lan tỏa ra. Còn bàn tay có cảm giác êm ái chính là do lúc này nó đang đặt lên một bộ vị tương đối mẫn cảm, mà nếu Chi thức lúc này chắc chắn sẽ không ngần ngại đập anh bay ra khỏi giường.

Nhưng Hạ Chi vẫn ngủ ngon lành trong vòng tay của Nguyên.

Nguyên kinh ngạc khẽ buông tay rồi nhẹ nhàng trở dậy. Kéo chăn đắp cho Hạ Chi, anh bước vào phòng tắm.

Nguyên cố nhớ lại nhưng cũng không biết tại sao mình lại nằm cạnh Hạ Chi như thế? Rõ ràng anh đã nằm ở sofa ngủ ngay sau khi cô gái ở sàn nhảy đưa anh về đây. Nhớ lại vẻ mặt của Hạ Chi khi chìm trong giấc ngủ, một cảm giác lạ lan tỏa trong trái tim Nguyên. Ngẩng mặt cho nước tuôn xuống mặt, anh cố xua tan mọi cảm giác vừa xuất hiện trong lòng.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã tuôn những ánh sáng rực rỡ đầu tiên của ngày mới.

Trong mắt những người phục vụ ở khách sạn này thì Nguyên và Hạ Chi là một đôi tình nhân đúng nghĩa. Cô theo anh gần như mọi lúc mọi nơi. Nguyên cũng không dám để cô ở trong phòng cả ngày, anh cũng lo lắng nếu để Hạ Chi một mình thì sẽ có nguy hiểm tới với cô. Nguyên là một người có trách nhiệm, hơn nữa Nguyên chỉ biết rằng Thiên Anh để Hạ Chi đi theo mình là vì lo lắng cho an toàn của cô. Thiên Anh hầu như cả ngày ở Trung tâm nghiên cứu trên núi nên không thể lo cho cô chu toàn được. Anh cũng không nói cho Nguyên biết rằng Hạ Chi được bảo vệ ngầm bởi một người khác. Nếu anh nói cho Nguyên biết, anh sợ Nguyên vì thế mà bỏ mặc Chi ở trong phòng cả ngày.

-Anh Trung, em đưa cô ấy đến rồi.- Nguyên dẫn Hạ Chi vào phòng làm việc của Trung rồi nói.

So với lúc tỉnh dậy thì bây giờ Chi đã hoàn toàn khác. Cô đã hoàn toàn thoát khỏi trạng thái gầy ốm, xanh xao như con bệnh lâu năm, các vết thương trên người cũng hoàn toàn biến mất. Chi cũng không lạ lẫm mỗi lần tới đây, vì cô đã được nghe Nguyên kể lại những việc liên quan tới bản thân mình.

-Vẫn không nhớ ra gì sao?- Trung cười, anh cũng không hy vọng gì việc Chi nhớ ra trong một sớm một chiều.

-Có phải có tin từ gia đình cô ấy không?- Nguyên hỏi ngay.

Trước đó Trung đã nói cho Nguyên và Thiên Anh biết rằng Hạ Chi và anh trai cô vốn là trẻ mồ côi, lại không có họ hàng thân thích gì ngoài một người cô họ ở Ba Lan. Họ đang cố liên hệ với người cô này để thông báo về tình trạng của hai anh em nhưng vẫn chưa có kết quả.

Trung lúc đầu cười như trả lời Nguyên rồi đưa ra một tấm ảnh, một người mặc áo véc rất lịch lãm đứng cạnh một cô sinh viên mặc bộ đồ tốt nghiệp đầy duyên dáng. Cô sinh viên trong ảnh khi đó chính là Hạ Chi. Còn người còn lại, Nguyên đoán là anh trai Thanh Lâm của cô.

-Em có nhớ đây là ai không?

Hạ Chi nhìn tấm ảnh, cau mày rồi lắc đầu.

-Đây là anh trai của em phải không?- Cô hỏi lại.

-Phải rồi. Đó là Thanh Lâm, anh trai của em.- Trung cười.

-Anh trai em...- Hạ Chi tần ngần nhìn lại người trong tấm ảnh.

-Nếu em thích thì có thể giữ lại tấm ảnh này.- Trung úy Trung cười.

-Vâng cảm ơn anh.- Hạ Chi cầm lấy tấm ảnh khẽ cười, mắt vẫn không rời khỏi nụ cười rạng rỡ của người thanh niên trong tấm ảnh.

-Bọn anh đã tìm ra một số manh mối, có thể đó là lý do anh em họ bị bắt đi.- Trung nói khẽ với Nguyên khi tiễn hai người ra cửa.- Nhưng bây giờ chưa thể nói được, bí mật nghề nghiệp mà.

Trung nháy mắt cười rồi vẫy tay chào khi chiếc xe chuyển bánh. Anh trở về phòng làm việc, cầm bộ hồ sơ rồi tới một phòng khác.

-Cháu chào chú.- Trung cười khi thấy người đàn ông đang ngồi chăm chú bên màn hình máy tính.

-Trung à, ngồi đi, đợi chú chút.

Trung ngồi xuống bàn uống nước. Hai phút sau người đàn ông mái tóc đã lốm đốm bạc rời khỏi bàn làm việc, tới ngồi rót nước cho anh rồi cười hỏi:

-Thế nào? Vụ của cháu điều tra đến đâu rồi?

-Báo cáo chú, sau khi xác minh được nghề nghiệp của Trần Thanh Lâm, bọn cháu đã đưa ra một vài phán đoán.- Trung đưa hồ sơ trên tay cho sếp của mình.

Trong khi người đàn ông chăm chú xem hồ sơ, Trung nói tiếp:

-Hiện tại Trần Thanh Lâm là phóng viên tự do. Bút danh của anh ta là Trần Lâm. Anh chàng này có rất nhiều bài viết nổi tiếng, nhất là series bài báo liên quan tới khu dự trữ sinh quyển Cát Bà đã được giải thưởng báo chí quốc gia cách đây hai năm. Hiện tại anh ta cũng đang có một loạt bài phóng sự liên quan tới nạn săn bắt động vật ở đây.

-Ồ, vậy thì lý do có thể là do những bài báo này?

-Cháu cũng đang suy nghĩ theo hướng này.- Trung trầm ngâm.- Nếu sự thực là thế thì có thể Trần Lâm có đầu mối về một băng nhóm buôn bán động vật quý hiếm mà chúng ta chưa biết.

-Tốt. Nếu tìm được Trần Lâm thì sẽ sáng tỏ chuyện này.

-Cháu chỉ sợ...- Trung thở dài- Cháu sợ Trần Lâm lành ít dữ nhiều. Em gái của cậu ta còn bị đem đi thủ tiêu như thế...

-Chúng ta không được buông hi vọng. Còn cô bé kia, phải bảo vệ cho tốt, nếu liên quan tới một băng nhóm tội phạm thì không khó để tai mắt của chúng tìm thấy cô bé. Mong là chúng vẫn nghĩ cô bé đã chết...

-Bác sĩ Bạch đã bố trí cho cô bé ổn thỏa, chắc sẽ không có nguy hiểm gì đâu.

-Cứ cẩn thận vẫn hơn. Giá mà cô bé có thể nhớ được mọi chuyện thì chúng ta không phải vất vả thế nữa.

5. Chương 5

-Vẫn còn một người nữa có thể cho chúngta đầu mối. Bọn cháu vẫn đang tìm tung tích cô gái đó. Không biết cô gái đó có quan hệ thế nào với anh em Trần Lâm, nhưng nếu là người quen, thì cháu nghĩ cô ấy sẽ sớm đến tìm Hạ Chi thôi. Còn nếu không có liên quang, thì rất có thể cô ấy là một nhân chứng bất đắc dĩ khiến cho bọn kiaphải thủ tiêu cả cô ấy nữa.

-Phải nắm tất cả mọi trường hợp có thể xảy ra...

-Cháu rõ rồi thưa chú. Cháu xin phép đi làm việc tiếp.

Trung đứng dậy làm động tác chào rồi ra khỏi phòng.

Lúc này ở trên ô tô, Nguyên vừa lái xe vừa quay sang nhìn Hạ Chi. Từ lúc cầm tấm ảnh trên tay đến giờ, Chi chưa bao giờ rời tay khỏi nó, mắt vẫn đắm đắm nhìn vào hai người trong bứcảnh.

-Anh trai cô cũng đẹp trai đấy chứ?

Hạ Chi không đáp lại, chỉ mỉm cười dịu dàng với người thanh niên trong ảnh. Lát sau cô quay sang nói với anh:

-Anh nói anh ấy tên là Lâm phải không?

-Ừm... Trông cô có vẻ vui khi có tấm ảnh này nhỉ?

-Tất nhiên rồi. Sau khi tỉnh dậy, ngoàianh và anh Bạch ra, tôi chẳng biết ai. Đây là anh trai của tôi, mặc dùkhông nhớ chút gì về anh ấy, nhưng nhìn thấy anh ấy, tôi thấy rất ấm áp.

-Hôm nay nắng đẹp thật, cô muốn ra bãi biển chơi chứ?

-Đợi anh Bạch đến nữa chứ? Hôm nay anh ấy nói sẽ đến thăm chúng ta mà.

-Cũng được, nó kêu sẽ mang cho cô quần áo của cô mà nó lấy ở khách sạn cũ cô từng ở. Về về phòng khám đợi nó vậy.

Nguyên nói rồi vòng xe về phía phòng khám của Thiên Anh.

Hai người đến phòng khám thì Thiên Anhvẫn chưa về tới nơi. Y tá của anh đang băng bó chân cho một cậu nhócchừng 15, 16 tuổi. Bên cạnh cậu bé còn có một cô gái ăn mặc quê mùa vàmột cậu bé chừng 10 tuổi đứng khép nép bên cạnh.

-Anh Nguyên, Hạ Chi, hai người vào trong phòng của bác sĩ đợi em chút nhé, xong việc em sẽ mang nước vào cho.-Cô y tá tên Linh mỉm cười tươi khi thấy cả hai.

-Sáng sớm mà đã có bệnh nhân rồi à?- Nguyên gật đầu rồi bước thẳng về phía phòng của Thiên Anh.

Hạ Chi thì không, cô biết ở với ThiênNguyên một chỗ lúc nào cũng chán ngắt nên lần nào đến đây cô cũng đều chỉ ngồi ở ngoài nói chuyện với Linh mà thôi. Cô nhìn hai chị em của cậu nhóc bị thương khẽ mỉm cười như muốn an ủi họ nhưng cũng không làm haichị em thấy khá hơn. Họ đang quá sợ hãi với vết thương dưới chân của emvà anh trai mình.

-Được rồi, không sao nữa đâu. Cậu nhóc này dừng cảm thật, đau thế mà không khóc tí nào.- Linh sau khi băng bó chân cho cậu thì đứng dậy cười.- Chị đã sát trùng vết thương và băng lại cẩn thận rồi. Vết thương không nặng lắm nhưng thời gian này không được đi lại nhiều kéo vết thương lại vỡ ra, nhiễm trùng sẽ rất nguy hiểm. Có những trường hợp nhiễm trùng nặng phải bỏ cả bàn chân đi đấy.

Lời dọa của Linh lập tức có hiệu nghiệm, chỉ thấy cả ba chị em đều gật như gà mổ thóc. Cô chị lớn nhất đưa choLinh mấy đồng tiền mà nãy giờ mình bắt giặc đã bóp đến nhàu nát. Linhcười đưa lại tiền cho cô gái như biết rõ hoàn cảnh của ba chị em, nói:

-Thôi tạm thời chị chưa lấy tiền đâu,mang về bồi dưỡng em ấy cho tốt. Lúc nào khỏe, đi biển được rồi, mỗi ngày mang cho bác sĩ Bạch một con cá thật to là được. Ba chị em cứ về đi.

Cô gái nhìn Linh rồi lại nhìn sang Chi, nhưng ánh mắt cô không dừng lại lâu mà gật đầu rồi cúi xuống, công em trai lên.

-Em cảm ơn chị.

Ba chị em cùng chào Linh và Hạ Chi rồi ra khỏi phòng khám. Ba người vừa rời đi thì Thiên Anh về đến nơi. Nhìn theo bóng ba người đi, Thiên Anh ngạc nhiên hỏi:

-Ai vậy Linh? Sao sáng sớm đã bị thương rồi?

-Ba chị em cô bé này sống với nhau ở bên kia đảo cơ anh ạ.

-Ừa, bên kia đảo mà sao tới tận đây?

-Chị em họ không có tiền đi viện, để đến khi vết thương bắt đầu nhiễm trùng rồi mới cắn răng dắt nhau qua đây.- Linh thở dài.

-Bác sĩ Bạch nhà mình nổi tiếng dữ nhỉ ?- Thiên Nguyên đi từ trong ra khi nghe tiếng Thiên Anh.

Thiên Anh lúc này mới nhìn ra Chi đang ngồi ở một góc phòng. Anh nhoẻn miệng cười chào cô rồi mới nói với Nguyên:

-Tối chỗ anh Trung chưa?

-Rồi. Vừa từ đó về.- Nguyên liếc mắt nhìn Chi rồi mới tiếp- Giao cô ấy lại cho cậu, tớ xin một ngày tự do nhé!

-Được...- Thiên Anh cười xòa- Hôm nay tớ sẽ đưa Hạ Chi đi chơi, cậu cứ đi nơi nào cậu thích, không cần theo bọn này.

-Phì, tớ mà thèm à...- Nguyên bĩu môi rồi quay lại nhìn nhìn Chi tiếp- Hôm nay cô chịu khó đi chơi với bác sĩ Bạch của cô nhé, tôi bận rồi!

Hạ Chi nhìn anh định nói gì đó nhưng rồi lại thôi, cô quay đầu nhìn ra cửa sổ cũng không nói thêm câu gì nữa. Thái độ đó của Hạ Chi làm anh hơi ngạc nhiên nhưng nghĩ trong giây lát, anh bèn bước ra ngoài cửa.

Thiên Anh hơi cười cười nhìn theo anh. Lát sau, anh quay lại nói với Hạ Chi.

-Chi, lên núi chơi với anh không? Đại Tướng Quân nó nhớ em lắm đấy.

-Có ạ! Chơi với Đại Tướng Quân còn vui hơn chơi với anh ta nhiều!- Chi nhảy cẫng lên ôm lấy cánh tay anh như một đứa trẻ.

Nghe cô nói vậy, Thiên Anh chỉ biết cười khổ. Nếu Nguyên mà biết mình được cô gái này hồn nhiên so với con sói lông đỏ Đại Tướng Quân thì chắc sẽ tức ghen mà chết mất. Anh gật đầu rồi dặn dò Linh vài câu, sau đó dẫn Chi ra khỏi phòng khám.

-Không muốn về thì cứ để cô ấy ở lại chỗ cậu đêm nay đi.- Nguyên bực bội đáp.

Thì ra Chi nhất quyết không muốn về khách sạn tối nay mà muốn ở lại phòng khám, Thiên Anh đang gọi điện, muốn anh đến đón cô bé về.

-Vậy cũng được, sáng mai tớ đưa cô bé quay lại khách sạn sớm nhé!- Thiên Anh đáp vẻ đầy miễn cưỡng.

Nguyên cúp máy, đôi mày cau lại dữ tợn nghĩ: “Lại còn làm điệu bộ không thích về. Thích ở với bác sĩ của cô thì cứ nói thẳng ra...”

-Sao anh bực mình vậy?- Cô gái mới quen mỉm cười nhìn Nguyên, tay khẽ vuốt tóc đầy điệu đà.

-À, không có gì đâu.- Nguyên lắc đầu- Mình về chỗ anh chứ?

-Còn sớm mà, sao không uống thêm một chút nữa.- Cô ta lườm anh đầy ý tứ.

-Về Paradise cũng có rượu mà. Anh sẽ gọi lên phòng mình cùng uống.- Nguyên nói rồi đặt cốc rượu đang cầm trên tay xuống, ôm eo cô nàng ra khỏi quán rượu.

Về phòng, để mặc cô gái ngồi chơi ngoài phòng khách, Nguyên đi tắm. Khi đã tỉnh táo trở lại, anh giục cô đi tắm rồi đi xuống quầy rượu dưới sảnh lớn. Vừa ngồi nhấm nháp ly Chivas anh vừa nghĩ đến cuộc gọi của mẹ chiều nay. Anh không thể trì hoãn việc về nhà được nữa. Đã gần một tháng kể từ khi anh về Việt Nam và trốn ra Cát Bà. Trong tâm trí Nguyên luôn có một sự mâu thuẫn lớn giữa việc trở về và không. Anh đã từng nghĩ sẽ không bao giờ quay lại Việt Nam nữa, nhưng sau cùng anh không thể chiến thắng được khát khao gặp lại người mà ba năm qua tâm trí anh vẫn luôn dỗi theo không ngừng. Về đến Việt Nam rồi, lại một lần nữa anh đấu tranh giữa việc gặp lại cô và việc để tâm hồn mình thôi dẫy sóng.

Nếu nói anh vẫn còn yêu cô thì không đúng, nhưng trong lòng anh vẫn ấp ủ ý định che chở cho cô- người con gái bất hạnh mà anh là người đứng sau chứng kiến trong câu chuyện tình yêu của cô. Nếu quay về Hà Nội, anh sẽ phải đối mặt với cô, đó là điều mà anh không muốn. Nếu anh xuất hiện, cuộc sống của cô liệu có bị xáo trộn hay không?

Mười hai năm yêu cô- hai năm bên cô, mười năm cố gắng quên đi cô, bên Nguyên cũng từng có rất nhiều cô gái khác. Anh đi tìm hình bóng cô trong họ, muốn tìm cho mình một sự thay thế hoàn hảo, nhưng không có một ai có thể thay thế con người đó. Anh luôn cảm thấy lạnh lẽo ngay cả khi ôm họ trong lòng. Có bao người ở bên người, nhưng anh mãi mãi chỉ là một kẻ cô đơn đáng thương.

Mãi mãi lạnh giá, trừ khoảnh khắc sáng nay...

Nguyên gạt ý nghĩ ra khỏi đầu. Anh đứng dậy rời khỏi quầy rượu, và thay vì đi lên phòng như đã định, bước chân lại đưa anh ra khỏi khách sạn.

Ánh đèn ô tô vừa tắt, trong phòng khám nhỏ điện đã sáng bừng lên. Thiên Anh xuất hiện sau cánh cửa, đôi mắt còn tỉnh táo, rõ ràng là chưa ngủ.

-Tớ biết là cậu sẽ đến mà- Thiên Anh cười châm chọc.

-Tớ thương cái thân già cô đơn của cậu thôi.- Nguyên hừ giọng.

-Tớ biết... Tớ biết... Cậu tốt bụng nhất, được chưa? Giờ thì mang cô bé về giúp tớ. Có mỗi cái giường với cái chăn thì bị cô bé chiếm mất, tớ phải ngủ ngoài phòng khám, lạnh muốn chết.- Thiên Anh rùng mình một cái nói.

Nguyên không đáp nữa mà đi thẳng vào phòng ngủ của Thiên Anh.

-Mà cậu làm cái gì khiến cô bé giãy đành đạch kêu không muốn về khách sạn với cậu thế?- Thiên Anh nghi ngờ hỏi.

-Tớ mà dám làm gì?- Nguyên trừng mắt đáp- Cô ta dữ như cọp ấy, vừa tỉnh đã tát tớ một cái sưng mặt, cho tớ vàng tớ cũng không dám rờ vào.

-Cậu thật nhỏ nhen, mỗi cái việc cón con từ lâu lắc rồi mà vẫn giữ trong lòng. Đàn ông là phải rộng lượng chứ.- Thiên Anh cười.

-Cậu rộng lượng thì cậu mang cô ta lên trên Trung tâm với cậu đi.

-Làm sao được chứ.

-Thế thì thôi việc dạy dỗ tớ đi.

-Hôm nay cậu có vẻ bức mình. Chắc lại việc mẹ cậu mấy hôm nay gọi ra giục về hả? Thím cũng gọi cho cả tớ nữa, nhờ tớ khuyên cậu về nhà. Hay là về một chuyến đi.

-Ừm...- Nguyên nhìn Hạ Chi đang ngủ say trên giường, rõ ràng là cô đi chơi cả ngày mệt đến độ Nguyên bế cô lên cô cũng không biết gì.

Nguyên không nói gì với Thiên Anh nữa mà đi một mạch về thẳng khách sạn. Nguyên cũng không giải thích được tại sao mình lại tới đón Hạ Chi. Đường như có một sức mạnh kì lạ đã thôi thúc anh phải tới đó.

Khi Nguyên đẩy cửa bước vào phòng ngủ thì cô gái mà anh bỏ quên trong phòng trước đó đang nằm trong chăn, một cuốn tạp chí người mẫu được đặt trên đùi, bên cạnh còn có một chai rượu vang đỏ và hai chiếc ly. Một trong hai chiếc ly có rượu. Thấy cửa mở, cô gái ngẩng đầu cười, nhưng thấy trên tay Nguyên là một cô gái khác, nụ cười trượt khỏi đôi môi đỏ mọng. Mặt cô ta chợt dài ra một cách đáng thương, nhưng Nguyên cũng chẳng để ý làm gì.

- Ai đây?

- Bạn gái tôi.

- Anh làm này thế là ý gì? Anh coi tôi là ai hả? - Cô ta nhồm dậy hỏi.

- Mặc quần áo vào và về đi. - Nguyên nói khê như sợ Chi thức dậy nhìn thấy cô gái nửa kín nửa hở trên giường của mình.

- Anh... - Cô gái vùng dậy, bước xuống đất, mặt đỏ bừng bừng không biết do rượu hay do giận quá hóa thẹn.
- Đồ sở khanh.

Vung tay tát Nguyên một cái, cô ta tức tối đi ra khỏi phòng.

Nguyên cũng không để ý đến cái tát rát mặt vừa nhận được, anh tiến lại giường, khê đặt Hạ Chi xuống, kéo chăn cho cô rồi đi ra khỏi phòng.

6. Chương 6 : Trở Về

Hạ Chi bước ra từ phòng tắm với mái tóc ướt sũng, ngạc nhiên nhìn Nguyên vẫn đang ngồi trầm ngâm trên ghế. Cô ngạc nhiên khi hôm nay anh về sớm hơn thường lệ. Ti vi vẫn bật nhưng dường như tâm trí Nguyên lại ở một nơi xa lắc nào đó.

- Này... này... - Cô đưa tay hươ hươ trước mặt anh gọi.

Nguyên giật mình ngược mắt nhìn Chi, rồi kéo cô ngồi xuống bên cạnh. Cô đã ở cùng anh được hơn một tháng rồi. Giữa hai người là một mối quan hệ khá mập mờ, chẳng phải nhân tình, nhưng cũng không giống người dưng, không gần cũng chẳng hề xa. Nguyên vẫn giữ thói quen của mình, cho Chi đi cùng vào ban ngày và bỏ mặc cô một mình sau bữa tối để tìm niềm vui riêng. Nhưng dường như, với anh một tháng nay, chưa niềm vui nào thực sự được gọi là niềm vui. Điều chứng minh là Nguyên chưa bao giờ đi qua đêm, luôn luôn có mặt tại salon ở phòng khách trước 12h.

Còn Hạ Chi, mất đi trí nhớ, Thiên Anh và Nguyên trở thành hai người thân thuộc nhất của cô. Và trong hai người, Nguyên lại là người ở bên cô lâu hơn hẳn. Trong tâm trí, cô biết mình luôn có cảm giác không thích Nguyên, nhưng ở một nơi khác lại mách bảo cô rằng cô không thể xa Nguyên. Vụ va chạm xóa đi của cô mọi thứ, kể cả cái cảm giác mà bản thân cô thực sự không biết định nghĩa là gì lúc này.

Nguyên cầm lấy khăn, thấm những giọt nước đang chảy trên mái tóc cô. Những hành động dịu dàng như thế này của anh không phải lúc Chi cũng thấy. Bình thường anh luôn giữ một thái độ lạnh lùng và xa cách với cô.

- Ngày mai tôi sẽ về Hà Nội, Thiên Anh sẽ tới đây với cô. - Nguyên chậm rãi lau tóc cho cô, nói.

- Anh đi sao? Tôi không đi theo được à?

- Ừ... Tôi về nhà...

- Nhà... - Chi khê lẩm bẩm. - Nhà là gì?

- Là gia đình. Gia đình tôi có bố mẹ, có anh trai tôi, có... chị dâu và một đứa cháu rất đáng yêu. Nó tên là Boo, khi tôi đi nó mới một tuổi, bây giờ chắc nó lớn lắm rồi. - Nguyên mỉm cười kể.

- Không biết nhà tôi thế nào nhỉ? Mọi người nói bố mẹ tôi đã mất, nhưng tôi chẳng nhớ gì cả. Tôi chẳng biết tôi là ai. Tôi có anh trai mà không biết anh mình ở đâu. Tôi...

Chi nói đến đây thì nước mắt đã giàn giụa trên mặt. Những tâm sự cô luôn giữ trong lòng lâu nay kể cả Nguyên và Thiên Anh đều không biết được. Cho đến lúc này không hiểu sao khi nghe Nguyên nói, cô lại thổ lộ ra. Trong lòng cô vốn rất sợ mỗi khi nhìn vào kí ức trống rỗng của mình. Cô sợ một ngày mình sẽ tan biến đi và không thể nhớ ra mình là ai.

-Cô của cô ở Ba Lan sắp về tới, đó là gia đình của cô.- Nguyên cũng chẳng lau nước mắt cho Hạ Chi, vẫn tiếp tục vò nhẹ trên mái tóc dài của cô.

-Còn anh trai tôi?

-Hy vọng sẽ sớm tìm ra anh trai cô.

-Bao giờ anh lại về đây?- Hạ Chi lau nước mắt, quay lại nhìn anh hỏi.

-Cũng chưa biết.

-Tôi có thể nhắn tin cho anh mỗi ngày được chứ?

-Có thể.- Nguyên gật đầu.

-Nhưng anh sẽ nhắn lại chứ?- Chi gắng hỏi tiếp.

-Tất nhiên... Nhưng đừng khủng bố tôi quá nhiều tin nhắn, không được gọi lúc nửa đêm.

-Được... Nhưng anh đi rồi thì tôi biết đi chơi với ai? Bác sĩ thì lúc nào cũng bận...- Chi phụng phịu.

-Cô ham chơi quá. Nếu không biết làm gì thì tới phòng khám của Thiên Anh học việc đi. Mặc dù cô lóng ngóng nhưng không phải loại cứng đầu khó đào tạo.- Nguyên gợi ý- Cô nên làm việc trừ nợ chứ.

-Nợ gì?

-Nợ viện phí và nợ tôi nuôi cô cả tháng nay.- Nguyên bật cười trước vẻ ngờ ngác của Chi- Tôi với Thiên Anh là anh em, cứ trả nợ cho nó là được.

-Được, thế thì tôi sẽ tới làm giúp anh ấy.

-Nhưng cô tuyệt đối không được học cách cho thuốc và tiêm đầu đấy.- Nguyên chột nhĩ ra, dặn tiếp.

-Tại sao?

-Vì cô sẽ hại chết bệnh nhân chứ sao.- Nguyên bật cười ha hả. Lâu rồi anh không được cười sảng khoái như thế.

-Anh... hóa ra anh đang chọc tôi...- Chi cau mày.

-Tôi nói thật. Cô sẽ cảm thấy bứt nhàm chán khi làm việc. Hơn nữa nếu bộ não vận động nhiều, biết đâu sẽ giúp cô dần nhớ ra mọi chuyện.

-Nếu thế tôi sẽ không làm y tá như chị Linh nữa. Chị Lam nói tôi có thể lên trên núi giúp chị ấy chăm sóc hoa lan. Liệu tôi chăm sóc hoa lan có làm hoa chết không?- Chi ngây ngô hỏi tiếp.

-A, nghe có vẻ hay đó, biết đâu cô lại có năng khiếu lai ra vài loại lan mới.- Nguyên gật gù tán thưởng.

-Thật sao?

-Tất nhiên, đầu óc cô lơ đãng thế, kiểu gì chả có lúc lai hoa nhầm...

-Anh lại trêu tôi...- Chi quay phắt lại nhìn về mặt đùa cợt của Nguyên, giơ tay đấm anh một cái.

-A, thôi thôi. Cô đánh đau chết đi được ấy.- Nguyên giữ lấy tay cô lại, hét lên.

-Chứ lại không. Mười hai năm tôi đi học Karatedo đấy.- Chi hứ một tiếng rồi lại quay đi để anh lau tóc tiếp.

-Hả? Cô nói cái gì?- Nguyên giật mình nhảy dựng lên trên salon.

-Anh không tin à? Để tôi ra vài quyền cho anh xem.- Chi quay lại giơ tay thách thức.

-Không, tôi tin. Nhưng cô vừa nói gì? 12 năm cô đi học Karatedo? Sao cô biết? Cô nhớ ra rồi à?- Nguyên mừng rỡ ngồi xuống trở lại, hỏi.

-Tôi...- Chi ngẩn ra rồi lắc đầu.- Tôi không nhớ, nhưng đúng là tôi có đi học Karate 12 năm mà.

“Bệnh gì đây hả trời?” Nguyên nhìn Chik không chớp mắt thăm hỏi. Nhưng rồi anh bình tĩnh trở lại, tiếp tục lautóc cho cô. Lát sau, anh vén tóc ra làm hai rồi hất sang hai bên, để lộ ra cái gáy trắng ngần của Chi.

Đột nhiên anh nhìn chăm chăm vào phía sau cô như nhìn thấy một điểm lạ. Ở một điểm cách gáy không xa, về phía bên vai phải lộ ra hình xăm của một cánh hoa hay một chiếc lá gì đó. Tò mò, anh dùng tay kéo cổ áo cô trở về phía sau. Hành động bất ngờ này của anh là Hạ Chi giật mình định phản ứng. Chỉ nghe Nguyên ngạc nhiên hỏi:

-Cô xăm mình à? Đây là hoa gì vậy?

-Hình xăm? Tôi không biết.- Chi lắc đầu.

-Còn có chữ nữa. Michelia.S? Tên của ai à?

-Tôi đã nói là không biết mà.- Chi giẫy khỏi bàn tay anh rồi kéo lại cổ áo.

-Hóa ra cô cũng cá tính gớm, lại còn có cái sở thích này nữa.- Nguyên cười.- Thôi tóc khô rồi, đi ngủ đi.

-Mai anh đi sớm không?

-Tôi bay chuyến buổi chiều.

-Anh không muốn ngủ cùng tôi nữa à?- Chi tò mò hỏi.

-Cô...- Nguyên trợn mắt nhìn cô rồi anh dùng ngón trỏ dí lên trán cô nói tiếp- Cái đồ ngốc này. Đừng bao giờ nói với bất kì thằng đàn ông nào câu nói đó nghe chưa? Cô không biết là câu đó bị yểm bùa à? Không muốn bị ăn thịt thì cứ nói câu đó lần nữa đi.

-Nhưng anh có bị làm sao đâu.- Chi lắc đầu quây quây

Cô tin làm sao được khi cái gã đàn ông đầu tiên nghe câu đó ở trước mặt mình lúc này thậm chí còn dí tay vào trán mình mà mắng mỏ.

-Đi ngủ.- Nguyên đẩy cô đi.

-Nhưng ôm anh ngủ rất ấm mà. Như là ôm...

Từ “Đại Tướng Quân” chưa kịp bật ra khỏi miệng thì cô đã thấy chân mình nhẹ bẫng. Nguyên bế bồng cô lên rồi đi nhanh về phía cửa. Chi hét lên đầy kinh hãi trước hành động như hổ báo này của anh.

Nguyên đặt cô xuống nệm, cúi thật sát xuống mặt cô, nhưng khi mặt cách mặt chừng 2cm, anh dừng lại, nhìn sâu vào đôi mắt đang mở trừng trừng của cô. Rồi Chi thấy mặt mũi tối sầm lại. Thì ra Nguyên đã túm lấy chân và trùm kín lên người cô, kể cả mặt cũng không hở. Nằm trong chăn, Chi nghe anh nói:

-Chịu khó ngủ yên đi.

Tiếng chân Nguyên xa dần, cuối cùng là tiếng đóng cửa rất nhẹ.

Chi vẫn nằm trong chăn không nhúc nhích, tim động âm âm vào lồng ngực, nếu ai đó nhìn thấy cô lúc này, chắc chắn sẽ nhận ra cô đang đỏ bừng cả mặt.

Chiếc taxi dừng trước cổng ngôi nhà lớn nhất ở khu phố. Nguyên bước xuống, ngẩng đầu nhìn ngôi nhà, nơi anh đã lớn lên từng ngày, nơi đã in dấu biết bao kỉ niệm ngày anh còn cắp sách tới trường. Nơi đây cũng đã bắt đầu một mối tình đơn phương mãnh liệt nhất cuộc đời anh, và là nơi anh chôn vùi tình yêu đó. Nguyên xa nó đã mười năm. Mười năm dài đằng đẵng không một ngày trở lại, mặc kệ bao nhiêu lời than trách của ông nội, của cha mẹ, anh kiên quyết nhắm mắt, phong bế mọi ngõ ngách nơi trái tim mình.

-Chú là ai?

Thằng nhóc mở cổng, ngược mắt nhìn anh. Nó nhỏ hơn nhiều cái tuổi lên 10 của mình. Đây là cháu anh, nhóc Boo. Ngày anh đi nó mới chào đời không bao lâu. Anh nhận ra nó, vì nó giống hệt chị dâu anh, giống hoàn hảo từ đôi mắt to tròn đến cái mũi cao và hai má lúm đồng tiền rất xinh.

- Boo phải không? - Anh xoa đầu nó mỉm cười.

- Chú biết tên cháu à? - Nó ngạc nhiên rồi quay đầu lại gọi - Mẹ ơi, nhà mình có khách. Có chú nào ấy...

- Chú nào, sao con không mời vào nhà...

Nguyên đứng ngẩn ra, bàn chân anh lập tức muốn bỏ chạy đi thật nhanh. Âm thanh vừa cất lên đã làm trái tim của anh vỡ vụn.

- Chào chị... chị dâu... - Nguyên khó khăn lắm mới cất được tiếng khi người phụ nữ xuất hiện sau cánh cổng sắt.

Mười hai năm chẳng hề làm phai đi vẻ đẹp của người phụ nữ này. Vẫn nét duyên dáng và dịu dàng như lần đầu anh gặp mặt cách đây mười hai năm. Người phụ nữ nhìn anh, ngơ ngàng trong giây lát, rồi mỉm cười nói với con trai:

- Boo, chào chú Nguyễn đi con. Đây là chú Nguyễn mà mẹ hay kể cho con đấy.

- A, chú Nguyễn... - Nhóc Boo mở to mắt nhìn người đàn ông cao lớn đang đứng sững trước mặt mình rồi nó co giò chạy biến vào trong hét to - Bà nội ơi chú Nguyễn về rồi. Chú Nguyễn về rồi bà ơi!

7. Chương 7

Chương 7

Tiếng hét của thằng nhóc vẫn vang vọng bên tai hai người.

- Chị vẫn khỏe chứ? - Nguyên chột thờ dài, hỏi.

- Chị vẫn khỏe. Chú khác ngày xưa quá khiến chị cũng không nhận ra được. Chú về chắc ông bà sẽ vui lắm. Thôi vào nhà đi.

- Ừm...

Nguyên gạt đầu rồi lách người xách va li vào trong.

Anh gặp mẹ ở thềm cửa. Bà già đi nhiều so với bốn năm trước khi sang Mỹ thăm anh. Bà nhìn anh đầy nghiêm khắc, rồi đột nhiên bà cũng thở dài một hơi. Thằng con trai của bà cuối cùng cũng chịu quay về.

- Mẹ, con xin lỗi. - Nguyên đặt va li xuống cúi người ôm lấy bà.

- Anh còn biết xin lỗi cơ à. - Bà mắng nhẹ.

- Con biết sai rồi.

- Thôi, lên tắm rửa đi rồi xuống ăn cơm. Chuyện gì cũng đợi tối bố anh về rồi cùng nói.

Nguyên cười, quay sang nhìn nhóc Boo đang đứng nhìn anh chăm chú.

- Boo, cháu dẫn chú lên phòng đi, chú có quà này cho cháu.

- Quà ạ? - Thằng nhóc mở to hai mắt sung sướng hỏi - Máy bay điều khiển từ xa hay siêu nhân biết bay hả chú?

- Bí mật, cháu phải dẫn chú lên phòng đã.

- Vâng, đi đi chú. - Thằng bé chạy lại níu tay anh và hăm hở đi lên lầu.

Nguyên thấy lòng ảm áp hẳn. Nhóc Boo- đứa con trai tinh thần của anh, mười năm rồi anh mới có dũng cảm để âu yếm cưng nựng nó.

Boo này...- Nguyên gọi khi thằng nhóc đang ngồi trên sàn chơi với chiếc xe tăng điều khiển từ xa mà anh mua chonó.- Bố cháu dạo này có hay về không?

-Bố cháu ạ? Bố cháu đi công tác ở xalắ, thỉnh thoảng mới về thôi ạ! Nhưng mỗi lần về đều bị cụ nội với ôngbà nội đuổi đi. Bố cháu làm sai gì hả chú Nguyên, sao ông bà lại khôngcho cháu đến chỗ bố cháu công tác? Bố cháu muốn đón cháu đến chỗ đóssống.

-Thế cháu không thích ở cùng mẹ à?

-Có chứ ạ? Mẹ cháu bảo bố cháu bận lắm nên hai mẹ con không được quấy rầy bố. Khi nào hết bận bố cháu sẽ về.Nhưng mãi bố cháu chả về gì cả.

Đột nhiên ngoài cửa có tiếng gọi:

-Hai chú cháu xuống ăn cơm đi. Có cụ nội tới chơi nữa đấy.

-A, cụ nội lại tới rồi...- Boo buông đồ chơi ra ngay lập tức- Chú cháu mình không xuống nhanh cụ lại quát ầm lên cho xem.

-Có chú ở đây, cụ không dám quát cháu đâu.- Nguyên cười rồi công thằng bé xuống nhà.

Ông nội anh- người quyết định tương lai của tất cả con cháu trong nhà- trong mắt thế hệ các cháu như Thiên Anhvà Nguyên thì ông là một người rất nghiêm khắc, nghiêm khắc đến bảo thủ. Không ai được phép trái lời ông trong bất cứ việc gì, từ lớn đến nhỏ.

-Cháu chào ông, con chào bố.-Nguyên cất tiếng khi nhìn thấy hai người đàn ông lớn nhất trong gia đình.

Mặc dù ở ngoài anh là một người tự do phóng khoáng, nhưng khi về tới nhà, anh lại là một người vô cùng khuôn phép, bệ bạc.

-Anh Nguyên về rồi đấy à? Tôi tưởng đợi khi tôi chết anh mới chịu vác cái mặt về chứ?- Ông nội vừa nhìn thấy anh đã hừ giọng.

-Cháu định nghiên cứu tiến sĩ xong mới về, nhưng cháu muốn trở về học thêm kinh nghiệm của ông và bố cháu đã rồi mới học tiếp.

-Hừ... Anh trước hết nghe lời bố mẹ anh,lập gia đình đi đã. 30 tuổi đầu rồi còn lông bông đến bao giờ? Hay anhđịnh học tập anh bác sĩ Bạch, ra biển làm một thằng trồng rừng cho đẹpmặt cái nhà này.

-Việc làm ăn của ông và bố, cháu sẽ họctập nghiêm chỉnh. Đó là mục tiêu trước mắt của cháu. Còn việc gia đình,cháu vừa về nước, nên đợi một thời gian nữa hãy tính ông ạ!

-Cho anh ra nước ngoài để học cái lốicãi lại cha ông trong nhà phải không?- Ông nội anh quát lên khiến chonhóc Boo phải núp sau lưng mẹ đầy sợ sệt- Cái nhà này vô phước, sinhđược ba thằng cháu nội thì một thằng suốt ngày bồ bịch trai gái, mộtthằng vô năng ăn hại suốt ngày cày với chả cối, còn anh thì đi một mạchkhông thèm quan tâm ông nội anh ở nhà sống hay chết, học được ba cái chữ mang về để cãi lại người lớn trong nhà.

-Kìa bố...- Mẹ anh tiến lại đỡ ông ngồixuống ghế- Cháu nó lần này về thật sự là muốn đến chỗ ông học việc đấyạ! Con sợ nó về rồi không có thời gian thư giãn nên cho phép nó đi du lịch một tháng. Chắc nó ra chỗ thằng Thiên An chơi vì anh em nó đếnmười hai năm chưa gặp nhau, cũng là phải thôi ạ! Mà biết đâu anh em nóichuyện lại làm thằng Thiên An thay đổi tâm tính thì sao? Giờ nó về rồi, ông cứ giao hết việc cho nó là được.

-Sao còn chưa ngồi vào bàn ăn đi. Địnhđể tôi chết đói à? Boo, lại đây ngồi gần cụ. Nhà này còn trông chờ vào mỗi thằng đích tôn này thôi đấy. Ba thằng cha, chú, bác mà ăn hại hếtrồi...

Nhóc Boo mặc dù sợ xanh cả mắt nhưng vẫn phải đến ngồi cạnh cụ nội theo thói quen thường lệ mỗi lần cụ tới ăn cùng gia đình nó. Nguyên cũng không để tâm lắm những lời mắng mỏ của ông nội, anh thần nhiên

ngồi vào bàn ăn. Những lời mắng mỏ của ông nội không thể làm anh cảm thấy nặng lòng như một số chuyện khác được.

Giấc ngủ vừa nặng nề kéo đến với Nguyên thì chuông điện thoại chợt reo vang.

“Anh ngủ chưa? Em không ngủ được.”

Tin nhắn của Hạ Chi, ngay cả cách xưng hô cũng được thay đổi hoàn toàn. Nguyên vội điện thoại vào chặn và ngủ tiếp.

Chuông reo lần hai.

“Em biết anh chưa ngủ đâu.”

“Có cần tôi gọi Thiên Anh vào ôm em ngủ không?”- Nguyên trả lời lại với một tâm trạng cau có hết sức.

“Bác sĩ không có ở khách sạn. Em ở đây một mình. Lúc chiều có một anh đến nói rằng cứ yên tâm mà ngủ, anh ấy ở ngay bên cạnh phòng mình.”

“Anh nào? Thế sao em không sang đó ôm nó ngủ cho dễ?”

“Ý, anh ấy trông dữ lắm. Dữ hơn cả anh.”

“Sặc, tôi mà dữ hả?”

“Tất nhiên rồi. Bác sĩ là hiền nhất nhất nhất.”

“Ừ, nhất nhất nhất. Thế thì đi mà nhắn tin cho anh chàng nhất nhất nhất của cô đi. Tôi mệt lắm rồi. Tôi muốn ngủ.”

Nguyên trả lời tin nhắn rồi tắt luôn điện thoại. Giấc ngủ đã bị Hạ Chi vô tình đuổi đi mất, Nguyên trằn trọc thêm nửa tiếng cũng không thể ngủ lại. Anh vùng dậy, đi xuống nhà. Bếp vẫn sáng đèn, Dung- chị dâu anh vẫn đang loay hoay lau bếp.

- Nhà có người giúp việc mà chị phải làm mấy việc này à?- Nguyên bước đến tủ lạnh lấy chai nước và hỏi.

-Chú chưa ngủ sao?- Dung quay lại nhìn anh ngạc nhiên.

- Sao chị còn chưa ngủ?- Nguyên hỏi lại.

-Mỗi khi không ngủ được chị hay có thói quen lau bếp.- Dung cười, vẫn tiếp tục công việc của mình.

Nguyên lặng im. Anh thích ngắm Dung từ phía sau mỗi khi cô làm việc nhà thế này. Mười hai năm rồi mà dường như thói quen trước đây vẫn không hề thay đổi trong anh. Anh đã từng yêu tha thiết cái bóng dáng cần mẫn bên bếp ăn của Dung. Từ Dung, anh thấy hình bóng hoàn hảo cho người phụ nữ anh cần.

Nhưng Nguyên không bao giờ có được Dung, vì đơn giản đó là người mà anh trai của anh đã chọn. Khi anh biết yêu Dung thì Dung đã chính thức trở thành chị dâu của anh. Mặc dù biết việc yêu vợ của anh trai là một điều sai trái, nhưng anh không thể từ bỏ được. Anh yêu cô lặng thầm suốt hai năm liền. Anh bên cô, hiểu rõ mọi chuyện phát sinh trong đời sống tình cảm của cô và anh trai mình.

Dung là một người phụ nữ bất hạnh. Dung không được chọn lựa người mình lấy làm chồng. Cô ngoan ngoãn làm theo sự sắp xếp của cha mẹ, về làm dâu nhà họ Bạch ở tuổi 22 đầy tươi trẻ. Hôn nhân không tình yêu nhanh chóng tan vỡ, khi anh trai Nguyên, chồng Dung công khai có bồ. Khi đó Dung đang mang thai thằng bé Boo. Không dừng lại ở việc công khai chuyện có người thứ ba, chồng Dung đã bất chấp sự phản đối của gia đình, dọn ra ngoài ở cùng người phụ nữ kia, và sống với nhau như vợ chồng cho đến tận bây giờ.

Bị chồng bỏ khi bụng mang dạ chửa, Dung đau lòng và chỉ biết cay đắng ngậm ngùi cho số phận của mình. Gia đình chồng muốn giải thoát cho cô để cô đi tìm hạnh phúc riêng, nhưng cô lại không thể bỏ thằng bé Boo ở lại. Nhà họ Bạch tất nhiên không bao giờ cho cô mang đi giọt máu nội tộc này. Vì con, Dung cắn răng ở lại nhà họ Bạch, sống như một người vợ góa để được gần con.

Ngày bé Boo ra đời cũng là ngày Dung biết tình cảm của Nguyên dành cho mình. Thứ tình cảm đó còn làm cô cảm thấy thống khổ hơn cả khi biết chồng mình bỏ đi theo người đàn bà khác. Nguyên nhận Boo làm con trai đỡ đầu. Nhưng sự cự tuyệt của Dung với tình cảm của anh, và sự đau khổ của cô khiến cho Nguyên không thể không radi. Anh ra đi, mọi người sẽ được bình tâm trở lại.

Thằng nhóc Boo 10 tuổi, Dung sống cô đơn 10 năm, không một lời than trách, không một lời oán thán. Đôi khi Nguyên tự hỏi, sức mạnh nào đã giúp Dung vượt qua quãng thời gian dài như thế mà không cần bất kỳ một người đàn ông nào ở bên. Ở cái tuổi người ta được chồng vỗ về yêu thương thì Dung lại phải đối mặt với 10 năm gổi chần lạnh lẽo. Tình yêu của cậu học trò mười sáu tuổi trong Nguyên dần dần trở thành sự kính trọng và cảm phục đến sâu sắc người phụ nữ ấy.

Trong Nguyên, Dung vẫn luôn ở một vị trí mà không ai có thể thay thế được.

-Chú chưa gặp cô gái hứa hôn với chú nhỉ?- Dung cười nói tiếp- Cô ấy cũng khá tốt đấy.

-Chị không sợ sẽ có một người đàn bà sống như góa chồng trong nhà này nữa hay sao?- Nguyên đặt cốc nước xuống bàn hỏi lại.

Dung lặng im. Nụ cười trên môi vốn đã gượng gạo nay lại càng trở nên méo mó đến khổ sở.

-Chị định sống như thế này đến bao giờ nữa?- Nguyên đặt chai nước trở lại tủ, ngồi xuống ghế ở bàn ăn.

-Chị chỉ cần có thằng Boo là đủ rồi.- Dung ngừng lau bếp, cô tháo tạp dề và cài nó lên trên móc treo.

-Rồi nó cũng sẽ lớn và hiểu ra vấn đề của bố nó.

-Lúc đó nó cũng đã hiểu chuyện rồi.-Dung lau khô tay rồi quay lại cười- Thôi chú ngủ sớm đi. Chị cũng lên ngủ đây. Ngủ ngon nhé!

Nguyên định nói nữa nhưng câu nói đến đầu lưỡi rồi lại bị anh nuốt trở vào.

Có lẽ, không nói gì vẫn là tốt nhất.

Có lẽ, coi như đã quên đi mới khiến cả hai người có thể sống vui vẻ được, dù sự vui vẻ đó chỉ là giả tạo.

8. Chương 8 : Theo Dõi

Thiên Anh mở cửa, gió ban mai tràn vào lòng ngực, lùa qua mái tóc, cả mặt anh hướng nhìn lên bầu trời với một vẻ thách thức gió biển. Nếu không có mấy năm sinh sống ở đây, anh sẽ mãi mãi chỉ là một tay bác sĩ yếu ớt. Nắng đảo khiến làn da anh sạm lại, mái tóc cũng khô cứng hơn, hai con mắt càng sáng ngời đến kì lạ.

Nguyên nhìn cây dâu da trước cửa và khẽ mỉm cười. Lại thêm một con cá biển tươi được treo lủng lẳng ở trên cành cây. Đã một tuần nay, đều đặn sáng nào cũng có một con cá tươi được treo trước cửa phòng khám như thế. Lúc đầu Thiên Anh còn lấy làm kì quái, nhưng sau khi nghe Linh kể lại chuyện bệnh nhân trước đây trả công thì anh chỉ biết cười trừ. Thiên Anh thường dùng cách đó để gần gũi với dân trên đảo hơn nên nhiều người sau khi được anh chữa bệnh cho rất lâu vẫn thỉnh thoảng mang đồ biển đến cảm ơn anh. Họ chủ yếu là những ngư dân đánh bắt ngoài biển, cuộc đời quanh năm nổi trôi theo con sóng dữ. Nếu anh không sống gần với họ, chắc anh sẽ chẳng bao giờ biết được cuộc sống ba chìm bảy nổi lênhênh như con thuyền của họ. Anh sẽ chẳng biết có những người quanh năm chỉ ăn cơm với muối trắng và cá mòi phơi khô mặn chát đầu lưỡi. Anh cũng sẽ chẳng biết có những người cả đời không mua nổi một manh áo mới.

Thiên Anh chứng kiến sự trần trụi đó bằng chính con mắt của mình. Và anh thay đổi cách sống của mình trước đây. Thay đổi triệt để. Quan niệm của anh là nếu mình không giúp được gì cho những người xung quanh, thì mình sẽ sống cùng họ, đối mặt với cuộc sống cùng họ.

Nguyên rời Cát Bà đã được hai tuần, Hạ Chi cũng chuyển về phòng khám ở. Ban đêm Thiên Anh đành ngủ ở phòng ngoài. Tin tức về anh trai của Hạ Chi vẫn quá mờ mịt, còn người cô bên Ba Lan sau khi nói sẽ sắp

xếp về sớm nhất có thể thì cũng bắt hẩn tintức. Dù sao thì cuộc sống của người cô này nơi xứ người cũng không hề dư dật gì nên muốn chuẩn bị một chuyến về thăm lại quê hương là điều không đơn giản.

-Bác sĩ, anh đi thể dục không?- Chi xuất hiện phía sau anh, co người trong chiếc áo sơ mi rộng thùng thình.

Thiên Anh cũng không hiểu tại sao Chi có thói quen mặc áo sơ mi nam đi ngủ, nhưng có vẻ như cô rất thích.

-Em cứ đi đi, đừng xuống biển giờ này nếu không sẽ cảm lạnh đó.

-Em biết mà. Em đi nhé!- Chi cười vẫy tay chào rồi chạy ù về phía bãi biển.

Thiên Anh cười nhìn theo bóng cô, đến khi cô đi khuất hẳn anh mới chịu quay trở vào bên trong. lát sau, vừa lúc anh định đi tìm Chi để cùng đi ăn sáng thì một chiếc xe trở tới, dừng ngay trước cửa phòng khám. Thiên Anh ló đầu ra, nhìn người vừa bước từ trên xe xuống, cười:

-Hên quá, cậu qua rủ anh đi ăn sáng hả?

-Cô bệnh nhân nhỏ của anh đâu rồi?- Người thanh niên đó đứng sững trước cửa hỏi lại.

-À, anh đang định ra bãi biển gọi cô nhóc đây. Chờ anh đi luôn nhé!

Ngồi vào trong xe rồi, Thiên Anh chợt hỏi:

-Hai tuần nữa cuộc đua bắt đầu nhỉ?

-Anh mãi mê với đám sinh vật cảnh của anh nên lịch sinh hoạt của đội cũng quên hả?

-Đâu có, dù sao anh cũng chỉ đăng kí là thành viên kí danh thôi, anh bỏ qua các cuộc đua ở trong Lâm Đồng mà.

-Mọi người vẫn coi anh là đàn anh ở trong hội.

Thiên Anh cười định nói gì nữa thì chợt xe phanh kít lại ngay bên đường. Thiên Anh giật mình hỏi:

-Chuyện gì thế?

Người thanh niên chỉ ra bãi biển:

-Anh nhìn dưới kia xem.

Thiên Anh nhìn về phía người đó chỉ, chỉ thấy Hạ Chi đang thơ thẩn ngoài bãi cát, vừa đi thỉnh thoảng lại cúi xuống nhặt cái gì đó với vẻ rất thích thú. Phía sau, cách cô chừng 30m, có một người hối hả bước theo. Đó là một thiếu niên khoảng 15 tuổi, da găm đen, gầy và cao. Ánh mắt cậu ta dán chặt vào Hạ Chi, mỗi khi cô dừng lại thì cậu ta cũng dừng lại, giả vờ cúi xuống nhặt nhạnh gì đó. Nhưng khi cô đi thì cũng vội vàng đi theo, thỉnh thoảng lại nhìn xung quanh xem có ai không.

-Có phải người của bọn chúng không?

-Không biết.- Người kia lắc đầu- Nhưng nó đã đi theo cô bé về Paradise 2 lần rồi. Hai lần đều vì bảo vệ ngăn lại nên nó không dám vào trong.

Nếu Hạ Chi ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra người thanh niên này chính là vệ sĩ ngầm mà Thiên Anh nhờ bảo vệ cho cô.

-Sao cậu không bắt giữ nó lại?

-Đó đâu phải việc của em.- Người thanh niên nhún vai- Em chỉ hứa với anh là sẽ bảo vệ cô bé tới nơi tới chốn, để đổi lại anh trở thành phó chủ tịch hội đua xe.

-Ha ha, vậy chắc anh phải làm thành viên tích cực hơn nữa mới được.- Thiên Anh cười lớn. Nhưng rồi sắc mặt anh nghiêm túc nhìn về phía bãi biển hỏi tiếp- Thế nào, chúng ta ra mặt chứ hay theo dõi tiếp.

-Tùy anh.- Cậu ta nhún vai vẻ không quan tâm nhiều.

Thiên Anh suy nghĩ một chút rồi ngẩng đầu quyết định:

-Vậy đợi tôi một chút nhé! Tôi xuống đó xem thế nào.

Khi Thiên Anh lại gần Hạ Chi thì thẳngnhóc kia cũng phát hiện ra anh. Nó như nhận ra anh, bèn quay người lảng ra xa. Thiên Anh không muốn cho nó biết là nó đã bị nghi ngờ nên coi như không hề quan tâm gì, vẫn một mạch tiến đến gần Hạ Chi.

-Về ăn sáng thôi. Sáng nay em và Linhtrông phòng khám nhé! Anh phải lên trên trạm, hôm qua bọn anh phát hiệnra một con vọc bị thương, hôm nay phải đi tìm nó nếu không e là nó sẽchết trong rừng mất.

-Vâng.- Hạ Chi vui vẻ ôm lấy cánh tay anh rồi theo anh quay lại.

Mối quan hệ tình cảm của Thiên Anh và Hạ Chi như anh em vậy. Thiên Anh thì coi cô giống như cô em gái đang đi học xa của mình, luôn nuông chiều và che chở cho cô hết mức. Còn Hạ Chi, bản thân cô tìm được một chút tình cảm gia đình ấm áp từ người đã cưu mang cô từ khi cô bị mất trí nhớ. Anh như một cái cây sừng sững, có thểgiúp cô tránh được nắng, được mưa giông, cho cô có một chỗ dựa vững vàng. Hai người khăng khít đến độ người trong Ban nghiên cứu và bảo vệrừng nơi Thiên Anh làm luôn cho hai người là một cặp- một cặp trời sinh. Nhưng Thiên Anh là người tình cảm khá kín đáo. Ngoài việc coi Hạ Chinhư em gái thì anh không biểu lộ một chút tình cảm riêng tư nào khác nên ít người có thể nhìn được tâm tư của anh. Tất nhiên ngoại trừ ThiênNguyên- người anh em họ mà ngay cả khi xa nhau cả hai vẫn tự tin là hiểu người kia khá rõ. Thiên Anh biết tình yêu đau khổ của Nguyên dành chocô em dâu họ của mình, cũng như Nguyên biết rõ tình yêu cũ của Thiên Anh trước đây như thế nào.

Việc phát hiện ra có người theo dõi HạChi làm Thiên Anh lo lắng hơn, vì anh thì bận nhiều việc, Hạ Chi lạikhông thể tự lo cho bản thân được. Anh gọi cho Nguyên nhưng Nguyên cũngtạm thời bị kẹt ở nhà nên cuối cùng, anh đành phải nhờ đến người anh emthân thiết nhất của mình trong hội đua xe- Long.

Với người ngoài, Long là một người tínhtình cực kì cô ngạo và lạnh lùng, nhưng với Thiên Anh, đó lại là một đứa em mà anh cực kì coi trọng. Hai người quen nhau cũng nhờ tình yêu mãnhliệt với siêu xe. Dần dần, mối quan hệ khăng khít của cả hai không còn vì tình yêu đó nữa, mà mở rộng hơn là bởi lý tưởng tạo ra một con đườngđi riêng cho những người yêu xe hơi thể thao ở Việt Nam, cho tình yêuvới những cung đường đua mạo hiểm. Anh biết nhiều về đời sống riêng tucủa Long, nhưng anh không bao giờ hỏi về chuyện đó. Đây là những thángngày khó khăn nhất đối với cậu thanh niên sắt đá và nhiều nỗi đau này.

Long vẫn có một chút miễn cưỡng khi lầnđầu tiên anh nhờ cậu ta để mắt tới Hạ Chi mỗi khi Nguyên lơ là. Nhưngcậu ta vẫn giữ lời một cách đáng kinh ngạc, khiến anh không bao giờ phải lo lắng gì về sự an toàn của Hạ Chi. Miễn là cô bé không rời khỏi CátBà, thì người của Long vẫn luôn theo sát và đảm bảo an toàn cho cô.Trước khi Nguyên trở lại, Long vẫn sẽ là người để mắt tới Chi nhiều nhất ngoài anh.

Ngày hôm sau, sáng sớm khi Thiên Anh lên đi theo Hạ Chi ra bãi biển, đã thấy thẳng nhóc chờ sẵn từ xa. Dường như nó vẫn đang tìm cơ hội tốt nhất tiếp cận cô. Nhưng thẳng bé còi cọc vaden dứa này có thể làm gì được cô bé nếu chỉ có một mình? Thiên Anhkhoảng tin nó có thể gây nguy hiểm tới tính mạng Chi. Nhưng anh cần cómột câu trả lời rõ ràng về chuyện này, để đi xa hơn một bước trong việctìm ra anh trai của cô. Bên công an dường như đã đi vào bế tắc nhiềungày rồi.

Khi Hạ Chi đang thơ thẩn trên bãi cátthì đột nhiên thẳng bé thu ngắn khoảng cách lại. Thiên Anh chưa hiểu nóđịnh làm gì, thì chỉ thấy nó lại gần hơn, và nói gì đó với Chi. Có lẽ do Chi đi cùng Long cả ngày nên đây là dịp tốt nhất để thẳng nhóc này tiếp cận cô. Chỉ thấy Chi quay lại cười, cả hai cùng nói chuyện, dường nhưkhông có gì nguy hiểm cả. Thiên Anh không tự chủ được đi về phía họ. Anh tiến tới từ phía sau thẳng nhóc, cố gắng không để nó nhìn ra. Khi anhdã tới sát bên rồi thì Hạ Chi mới lên tiếng chào:

-Anh thích đi tập thể dục buổi sáng rồi à?

Câu nói khiến thẳng nhóc đang cười giậtnảy mình và quay ngoắt lại. Thấy anh, mặt nó trắng bệch không một chút máu, rồi nó lấp bắp không ra hơi:

-Bác sĩ... Chào bác sĩ...

Thiên Anh ngẩn ra nhìn nó một cách kìquái. Hóa ra nó biết khá rõ về hoàn cảnh hiện tại của Hạ Chi đấy chứ.Thấy Thiên Anh nhìn chằm chằm vào mình, thẳng nhóc không tự chủ được,muốn co giò bỏ chạy ngay lập tức. Nhưng nó còn nhiệm vụ chưa làm xong,cô gái này lúc nào cũng đi cùng một người thanh niên khiến nó có cảmgiác run sợ nên chưa bao giờ dám đến gần. Chỉ có lúc cô đi dạo buổi sáng là nó còn có cơ hội tiếp

xúc. Nhưng sự xuất hiện đột ngột của Thiên Anh khiến cho tâm thần nó run lên không sao bình tĩnh lại được.

-Trả lại cho chị cái này..

Thằng nhóc dúi vào tay Hạ Chi một cái gì đó rồi nó co giò bỏ chạy thật. Hành động đó khiến cho cả Thiên Anh và Hạ Chi đều ngẩn ra. Hạ Chi cúi nhìn thứ mà nó vừa dúi vào tay mình, chỉ thấy một vòng cổ màu đen, dây làm bằng da, chỉ có duy nhất một cái mặt đá màu xanh lam lồng qua.

Thiên Anh cau mày, không phải vì vẻ đặc biệt khó nói lên lời của chiếc vòng, mà vì câu nói sau cùng của thằng nhóc.

Câu nói ấy nghĩa là vật này đã từng thuộc về Hạ Chi. Khi anh và Thiên Nguyên cứu được cô, hiển nhiên là không hề có chiếc vòng này. Như vậy có thể khẳng định nó thuộc về Hạ Chi trước khi cô gặp nạn, và thằng nhóc này biết cô từ trước. Nhưng tại sao nó lại hoảng sợ bỏ chạy thì anh không biết. Nó đang sợ cái gì?

Hạ Chi ngẩng đầu nhìn anh vẻ không hiểu. Thiên Anh hỏi:

-Em có nhớ nó không? Hình như nó là của em trước đây.

-Của em sao?

-Nó hơi đặc biệt, em đưa anh xem một chút.

Thiên Anh cầm lên cái mặt đá. Thì ra cái mặt này có thể tách ra là đôi. Bên trong không ngờ hoàn toàn rỗng, chỉ có một bông hoa nhỏ đã bị ép khô. Mặc dù đã bị ép khô nhưng nó vẫn giữ nguyên được màu sắc của mình, bảy cánh hoa, mỗi cánh một màu như được người ta dùng màu vẽ lên, nhìn vô cùng lạ mắt, thậm chí còn tỏa ra một mùi hương dịu dịu, êm ái. Thiên Anh nhìn trừng trừng vào bông hoa này, hai mắt một lúc lâu cũng không chớp lấy một cái. Sự xuất hiện vì diệu của nó tại đây làm tâm thần anh chấn động ầm ầm, đánh mạnh vào sự hoài nghi của anh, một sự hoài nghi đã tồn tại từ rất lâu nay.

-Bác sĩ...- Hạ Chi khẽ gọi khi thấy anh vẫn nhìn thần thờ vào bông hoa khô trên tay.

-À...- Thiên Anh ngẩng đầu nhìn Hạ Chi rồi nén lại một tiếng cười phấn khích- Ừ, mình về thôi. Vật này trả lại cho em. Anh sẽ tìm hiểu xem thằng nhóc kia là ai, có thể nó biết em trước đây.

-Cậu ta là bệnh nhân của anh mà.- Chi buột miệng nhắc.

-Hả?- Thiên Anh tròn mắt lên- Em nói cậu ta là bệnh nhân của anh ư?

-Đúng vậy... Cái thằng nhóc bị chảy máu ở chân đã được chị Linh chữa cho đấy. Xem nào, họ còn hứa sẽ mỗi ngày tặng anh một con cá tươi mà.- Chi cười khúc khích.

Thiên Anh chợt liên tưởng tới việc gần đây ngày nào trước cửa phòng khám cũng có treo một con cá tươi, khi thịt ngao, sò khiến anh muốn khóc không ra nước mắt. Việc bệnh nhân được anh chữa bệnh có biểu đồ biến thì rất bình thường, nhưng ngày nào cũng như vậy thì chưa bao giờ xảy ra.

-Còn có chuyện đó sao? Nếu vậy nghĩa là cậu ta biết em ở chỗ anh từ lúc đó à? Nhưng sao đến bây giờ mới tìm cách tiếp cận em, mà hơn nữa chỉ để trả lại vật này.- Thiên Anh trầm ngâm mãi không tìm ra mấu chốt ở đâu.

Cuối cùng anh tắc lưỡi:

-Tìm cậu nhóc này cũng không phải là khó quá! Chúng ta cứ về phòng khám đã. Hôm qua mấy anh bên ban điều tra có gọi cho anh, chút nữa anh phải lên đó xem có tiến triển gì mới không.

-Bác sĩ...- Hạ Chi ngập ngừng lên tiếng.

-Hả?

-Anh đưa em về Hà Nội chơi đi.- Chi ngần ngại chốc lát rồi ngẩng đầu nói.

-Về Hà Nội?- Thiên Anh ngăn người, cuối cùng dường như hiểu vấn đề, anh cười- Nhớ cậu ta rồi hả?

-Không có.- Hạ Chi giấy nẩy lên- Em cũng từng sống ở đó. Biết đâu về Hà Nội em lại nhớ ra chuyện gì thì sao?

Thiên Anh bật cười trước dáng vẻ của Hạ Chi, anh gật gật đầu:

-Nếu em ngoan thì anh sẽ suy nghĩ tới đề nghị này. Bây giờ chúng ta về đã. Anh muốn về cũng phải cần thời gian để sắp xếp công việc và xin nghỉ chứ.

Hạ Chi ôm lấy tay anh, miệng lại lú lo đủ chuyện, dường như cô rất vui vì có sự hứa hẹn này của Thiên Anh.

9. Chương 9 : Ba Điều Kiện

-Sao, anh muốn về Hà Nội hả?- Long đặt ly rượu xuống bàn, nhìn anh với vẻ “không thể tin được” hỏi lại.

-Ừ, ban chuyên án đã tìm ra được nơi Hạ Chi và anh trai cô ấy từng ở trước đây. Anh đưa cô ấy về đó một chuyến, biết đâu sẽ giúp cô ấy nhớ lại điều gì đó.- Thiên Anh nghiêm túc gật đầu.

-Mong là anh sẽ bị giam chân luôn ở đó.- Long gật gù.

-Ha ha. Yên tâm, anh mà ở lại đó thì ai ở đây thực hiện kế hoạch của cậu được chứ?

-Có cần em cho người đi cùng không?

-Không, không. Yên tâm đi. Anh đâu phải quá mức yếu ớt chứ. Còn Hạ Chi nữa, nhìn thể thôi chứ như hổ báo đấy.- Thiên Anh cười.- Cậu còn chưa được nếm thử mấy đòn của cô bé nên chưa biết.

-Cũng đúng thôi, có một anh trai ưa mạo hiểm như thế thì phải có biện pháp phòng thân chứ.

-Trong thời gian anh về cậu cố gắng giúp anh tìm thằng nhóc đó nhé! Nhưng đừng để nó phát hiện ra. Đợi anh với Chi quay lại đây đã.

-Được.

-Vậy thôi, anh về đây, sáng mai ra về Hải Phòng sớm còn ra sân bay.

Thiên Anh về đến phòng khám thì Hạ Chi vẫn đang nằm ôm điện thoại cười. Cô bé chưa biết việc ngày mai cả hai sẽ về lại Hà Nội. Thiên Anh chưa muốn nói ngay, vì anh còn có chuyện khác cần thỏa thuận với cô bé.

-Bác sĩ uống rượu nhé, em có ngủ thấy rồi.- Hạ Chi chun mũi kêu lên.

Thiên Anh cười. Anh ngồi xuống cuối giường, im lặng một lát rồi nói:

-Mai anh đưa em về Hà Nội nhé?

-Hả?- Hạ Chi tròn tròn mắt nhìn anh, điện thoại trên tay tuột cả xuống giường. Rồi cô bé hét lên, ôm lấy cổ anh đầy thân mật- Anh nói thật chứ? Mai mình sẽ về Hà Nội thật chứ?

-Bình tĩnh.- Thiên Anh gỡ tay cô bé ra, cười khở- Anh còn chưa nói hết mà.

-Còn chuyện gì nữa ạ? Anh yên tâm, em sẽ rất ngoan, rất rất ngoan.

-Trước khi về, anh muốn em đồng ý với ba điều kiện của anh đã.

-Là điều kiện gì ạ?- Hạ Chi tròn mắt hỏi lại.

-Nếu em đồng ý thì mình sẽ đi ngay ngày mai...

-Em đồng ý tất.- Hạ Chi nhanh nhẩu.

-Anh đã nói điều kiện gì đâu.

-Miễn là được về Hà Nội thì em đồng ý tất.

-Cứ nghe anh nói hết đã. Điều kiện thứ nhất, sau khi quay lại đây, em hãy cho anh mượn chiếc vòng em đang đeo trên cổ kia một tuần. Được chứ?

-Em đưa anh luôn này.- Hạ Chi không ngần ngại định giơ tay tháo nó xuống nhưng đã bị Thiên Anh ngăn lại.

-Chậm đã. Bao giờ quay lại đây anh lấy cũng được.

-Thế cũng được. Điều kiện thứ hai là gì?

-Điều kiện thứ hai, không được chạy loạn đi tìm Nguyên khi anh chưa cho phép. Không được rời xa anh nửa bước khi anh chưa cho phép. Cái này để đảm bảo sự an toàn của em. Đồng ý?

-Em đã nói rồi, em sẽ rất ngoan. Em sẽ theo anh như hình với bóng. Khi anh đi vệ sinh em cũng sẽ đứng ngoài cửa chờ anh.- Hạ Chi thì thảo nói khẽ.

-Ặc, không phải cái kiểu đó.

-Đây là em chưa thực hiện đúng theo khẩu lệnh “nửa bước không rời” đấy nhé!- Hạ Chi cười khanh khách.

-Được rồi, vậy thì điều kiện thứ ba chắc cũng không quá khó với em. Chúng ta sẽ về Hà Nội 5 ngày. Năm ngày này, em phải đóng giả làm bạn gái của anh.

-Hả?- Hạ Chi ngừng cười, nhìn anh tỏ vẻ không hiểu.

-Anh không thể dẫn một cô gái xa lạ về nhà được. Em phải có một danh phận. Ông nội anh rất quy củ, bố mẹ anh cũng thế. Anh mặc dù không thích về nhà, nhưng đã về đến Hà Nội, anh không thể sống như một kẻ không nhà cửa được. Đó là điều kiện cuối cùng, nếu em đồng ý thì mai mình về ngay.

Hạ Chi suy nghĩ một lúc, cũng không biết cô đang nghĩ gì. Chỉ thấy lát sau cô ngẩng đầu nhìn Thiên Anh bản khoăn:

-Đóng giả cũng được, nhưng không được làm gì khác đâu nhé!

-Làm gì?

-Như ôm hôn hay...- Hạ Chi đỏ mặt, nhỏ giọng nói.

-Em ở một phòng với Nguyên được mà ở với anh thì sợ à?- Thiên Anh cười lớn.- Ha ha. Kể cả em có là bạn gái anh thật thì em cũng đừng hòng làm gì anh ở trong nhà anh. Anh nói rồi, ông nội và bố mẹ anh rất cổ hủ, sẽ không cho bất kì cảnh chướng tai gai mắt nào diễn ra đâu. Chính vì thế mà em họ của anh, anh trai của Nguyên đã bị ông nội đuổi ra khỏi nhà, đuổi khỏi công ty, tịch thu tài sản chỉ vì nó có bồ ở bên ngoài đó.

-Ghê vậy sao?- Hạ Chi tròn mắt.

-Tất nhiên. Mà thôi, đừng lo, chúng ta về đó nhưng cũng không ở nhà cả ngày đâu mà em phải sợ. Anh dù sao vẫn là cháu đích tôn của ông. Mỗi lần anh về đều bị ép cưới vợ, nên anh cũng muốn em giả làm bạn gái của anh cho đỡ phiền phức. Coi như anh năn nỉ em điều kiện này nhé!

-Em đồng ý rồi mà, anh đừng lo.

-Ừ, vậy sắp xếp đồ một chút đi nhé! Anh cũng đi sắp đồ đây.

Thiên Anh ra khỏi phòng rồi, Chi cầm lấy cái điện thoại, gửi ngay một tin nhắn đi: “Mai em với bác sĩ về Hà Nội, anh nhớ ra sân bay đón nha!”. Không có câu trả lời, Chi đành đứng dậy chuẩn bị đồ đạc.

Thiên Nguyên đọc tin nhắn vừa được gửi đến, chỉ một câu ngắn gọn thôi nhưng cũng đủ làm anh phải suy nghĩ. Anh đối với Hạ Chi là gì, cho đến bây giờ Nguyên cũng nghĩ không ra. Anh thấy thoải mái khi ở bên cô, vui vẻ khi nghe tiếng cười trong trẻo của cô, gần gũi với vẻ ngây thơ như một tờ giấy trắng của cô, nhưng anh vẫn không thể thực sự đón nhận cô. Lòng anh vẫn khép chặt. Anh cũng biết tình cảm của Chi dành cho mình. Nhưng biết đâu khi cô nhớ ra mọi chuyện, cuộc sống trước đây lại quay về với cô, thì Chi có còn là người hiện tại hay không? Lúc đó người có thể khiến anh lần đầu tiên rung động có còn tồn tại hay không?

Và còn Dung nữa. Dung vẫn là một tồn tại bất biến trong lòng anh. Anh vẫn muốn được trở thành người che chở cho Dung và thằng nhóc Boo, nhưng liệu có thể có chuyện đó hay không? Dung vẫn là vợ của anh trai anh, vẫn là chị dâu anh, điều này sẽ không thể thay đổi được. Những ngày này ở nhà, anh mới cảm nhận được sự cô đơn tột cùng của cô. Anh không biết cô có như những người đàn bà khác, vì quá thèm khát yêu đương mà đi tìm tới những mối quan hệ bí mật khác hay không. Nhưng nếu có, anh vẫn sẽ đồng tình với chuyện đó. Dung đáng có được nhiều hơn những gì cô đang phải chịu đựng.

-Nếu em có cách để thằng Boo vẫn ở cùng chị, thì chị có dám ly hôn với anh Dũng không? - Vài ngày trước, Nguyên đã hỏi cô như thế.

-Chị chỉ cần nhóc Boo. Nếu chị rời khỏi gia đình này, thì chị sẽ mất con ngay lập tức.- Dung cười trong đau khổ.

-Em nói làm em có cách mà. Chỉ cần chị có dũng cảm bỏ anh trai em.

-Cuộc sống thế này cũng là quá ổn với chị rồi.- Dung lắc đầu chán nản.

-Chị không muốn tự do sao? Chị không muốn tìm kiếm và đến với người đàn ông chị thực sự yêu sao? Chị còn cố bầu víu vào nơi này để làm gì, chị chờ đợi cái gì ở hán nữa?

Giờ phút ấy, Nguyên đã thực sự rất giận, đến độ có thể gọi anh trai mình như thế. Trong anh, hình ảnh tốt đẹp của người anh trai đó đã sụp đổ từ mười năm trước đây rồi.

-Chị chờ đợi gì ư? Chị muốn giữ nguyên hình ảnh người mẹ này trong mắt con trai chị, cho đến khi chị già và chết đi. Chị không muốn trong mắt nó, chị là một người đàn bà bỏ chồng, mặc dù thực tế chị bị phản bội trước. Chị muốn trong mắt nó chị mãi là một người mẹ hoàn hảo nhất.

Im lặng một lát, Dung tiếp:

-Cảm giác của một người đàn bà thất bại ngay từ lúc bắt đầu cuộc sống hôn nhân rất đáng sợ. Cảm giác của một người đàn bà không giữ được chồng mình còn đáng sợ hơn gấp bội. Chị là một người như thế. Chị sợ hôn nhân lắm rồi. Chị chỉ muốn được yên ổn, nuôi con lớn lên, chăm chút cho nó, rồi mình già đi và chết.

-Nếu không muốn kết hôn thì cứ tìm một người đàn ông nào đó làm nhân tình. Người ta cướp chồng chị thì chị không thể đi cướp chồng người khác được à?

-Em nói gì vậy? - Dung thở dài nhìn anh.

-Em nói là chị thích ai thì cứ cướp lấy họ. Ở cùng cũng được, không ở cùng cũng chẳng sao, cần thì lên giường, xong thì chia tay, nhưng em xin chị, đừng làm khổ mình mãi nữa. Chị không cho em được lo lắng cho chị, thì hãy để người đàn ông khác yêu thương chị đi.

-Chị không làm được. Chị không yêu ai được nữa...- Dung lắc đầu.

-Chị yêu hán sao? Cuộc hôn nhân đó vốn đâu có tình yêu?

-Đúng vậy. Nó không có tình yêu. Chị không yêu anh Dũng. Vì chị không yêu chồng mình nên chị mới bị trừng phạt, nên chồng chị mới bỏ chị. Chị đã có một tình yêu sao lắm. Chị không nên yêu người đó. Chị không nên...

-Chị...- Nguyên sững người nhìn những giọt nước mắt đã chảy ra từ khóe mắt Dung.

Rồi như hiểu ra tất cả tâm tư của Dung, anh tiến lại ôm chặt lấy cô, thì thầm:

-Lấy em đi.

Dung như bừng tỉnh trước cái ôm siết này. Cô đẩy Nguyên ra, lo lắng nhìn xung quanh rồi lắc đầu:

-Em hãy buông tha cho chị. Chị van em.

Nguyên nhìn đáng vẻ tiêu tụy và đau khổ của Dung, thở dài:

-Em đã buông từ lâu rồi.

Dung ngẩng đầu nhìn Nguyên, chỉ nghe anh tiếp:

-Nhưng em vẫn muốn ở bên chị, vì cả nhóc Boo nữa. Nó cũng là đứa con tinh thần của em. Em muốn cho nó tình yêu của một người cha.

-Vậy thì không nên thương hại chị. Em cần phải có hạnh phúc của riêng em. Chị không muốn làm gánh nặng cho em. Nếu đã buông rồi, thì tốt nhất đừng nên chạm lại nữa...

Nhìn ánh mắt như van lơn của Dung, Nguyên bỗng thấy đau lòng. Có phải Dung đã nói đúng, anh đang thương hại cô hay không? Tình yêu đã buông rồi thì có phải nên giải thoát hẳn hay không?

Từ hôm đó Dung đưa nhóc Boo về ông bà ngoại với lý do cháu gái sắp lấy chồng nên về đó chuẩn bị cho đám cưới. Dung muốn tránh mặt Nguyên, muốn cho Nguyên thời gian để bình tĩnh trở lại, và cũng muốn cho bản thân mình đỡ mỗi mệ hơn. Nhưng buông tay liệu có phải là giải thoát hay không thì cô cũng không dám chắc nữa.

10. Chương 10 : Cô Ấy Là Bạn Gái Của Con

Vừa nhìn thấy Nguyên, Hạ Chi đã chạy tới rất nhanh, để mặc Thiên Anh với túi hành lý đi phía sau. Lâu rồi Thiên Anh mới thấy cô bé vui đến thế khiến cho anh đứng ở phía xa cũng không nhịn được phải lắc đầu cười. Thiên Nguyên nói gì đó với Chi rồi nhìn về phía anh gọi:

-Cũng may có hai người mà tớ trốn được một buổi lên công ty cùng ông nội.

-Ha ha, hóa ra cậu bắt đầu chăm chỉ rồi hả?

-Không phải. Tớ bị tịch thu thẻ rồi. Bây giờ phải chịu khó ngoan ngoãn một chút, đợi có tiền rồi tớ sẽ chạy ngay.- Nguyên nhỏ giọng nói rồi cả hai cùng cười vang.

Cả ba ngồi trên taxi, Nguyên quay lại cười hỏi:

-Cậu quên là ông đuổi cậu ra khỏi nhà rồi à? Vẫn còn có gan về nhà hả?

-Nếu lần này ông đuổi thì tớ lại đi.- Thiên Anh bắt đầu dĩ thử dài.

-Ông nội của các anh ghê vậy hả?- Hạ Chi ngồi ở ghế trước đang nhìn ngắm đường phố quay lại hỏi.

-Mà đúng rồi, cậu về nhà thế còn cô nhóc này?- Nguyên chợt nhớ ra.

-Thì cũng về nhà tớ chứ sao?- Thiên Anh tặc lưỡi- Tớ không thể để Chi một mình bên ngoài, cũng không thể không về nhà được.

Nguyên lặng im, mặc dù anh cũng không hiểu Thiên Anh sẽ sắp xếp mọi việc như thế nào nữa. Anh lại nhìn Hạ Chi, sau khi hỏi câu hỏi mà không được trả lời đó cô bé dường như cũng chẳng bận tâm nhiều, lại nhìn ra đường phố với ánh mắt thích thú. Anh khẽ thở dài, không biết khi khôi phục lại trí nhớ thì Hạ Chi sẽ còn hồn nhiên như thế này được hay không?

-Chi sẽ giả làm bạn gái tớ, cậu đừng nói gì nha.- Thiên Anh nháy mắt.

-Tớ sẽ nói gì chứ?- Nguyên cau mày.

-À, à, thì đừng nói gì với gia đình là bọn tớ đóng kịch ấy mà.- Thiên Anh tủm tỉm cười nhìn về mặt của Nguyên.

-Cái đó khó gì.- Nguyên nhìn ra ngoài đường- Cái chính là hai người nên đóng kịch cho tốt vào. Cái cô kia cứng đầu lắm đó, cậu không cẩn thận dễ bị ăn đòn oan lắm.

-Vậy là cậu đã từng ăn đòn oan do “không cẩn thận” rồi hả?- Thiên Anh bật cười trêu chọc.

Nguyên không trả lời, lại nhìn ra ngoài cửa kính ô tô. Khi xe vừa đỗ xuống nhà Thiên Anh thì cổng đã được người giúp việc mở sẵn.

-Mẹ cháu có nhà chứ cô?- Thiên Anh mỉm cười hỏi người phụ nữ đã giúp việc cho nhà anh được hơn năm năm nay.

-Bà chủ đợi cháu từ sáng đến giờ. Hôm qua nghe tin cháu về nên bà chủ vui lắm. Bà đang bận nấu cơm, các cháu vào đi.

Thiên Anh xách túi hành lý bước vào trong cổng. Nguyên đi sau kéo va li giúp Hạ Chi, cô bé từ lúc gặp anh đến giờ dường như không rời nửa bước.

Phòng khách rộng rãi được trang trí nhã nhặn khiến người ta không có cảm giác lạnh lẽo khi bước vào. Mẹ của Thiên Anh không ra ngoài xã hội làm như những người phụ nữ thành đạt khác, mà sau khi sinh con, bà ở nhà để chăm sóc các con và gia đình. Đó là lý do tại sao ngôi nhà của anh luôn tràn đầy hơi ấm chứ không lạnh lẽo như nhiều gia đình giàu có khác.

-Mẹ...- Thiên Anh đặt va li xuống sàn, cất tiếng gọi to, anh đã nghe có tiếng người nói vọng ra từ trong bếp, dường như trong đó không chỉ có một người.

-Thiên Anh về rồi à con?- Một người phụ nữ trẻ bước ra, nhìn bà khó ai có thể tưởng tượng người phụ nữ này đã ngoài 50 tuổi.

-Con vừa về.- Thiên Anh vui vẻ ôm lấy bà.

-Nguyên cũng tới chơi à cháu? Các cháu ngồi nghỉ đi, bác đang đỡ tay chút. Sắp được ăn rồi.- Bà vẫy tay ra hiệu cho Nguyên và Hạ Chi ngồi nghỉ, cũng chưa hỏi xem Hạ Chi là ai.

-Thơm quá! Vừa về đã được ăn cơm mẹ nấu.- Thiên Anh cười, lâu rồi anh mới có thể cười thoải mái như thế.

-Đâu chỉ mình mẹ nấu. Hương nó cũng nấu cùng mẹ đó.

-Hương?- Thiên Anh dừng lại, ngẩn ra, tưởng như mình đang nghe nhầm.

Trả lời cho sự nghi hoặc của anh là một cô gái bước ra từ bếp. Cô gái mặc chiếc váy xanh trẻ trung, chiếc tạp dề trước ngực cũng không thể che hết những đường cong chết người, cô hướng anh mỉm cười đầy dịu dàng.

-Lâu rồi không gặp anh. Em không nghĩ có ngày anh lại chịu về Hà Nội.- Hương lên tiếng.

-Không nghĩ em lại đến đây, bất ngờ quá!- Thiên Anh bối rối đáp lời. Dường như anh vẫn chưa thể sẵn sàng đối mặt với người con gái này, mối tình đầu và duy nhất của anh cho đến giờ.

-Thôi mấy đứa ngồi chơi đi, mẹ làm xong đây rồi.

-Để cháu giúp bác sắp bát đĩa- Hương đề nghị và quay trở lại bếp.

Mẹ Thiên Anh và Hương đi rồi, Hạ Chi tò mò hỏi:

-Chị ấy là ai vậy? Đẹp quá!

-Có hoa quả kia, ra gọt đi, anh khát nước quá!- Nguyên không những không trả lời mà còn đẩy cô ra bàn uống nước ngồi, trên đó có một giỏ hoa quả trông thật tươi ngon.

-Nhà anh đẹp thiệt nha, bác sĩ.- Hạ Chi vừa đi theo Nguyên vừa trầm trồ.

-Cậu mang đồ của cậu lên phòng đi.- Nguyên hướng Thiên Anh giục.

-Thôi, đằng nào chút nữa ông chả đuổi tớ đi.- Thiên Anh đáp nhưng lòng anh lúc này dường như đang ở trong căn bếp kia với người con gái vừa như lạ, vừa lại rất quen ấy.

-Ông chỉ nóng tính thế thôi, chứ cậu bỏ đi lâu như vậy, ông không lo mất thằng đích tôn mới lạ ấy.- Nguyên bĩu môi.

-Giờ cậu mới là thằng cháu ngoan ngoãn nhất của ông.- Thiên Anh chọc lại.

Nguyên chưa kịp phản ứng thì Hương đã lại đi ra, mỉm cười:

-Ba anh em vào ăn cơm thôi.

-Hôm nay lại được người đẹp vào bếp nấu cơm cho ăn thế này, vinh dự quá!- Nguyên đứng dậy đầu tiên, cười rồi kéo Hạ Chi đi theo mình, miệng còn nhắc.- Em nhìn chị Hương mà học tập đi, không sau này về nhà chồng đến một bữa cơm cũng không nấu được.

-Em cũng biết nấu mà.- Hạ Chi chống chế.

-Anh nghĩ em chỉ biết các món luộc thôi: gạo luộc, rau luộc, trứng luộc.

-Thì anh chỉ nói là nấu cơm mà. Gạo luộc chính là nấu cơm còn gì. Em biết thêm rau luộc, trứng luộc là vượt tiêu chuẩn rồi nhé!

-Ặc.

Mặc cho tiếng tranh cãi của Nguyên và Chi vẫn văng vẳng ra từ trong bếp, Thiên Anh vẫn đứng chôn chân tại chỗ nhìn Hương ở phía đối diện.

-Anh cũng vào đi.- Hương vẫn nhẹ nhàng giục, dường như khoảng cách của hai người trước đây hoàn toàn không tồn tại.

-À, ừ.- Thiên Anh bối rối trả lời rồi cũng đi nhanh vào bếp.

Anh sợ nhìn vào đôi mắt của Hương, trong đôi mắt ấy, vẫn còn quá nhiều yêu thương mà anh không làm sao đáp lại được. Anh không muốn Hương thêm đau khổ vì mình nữa.

-Cháu chính là người đi cùng Thiên Anh từ Hải Phòng về đây à?- Mẹ Thiên Anh nhìn Hạ Chi cười hỏi.

-Dạ.

-Các cháu làm cùng chỗ à? Sao mọi lần ra đó bác không gặp cháu nhỉ

-Dạ? À, cháu...

Hạ Chi chưa kịp trả lời thì Nguyên đã ôm lấy vai cô, kéo lại gần mình, hướng mẹ Thiên Anh cười:

-Đây là bạn gái của con đó bác. Bác duyệt được không? Con nhờ Thiên Anh đưa về để tối học nội trợ với bác đó.

-Trông xinh xắn và lanh lợi quá! Cháu mà đưa bạn gái về chắc ông và bố mẹ cháu mừng lắm đấy. Thôi hai đứa ngồi xuống ăn đi.

-Hóa ra là bạn gái của anh.- Hương hướng Nguyên cười.

-Chứ em tưởng nó là bạn gái thẳng Thiên Anh chắc.- Nguyên hướng Thiên Anh nháy mắt.

Chỉ có Thiên Anh hiểu tại sao Nguyên lại nhận Hạ Chi là bạn gái của mình. Có lẽ chính Nguyên cũng biết tình cảm vướng mắc giữa anh và Hương nên không muốn vì Chi mà trở nên rắc rối hơn nữa. Hương đã chủ động đến đây, nghĩa là Hương đang hướng anh chủ động làm hòa. Có lẽ Hương đã nghĩ thông suốt và chấp nhận quyết định của anh. Trong tình yêu luôn luôn cần có sự hy sinh như thế. Hơn nữa việc Chi luôn quấn quýt bên Nguyên từ đầu đến giờ, nếu có giới thiệu là bạn gái của anh cũng thật sự khó mà khiến mẹ anh hay Hương tin được.

Buổi chiều hôm đó, Thiên Anh không thể từ chối việc đưa mẹ mình và Hương đi mua sắm chút đồ nên chỉ còn Nguyên đưa Chi ra khách sạn thuê phòng và về nhà của cô ở tận Linh Đàm. Vì đã lỡ nói dối việc Chi là bạn gái của mình nên anh không thể để Chi ở lại nhà của Thiên Anh được nữa, cũng không thể đưa về nhà mình được, chỉ có cách đưa cô ra khách sạn thuê phòng.

Nhà cũ của Chi ở trong một ngõ nhỏ. Ngôi nhà hai tầng cũ kĩ có lẽ được xây từ rất lâu rồi. Nhìn cổng, cửa khóa im lìm, Chi quay sang nhìn anh hỏi:

-Đây là nhà em sao?

-Công an họ cho địa chỉ này mà. Có lẽ đúng rồi.- Nguyên gật đầu- Nhưng sao nhìn giống như là nhà vẫn có người ở thường xuyên thế nhỉ? Sân sạch bong không có cái lá rụng nào.

Hai người còn đang bắn khoăn thì có tiếng mở cửa của nhà bên cạnh, một người phụ nữ bước ra, nhìn hai người trẻ tuổi rồi bà kêu lên:

-Chi, cháu về bao giờ sao không gọi bác?

Chi ngơ ngác nhìn người phụ nữ trạc ngoài 50 này. Cô đã chẳng còn nhớ người hàng xóm tốt bụng này từ lâu rồi.

Thấy cô không trả lời, người phụ nữ lại gần, hỏi tiếp:

-Thằng Lâm đâu, sao hai đứa nói đi là đi liền mấy tháng thế hả?

-Dạ, cháu...- Hạ Chi không biết trả lời thế nào nên chỉ ấp úng.

-Bác ơi... Chi bị tai nạn nên tạm thời cô ấy không nhớ những chuyện trước kia đâu ạ!- Cuối cùng Nguyên đành lên tiếng trả lời thay cô.

-Hả?- Người phụ nữ kêu lên một tiếng kinh ngạc rồi tiến đến gần hơn, nắm lấy tay Chi- Cháu tai nạn làm sao? Có nặng lắm không? Đã khỏi hẳn chưa?

Người phụ nữ hỏi liền một hơi mấy câu làm Chi càng lúng túng không biết trả lời thế nào, chỉ đành đưa mắt cầu cứu Nguyên.

-Bác ơi...- Nguyên lên tiếng.

-Thằng Lâm đâu? Nó không phải cũng bị tai nạn đấy chứ?

-Bác...- Nguyên đành hắng giọng nhắc lại.

-Rõ khổ thân anh em chúng mày, thảo nào mà bác cứ ngóng mấy tháng liền không đứa nào về. Còn tưởng anh em chúng mày bỏ đi nơi khác rồi chứ.

-Hix... bác ơi...- Nguyên không nhịn được đành phải nhấn giọng gọi to.

-Hả? O ơ, cậu là ai thế? Người yêu con Chi hả?

-Dạ?- Nguyên giật mình không biết nên cười hay nên khóc.- Dạ không ạ!

-Thế người yêu nó đâu? Nghe thằng Lâm khen ngợi nó lắm mà? Thôi hai đứa vào nhà đi. Bác đang nấu đồ nôi cháo cho thằng cháu ngoại.

-Cháu không có chìa khóa ạ!- Hạ Chi mãi mới nói được một câu, cô còn chưa hề bàng hoàng vì khả năng nói quá nhiều của bác hàng xóm của mình.

-Quên, đợi bác chút, bác đưa chìa khóa cho. Lần trước thằng Lâm có gửi bác một chùm dự phòng, nó sợ tính cháu bất cẩn hay đánh rơi hoặc để quên chìa khóa của mình.

Người phụ nữ đi vào nhà rồi, Nguyên chết lười:

-Thì ra em có tính bất cẩn hay quên và đánh rơi đồ hả?

-Đâu có...- Hạ Chi kêu lên đầy vẻ oan uổng.

-Em có nhớ chuyện trước đây đâu mà kêu là không có. Mà em có người yêu rồi hả?

-Em không nhớ?- Hạ Chi lí nhí đáp lại, dường như cô không muốn nhắc tới chuyện này.

-Làm sao để tìm người yêu em bây giờ nhỉ?

-Em không cần...

-Hả? Em nói gì?

Đúng lúc này thì bác hàng xóm trở ra, đưa cho Chi chùm chìa khóa rồi nói tiếp:

-Bác vẫn sang quét sân cho hai đứa luôn ấy. Nhà thỉnh thoảng bác cũng quét cho đỡ bụi.

-Cháu cảm ơn bác, bác vất vả rồi ạ!

-Ồ cái con bé này, bác mà mà còn khách sáo thế à? Thế cuối cùng thì thằng Lâm đâu?

-Dạ anh cháu...

-Lâm phải đi công tác xa một thời gian bác ạ!- Nguyên đỡ lời cho cô.

-Thế à? Thế hai đứa vào nhà đi. Rảnh thì sang bác chơi.

Người hàng xóm tốt bụng vào nhà rồi, Chi mới tra chìa mở cổng. Bàn tay cô hơi run run, không biết vì cảm xúc trở lại ngôi nhà thân quen hay vì lý do nào khác mà cô cứ luống cuống mãi mới mở được cổng và cửa vào.

Ngôi nhà mặc dù vắng bóng hai anh em Thanh Lâm- Hạ Chi đã mấy tháng nhưng hoàn toàn sạch sẽ vì bác hàng xóm thường sang lau chùi phủi bụi cho. Nguyên bật điện thoại lấy ánh sáng để tìm công tắc điện rồi bật lên. Phòng khách nhỏ, chỉ kê một bộ bàn ghế và một cái tủ kính trong đựng đầy sách báo. Trên tường có treo một khung ảnh gia đình lớn, nhưng rõ ràng là ảnh đã được chụp từ nhiều năm trước. Hạ Chi trong ảnh khi đó còn rất nhỏ. Phía sau là bếp ăn và khu vệ sinh, phòng ngủ của hai anh em có lẽ ở trên tầng 2.

-Sao thế?- Nguyên ngồi ở ghế, ngẩng đầu nhìn Hạ Chi đang tần ngần đứng giữa nhà.

-Có một chút thân quen.

-Nó là nhà em mà. Bây giờ cửa mở được rồi, em thích ở đây hay về khách sạn?

-Ở đây đi. Đằng nào em cũng chỉ có một mình.

-Vậy chút anh đưa em về đó lấy đồ.

-Vâng.

-Sao thế? Có chuyện gì không vui à? Chẳng giống em thường ngày chút nào.

-Không có gì? Vậy mình đi lấy đồ luôn đi. Em muốn về đây nghỉ ngơi sớm một chút. Hôm nay cũng đi lại nhiều rồi mà.

-Được rồi, nếu em đã nóng lòng như thế.- Nguyên nhún vai đứng dậy và đi ra cửa.- Anh đưa em đi ăn tối rồi ra khách sạn lấy đồ.

-Nếu anh bận thì không cần đâu ạ!

-Làm sao được. Anh đã hứa với thằng Thiên Anh rồi, phải làm đến nơi đến chốn chứ.

Hạ Chi ngẩng đầu nhìn khung ảnh treo trên tường nhưng tâm trí cô lúc này hoàn toàn trống rỗng. Anh làm tất cả chỉ vì đã trót hứa với anh Thiên Anh sao?

11. Chương 11 : Hãy Làm Nhân Tình Của Em Đi!

Vừa kéo va li hành lý của Hạ Chi ra khỏi phòng khách sạn, Nguyên vừa cẩn thận hỏi:

-Em đã gọi điện báo cho Thiên Anh là em sẽ về nhà ở chưa?

-Chưa. Điện thoại em hết pin rồi.- Chi lắc đầu.

-Thôi để tí tìm chỗ nào ăn tối rồi anh gọi cho nó cũng được.- Nguyên chất lưỡi.

Hai người bước lại trước cửa thang máy đợi. 10 giây sau, thang máy dừng lại, cửa thang máy mở ra. Nguyên ngừng nói chuyện với Chi để bước vào. Nhưng anh vừa ngẩng đầu nhìn vào trong thì ngay lập tức dừng lại. Một trong hai người đứng trong thang máy cũng đồng dạng có phản ứng như anh. Hạ Chi tò mò nhìn vào, chỉ thấy bên trong có hai người, một nam, một nữ. Người đàn ông trạc ngoài 40 tuổi, ăn mặc trang trọng, tay đang ôm eo người phụ nữ mặc váy đỏ đầy tình tứ. Vừa rồi họ còn đang cười với nhau rất vui vẻ, chỉ là sau khi nhìn thấy Nguyên thì nụ cười tắt ngúm trên gương mặt người phụ nữ kia.

Mím môi đầy tức giận, Nguyên buông tay kéo va li ra, một chân bước vào trong thang máy chèn không cho cửa đóng lại. Anh kéo người phụ nữ ra khỏi thang máy bằng một hành động kiên quyết, mạnh mẽ, gần như là thô bạo khiến cả Hạ Chi và người đàn ông kia đều ngẩn ra.

-Này, cậu làm cái gì với tôi thế hả?- Người đàn ông cũng vội bước ra, quát lên.

-Ai là vợ ông? Cút đi.- Nguyên tức tối quát lại.

-Thằng này, mày... mày...

Ông ta nhất thời bị chọc giận đến độ không thể nói thành lời, cứ đứng một chỗ lắp ba lắp bắp mãi. Người phụ nữ mà anh vừa kéo ra khỏi thang máy, lúc này đang đứng trước mặt anh, gương mặt đầy vẻ không tự nhiên, có chút hoảng hốt. Nguyên có nằm mơ cũng không nghĩ rằng có ngày anh lại bắt gặp chị dâu mà mình vẫn kính trọng ở một nơi như thế này, trong vòng tay của một người đàn ông xa lạ, còn chấp nhận để anh ta coi là vợ nữa. Thấy hai người đàn ông như muốn xông vào đánh nhau đến nơi, Dung vội đứng giữa hai người, nói nhỏ nhẹ với người đàn ông:

-Đây là em chồng em. Anh về trước đi. Em sẽ gọi cho anh sau.

Bị xấu hổ không nói thành lời, anh ta “hừ” một tiếng rồi quay trở lại bên trong thang máy. Hạ Chi ngơ ngác không hiểu chuyện gì bèn quay sang nhìn Nguyên, nhưng lúc này, trong đôi mắt anh dường như hoàn toàn không có sự tồn tại của cô ở đây, ngoài duy nhất người phụ nữ đứng trước mặt này.

-Anh Nguyên...- Cô khẽ gọi.

Nguyên nhìn Dung hồi lâu vẫn không nói một câu nào. Trong mắt anh bùng bùng lửa giận khiến anh khó khăn lắm mới kiềm chế nổi cảm xúc của mình, không cho nó bộc phát ra. Anh nhìn Hạ Chi, nói ngắn gọn:

-Em gọi taxi về nhà trước đi. Anh sẽ trả phòng sau.

Rồi không để cô nói câu gì, để mặc cô đứng tại cửa thang máy, anh nắm lấy cánh tay của Dung kéo một mạch đi về phía căn phòng mà trước đó anh đã thuê cho Hạ Chi nghỉ lại qua đêm. Hạ Chi căn bản vì quá kinh ngạc nên không thể nói được lời nào.

Hành động này giống của em chồng với chị dâu lắm sao? Chi lơ mơ đoán được rằng mối quan hệ giữa họ hoàn toàn không đơn giản là chị dâu- em chồng. Và điều khiến cô đau khổ và khó chấp nhận nhất, chính là việc mình trong lòng Nguyên không quan trọng bằng một phần của người phụ nữ xa lạ ấy. Chỉ cần có người đó trong mắt anh, tất cả những thứ còn lại xung quanh đều không thể khiến anh quan tâm được nữa.

Chi hít một hơi thật sâu rồi mới bấm đèn thang máy để đi xuống dưới sảnh khách sạn. Nếu Nguyên đã không muốn cô đợi, thì cô cũng chẳng có lý do gì ở lại đây đợi anh cả. Căn bản là cũng không biết bản thân sẽ phải đợi đến bao giờ.

*

Trong căn phòng tại khách sạn lúc này, Nguyên ngồi trên ghế, nhìn chăm chăm vào Dung vẫn đứng tần ngần giữ phòng. Cô cũng không biết nên đứng hay nên ngồi lúc này. Từ Nguyên có một thứ cảm xúc vô cùng dữ dội đang bộc phát ra nên cô cũng không dám lên tiếng ngay. Bị Nguyên nhìn chăm chăm như thế, lại không nói một câu nào khiến chị vô cùng khó chịu. Cảm giác xấu hổ như một đứa trẻ ăn vụng bị bắt quả tang làm cô thấy bối rối. Nguyên định làm gì đây? Nếu như đến tai bố mẹ chồng cô, chắc cô sẽ chẳng còn giữ nổi thăng Boo nữa.

-Sao chị không ngồi? Chị định đứng như thế nói chuyện à?- Nguyên cuối cùng cũng cất tiếng sau một hồi im lặng.

-Hay mình về nhà rồi hãy nói chuyện. Em không nên để bạn gái về một mình như thế.

-Về nhà nói chuyện? Chị nghĩ thế tốt hơn sao?

Thấy Dung lặng im không trả lời, Nguyên tiếp:

-Chuyện này bắt đầu từ bao giờ?

Dung sững lại, cô cũng không biết phải trả lời như thế nào. Cô hoàn toàn có quyền không phải trả lời những chất vấn của Nguyên, nhưng đứng trước người em chồng này, cô không tài nào không chế nổi cảm xúc của mình.

-Nửa năm.

-Bố mẹ biết không?

-Không.

-Em hiểu nỗi lòng của chị... Nhưng...-Nguyên định nói gì rồi lại thôi, chỉ thở dài một cái.- Bây giờ chị tính sao? Chị định lén lút quan hệ với người khác thế này đến bao giờ? Nếu chị cần đàn ông như thế, thì hãy bỏ anh Dũng đi, rồi đường đường chính chính kết hôn với một người đàn ông khác. Chẳng lẽ chị sợ không còn đàn ông cho chị kết hôn sao?

-Chị nghĩ như thế này là quá ổn rồi. Chị không đủ dũng cảm để đi bước nữa.

-Người đàn ông đó cũng có gia đình riêng của anh ta. Chị nghĩ sao nếu như vợ anh ta cũng đang chịu nhiều đau khổ như trước đây khi anh Dũng bỏ chị?

-Chị không nghĩ nhiều như thế.- Dung lắc đầu.

-Tại sao?

-Đàn bà thường cay nghiệt với đàn bà. Hơn nữa, chị không cướp chồng của ai cả, là anh ấy tìm đến chị. Bọn chị trước đây từng học cùng trường đại học.

-Chị... Chị yêu anh ta không?

-Tất nhiên là không?

-Vậy chị đến với anh ta vì điều gì? Chỉ vì chị cần đàn ông sao?- Nguyên nhướn mày lên.

-Cứ coi như vậy đi.

-Nếu chỉ là cần đàn ông... vậy thì làm nhân tình của em đi. Nếu chỉ là cần một người đàn ông để ôm ấp và thỏa mãn, thì đến với em đi.- Nguyên nhìn thẳng vào mắt Dung.

Dung sững người trước lời đề nghị đó của Nguyên. Cô biết tình cảm của Nguyên, nhưng không bao giờ cô dám nghĩ Nguyên sẽ mạnh dạn bày tỏ như thế. Nhìn thái độ lúng túng của Dung, Nguyên nhún vai:

-Ít nhất em sẽ không như anh ta, đến với chị chỉ vì muốn thỏa mãn quan hệ xác thịt.

-Em có biết em đang nói cái gì không?-Dung nhìn sâu vào đôi mắt anh, ở đó, cô chỉ thấy một sự kiên quyết không tài nào lay chuyển nổi. Cô biết, anh không nói chơi, cũng không vì một phút nông nổi mà đưa ra đề nghị này.

-Chị không muốn thay đổi quan hệ hiện tại giữa chị và em.- Cuối cùng, Dung lắc đầu thở dài- Chuyện ngày hôm nay, nếu em thương chị, thì xin em hãy coi như không thấy gì. Chị chỉ xin em chuyện đó thôi.

-Tại sao chị không thể đến với em?- Nguyên nhấn mạnh từng chữ.

-Đừng vì người như chị mà đánh mất luân thường đạo lý.- Dung gần như muốn khóc trước sự bình thản của Nguyên.

-Luân thường đạo lý?- Nguyên nhếch miệng cười- Hay cho một câu luân thường đạo lý. Chị ly hôn với anh Dũng thì chúng ta sẽ đâu còn cái quan hệ người-một-nhà đó nữa. Tại sao chị nhất định ương ngạnh đến vậy? Em thì không thể làm chồng chị? Không thể làm cha của thằng Boo sao?

-Không thể.- Dung kiên quyết lắc đầu.

-Em hiểu rồi. Vậy chị đi đi. Chuyện ngày hôm nay em sẽ coi như không thấy.

-Cảm ơn em.- Dung nói nhanh rồi quay đũa cửa, dường như cô không thể đủ sức để đối mặt với Nguyên thêm một phút một giây nào nữa.

*

Chẳng biết bao lâu sau, chỉ khi có người lay mạnh mình, Nguyên mới uể oải mở mắt ra. Người phục vụ quán bar lịch sự nói với anh:

-Điện thoại của anh reo liên tục này giờ thưa anh.

Nguyên chậm chạp ngồi thẳng dậy, từ từ nhớ lại, hóa ra anh đã uống quá chén và ngủ gục tại quán bar này sau khi từ khách sạn trở ra. Anh mở điện thoại, hơn mười cuộc gọi nhờ từ số của Thiên Anh. Nhớ đến Thiên Anh, anh chợt nhớ ra Hạ Chi đã bị mình bỏ rơi ở khách sạn, không biết giờ này cô bé đã về tới nhà chưa? Anh bấm gọi cho cô nhưng tổng đài vẫn báo thuê bao không liên lạc được. Câu thông báo làm Nguyên gần như tỉnh hẳn. Anh bấm gọi lại cho Thiên Anh.

-Cậu và Hạ Chi đang ở đâu đấy?- Thiên Anh bắt máy ở ngay hồi chuông thứ nhất.

-Tớ ra ngoài có chút việc. Hạ Chi về nhà rồi.

-Nhà? Nhà cô ấy làm gì có ai? Tớ gọi cho cả hai không được nên đã rẽ qua đó rồi.

-Tớ bảo cô ấy bắt taxi về rồi mà.

-Trời đất. Thế cậu có đưa tiền cho Chi không? Cô bé không có nhiều tiền đâu.

-Chết thật, tớ quên mất.- Nguyên giật mình- Điện thoại của cô ấy lại hết pin nữa.

-Thế cậu đang ở đâu? Cậu để cô ấy đi một mình về từ đâu? Bây giờ là quá nửa đêm rồi, con gái một thân một mình lang thang ngoài đường quá nguy hiểm.

-Đừng lo, đứa nào động vào con nhỏ mới gọi là xui xẻo đó.- Nguyên chắt lưỡi.

-Không phải lúc đùa đâu.- Thiên Anh nghiêm giọng.- Tớ đang mượn xe của Hương chạy vòng vòng đi tìm đây. Cậu đang ở đâu? Bắt taxi về trước đi.

-Tớ bắt taxi về nhà Chi trước. Có gì a lô nhé!

-OK. Cứ vậy đi.

Thiên Anh nói rồi cúp máy luôn. Nguyên cũng loạng choạng đứng dậy. Lâu rồi anh không uống nhiều thế này nên bản thân vẫn chưa quen với cảm giác choáng váng do men rượu. Nhưng lúc này, đầu óc anh lại nghĩ tới Hạ Chi, cảm thấy có lỗi vì đã để cô một thân một mình đi về như vậy.

Ngõ vào nhà Chi tối om, chỉ có duy nhất ánh đèn leo lét sáng từ trên cột điện cao trước cửa nhà cô và bác hàng xóm. Cả xóm yên tĩnh chìm trong giấc ngủ. Nguyên nhìn ngôi nhà im lìm trong bóng tối, khe thở dài, rõ ràng là Hạ Chi chưa về nhà. Nếu không có chuyện bất thường xảy ra thì cô phải về tới đây rồi chứ? Địa chỉ nhà anh cũng cẩn thận ghi vào một tờ giấy rồi để trong va li của cô từ chiều. Anh biết Chi có tính hay quên, trước đây tên của anh cô cũng không nhớ, lúc đầu phải ghi tên anh lên tay để nhắc mình không quên. Nếu nói Nguyên không quan tâm gì đến Hạ Chi là nói dối, chỉ là khi thấy Dung trong lòng một người đàn ông xa lạ khác, anh chẳng còn một chút lý trí nào mà nghĩ đến Chi nữa.

Nguyên ngồi tựa vào cổng nhà Hạ Chi ngủ quên cho tận tới khi có người lay dậy lần nữa. Anh giật mình mở mắt, chỉ thấy bác hàng xóm đang nhìn mình đầy hiếu kỳ.

-Bác ạ!- Anh đứng bật dậy, hoang mang không biết người phụ nữ hiền lành này sẽ phản ứng thế nào nếu biết anh để Chi đi lạc suốt từ hôm qua tới giờ.

-Cậu làm gì mà ngủ ở đây thế? Cậu không có nhà à?

-Dạ, không ạ!

-A, hình như là cậu thanh niên đưa con Chi về hôm qua mà. Sao cậu không gọi cửa, Chi nó ngủ bên nhà bác.- Bác hàng xóm tươi cười.

-Sao ạ?- Nguyên giật mình đến tỉnh cả ngủ- Chi ngủ bên nhà bác ạ!

-Đúng rồi. Nó lại đánh rơi chìa khóa, cái con bé này là chúa hậu đậu mà.

Mãi nói nên bác hàng xóm không nhận ra Nguyên vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi. Nếu thực sự để lạc mất Hạ Chi, chắc Thiên Anh sẽ giết anh mất.

-Bác phải ra chợ bán hàng sớm đây. Cháu vào trong nhà nghỉ ngơi đi. Có mỗi mình con bé ở nhà thôi.

-Dạ.- Nguyên đứng dậy rồi đi theo người hàng xóm của Hạ Chi vào nhà.

Căn nhà của bác hàng xóm nhỏ và đơn sơ hơn cả nhà của hai anh em Chi. Chỉ có độc một cái bàn, mấy cái ghế bằng nhựa. Bên trên có mấy cái chén còn nguyên vệt vàng ố của nước chè. Một cái xe đạp mini cũ. Cửa phòng ngủ phía trong là một cái ri đô cũ. Trên tường có một cái khung ảnh lớn, trong lồng chỉ chút những tấm ảnh nhỏ, rõ ràng là được chụp từ rất lâu rồi.

-Cơm bác nấu rồi đây. Cháu đợi Chi dậy rồi hai anh em ăn nhé! Mà cháu tên gì nhỉ?

-Cháu tên Nguyên bác ạ!

-Cháu là bác sĩ à?

-Dạ không.

-Ồ, bác cứ tưởng cháu là bác sĩ. Tại hôm qua trước khi đi ngủ Chi nó còn nhắc đến anh bác sĩ nào đó. Bác tên là Thủy, bác ở đây có một mình thôi nên coi hai anh em thằng Lâm như con bác vậy. Khổ thân con Chi, bị tai nạn kiểu gì mà không nhớ gì cả. May mà nó còn gặp được người tốt như cháu. Thôi bác đi đây. Có đi đâu thì ha cháu cứ khóa cửa vào, bác còn chìa khóa khác.

-Vâng.

Bác Thủy dắt chiếc xe đạp ra cổng rồi khép cổng lại. Nguyên nhìn bác đi khuất rồi mới lấy điện thoại ra gọi cho Thiên Anh.

-Cậu về nhà chưa hay vẫn đi tìm đây?

-Tớ vẫn đang ở ngoài đường.- Thiên Anh đáp lại đầy mệt mỏi- Chắc tớ qua trụ sở công an báo luôn đây.

-Thôi về ngủ đi. Tớ tìm thấy Chi rồi. Cô ấy ngủ lại bên nhà bác hàng xóm, chìa khóa nhà cô ấy đánh rơi mất rồi. Tớ đợi cô ấy dậy rồi cũng về nhà một chút. Chiều có gì cậu qua đây nhé!

-Thế à? May quá! Thế thì chiều tớ sẽ tới. Tớ phải về trả xe cho Hương đi làm nữa. Vậy nhé!

-Ừ.

Nhớ tới lời dặn của bác Thủy, tự nhiên Nguyên thấy đói. Hôm qua vì việc của Dung nên anh chưa ăn tối. Lại thêm mấy cốc rượu nặng ở quán bar khiến giờ anh cảm thấy nôn nao trong người. Anh bèn đi vào bếp.

*

Hạ Chi tỉnh giấc khi cảm thấy bụng mình hơi nặng. Cô mở mắt ra, trong cái tranh tối tranh sáng của căn phòng ngủ nhỏ hẹp, cô cũng không nhìn ra người đang nằm cạnh mình. Đang định gạt cánh tay đó ra, cô đột nhiên thấy lạ. Hơi thở của người bên cạnh khiến cô có cảm giác quen thuộc, cô giật mình quơ tay sang. Khi chạm vào mái tóc ngắn, cô biết cảm giác của mình không sai. Đúng là không phải bác Thủy. Nhưng tại sao Nguyên lại có mặt ở đây? Nhớ lại mọi việc tối qua, cô cảm thấy hơi bức, bèn hất tay của anh ra. Cái hất tay mạnh làm anh tỉnh giấc sau khi chớp mắt không bao lâu.

-Dậy rồi sao? Vừa mới tỉnh giấc mà đã thô bạo rồi.

-Ai cho anh nằm ở đây? Nam nữ thụ thụ bất thân, hiểu chưa?- Cô ngồi dậy hừ giọng.

-Em chẳng ngủ cùng anh chán rồi còn làm bộ hả?- Nguyên cười.

-Nói bậy nói bạ. Anh muốn ăn đòn hả?

-Thôi thôi, dậy đánh răng rửa mặt đi. Em hơi chết đi được ấy.

-Anh... Biền ra...- Cô giơ chân đạp anh một cái khiến Nguyên suýt nữa thì rơi ra khỏi giường.

-Này, em hung dữ vậy anh sẽ không tìm lại người yêu của em cho em đâu.

-Ai cần anh.- Chi vẫn cố gắng đẩy Nguyên ra khỏi giường.

-Thôi, anh xin. Vì em mà cả đêm qua anh và thằng Thiên Anh đều không được ngủ tí nào đấy. Anh ngủ ở cổng nhà em cả đêm. Nếu bác Thủy không gọi chắc giờ anh còn chưa dậy.

-Khách sạn phòng rộng, giường to, lại có người ở cùng anh không ở, ai khiến anh đi tìm. Hả? Hả? Hả?- Sau một lúc giằng co nhưng vẫn không thắng nổi Nguyên, cô ngồi thở hồng hộc.

-Em đang ghen đấy à?- Nguyên phá ra cười- Ôi Hạ Chi của anh đang ghen kìa.

-Ai là của anh?- Cô giận dữ hét lên.

-A, a, anh quên. Xin lỗi. Hạ Chi của bác sĩ Thiên Anh.- Nguyên ha ha cười.

-Anh đúng là đồ đáng ghét.- Chi lầm bầm nhảy ra khỏi giường đi về phía nhà vệ sinh.

Nguyên cười cười nhìn theo Chi. Nhưng rồi sắc mặt anh hơi trầm xuống. “Trước khi đi ngủ chỉ nhắc đến bác sĩ của em sao? Hóa ra là anh nhầm tưởng.” Rồi anh lại tự nhủ: “Thôi, bản thân mình cũng đâu có ra gì, mình đâu có toàn tâm toàn ý với cô ấy đâu.”

Một lát sau, khi Nguyên bắt đầu chớp mắt trở lại được thì anh bị đánh thức lần nữa bởi tiếng hét chói tai từ dưới bếp: “Aaaaaaa, đồ đáng ghét. Anh dám ăn hết cơm mà còn không rửa bát sao?” Nguyên kéo gối trùm lên tai, khẽ cười rồi lại chìm vào giấc ngủ.

12. Chương 12 : Chỉ Một Mình Em Yêu Anh Là Đủ

Mặc dù ngoài miệng hét lên như vậy nhưng Hạ Chi tuyệt nhiên không làm phiền mà để mặc cho Nguyên ngủ đến tận trưa. Bác Thủy bán hàng ngoài chợ cả ngày, đến chiều tối mới về nhà. Khi Thiên Anh đến, Nguyên vẫn còn chưa dậy. Anh cũng không gọi Nguyên. Cả đêm anh không được ngủ nhưng chắc Nguyên cũng chẳng khá hơn gì.

-Chắc anh sẽ nhờ thợ đến phá khóa ra thôi.- Thiên Anh cùng Chi đứng trước cổng nhà cô nhìn vào trong.

-Bao giờ thì mình trở lại Cát Bà vậy anh?- Hạ Chi đưa mắt nhìn anh mong chờ.

-À, chắc vài hôm nữa.- Thiên Anh cười-Sao, em thích về đó à? Hình như em có một tài khoản ngân hàng do Thanh Lâm mở dùm, trong đó cũng có một số tiền, nghe nói là tiền tiết kiệm của em và tiền bảo hiểm nhận được khi bố mẹ em mất. Em có thể ở lại đây chờ Thanh Lâm cũng được mà.

-Ở đây một mình buồn lắm.- Hạ Chi lắc đầu.

-Không thích ở gần Nguyên sao?- Thiên Anh tủm tỉm cười.

Hạ Chi lặng thinh. Lát sau, cô lắc đầu nguây nguậy:

-Không. Em cần gì ở gần anh ấy chứ. Bác Thủy nói... em có người yêu rồi.

-Thật hả? Nếu có sao cậu ta không tới đây tìm em?- Thiên Anh ngạc nhiên.

-Em không biết.- Hạ Chi bắn khoả đáp.- Hơn nữa, hình như anh Nguyên cũng thích người khác rồi.

-Ai? Nó làm gì có quen ai đâu nhỉ? Mấy cái cô tình một đêm của nó thì không phải đâu.- Thiên Anh cười to.

-Thật mà. Hôm qua ở khách sạn ấy. Chị kia bảo anh ấy là em chồng...

-Hả?- Thiên Anh giật nảy mình, anh không cười được nữa.- Em nói hôm qua Dung và Nguyên gặp nhau ở khách sạn.

-Chị ấy đi cùng một người đàn ông khác, anh Nguyên bắt gặp rồi tức giận lắm. Anh ấy bảo em đi về trước còn bản thân thì dẫn chị kia vào trong phòng...- Hạ Chi càng nói đến cuối câu thì càng nhỏ dần.

-Nhóc lại nghĩ lung tung rồi. Đó là Dung, em dâu của anh, cũng là chị dâu của nó.- Thiên Anh lắc đầu- Quan trọng là em đối với nó như thế nào chứ đừng nhìn những cái đó để đánh lừa tình cảm của mình.

-Anh Thiên Anh...- Chi bắt ngờ quay sang nhìn anh.

-Hả?

-Nếu lúc nào anh cũng nhớ về một người. Lúc nào anh cũng muốn ở gần người đó, chỉ cần được nhìn thôi cũng được. Và khi người đó đi cùng một người khác, anh cảm thấy rất khó chịu, có phải như thế là yêu không?

-Ha ha... Em có người yêu rồi nhưng cảm giác yêu thế nào cũng quên rồi hả?- Thiên Anh xoa đầu cô- Tất nhiên đó là em đang yêu cậu ta rồi.

-Nhưng nếu người đó không nghĩ đến anh như anh đã nghĩ đến người ta, anh có buồn không?

-Tất nhiên sẽ buồn.- Thiên Anh gật gù, tủm tỉm cười.

-Chắc em thích anh Nguyên thật anh ạ!- Hạ Chi buồn bực thú nhận.

-Lại còn chắc hay không chắc gì nữa. Mà làm sao em lại dám khẳng định là Nguyên không có cảm giác gì với em?

-Anh ấy lúc nào cũng chỉ đùa cợt với em.- Hạ Chi chun mũi vẻ bất bình.- Lúc nào cũng tìm cách trêu chọc em. Lúc nào cũng...

-Vậy thì tỏ tình với nó đi.- Thiên Anh khích lệ.

-Thôi, có lẽ cứ để em một mình thích anh ấy cũng được.

-Hạ Chi xông xáo hằng ngày mà không ngờ lại nhát gan trong tình cảm thế à?

-Kệ em. Anh nhớ nhé! Về Cát Bà phải cho em theo đấy. Em sẽ làm việc chăm chỉ để trả tiền anh đã nuôi em.

-Ghê quá nhỉ? Em còn tính toán cả chuyện đó với anh hả?

-Em biết anh đâu có dư dả gì. Anh toàn khám bệnh miễn phí, lại còn phải trả tiền thuê phòng khám, thuê nhân viên nữa, em nhất định sẽ phụ giúp anh.

-Ha ha. Em làm anh cảm động chết mất.- Thiên Anh phá ra cười- Em suốt ngày lõng nhõng theo đuôi anh như thế, người ta toàn bảo em là vợ của anh đấy.

-Xì, sao em chưa nghe thấy ai nói thế nhỉ?- Chi bĩu môi.

-Anh em trên trạm kiểm lâm đều bảo thế mà.

-Tại bác sĩ tốt bụng thế mà mãi không chịu lấy vợ.

-Đâu có ai lấy anh đâu. Hay là...- Thiên Anh cười gian rồi khoác lấy vai cô, thì thầm- Hay là em về làm vợ anh nhé!

Hạ Chi còn chưa kịp trả lời thì đã nghe có tiếng húng hắng nhắc nhỏ phía sau. Thiên Anh dường như đã biết từ trước, chỉ có Hạ Chi giật nảy mình, vội vàng thoát khỏi cánh tay đang khoác lên vai mình của Thiên Anh.

-Người đẹp ngủ ban ngày đã dậy rồi này.- Thiên Anh cười cười.

-Cậu đến mà không gọi tớ dậy để tớ về nhà làm một giấc. Ngủ ở đây giường vừa cứng vừa lấm muối.- Nguyên cần nắn.

-Người ta thương cậu mới không đánh thức cậu, còn lèm bèm nữa...- Thiên Anh liếc nhìn Hạ Chi, ý nói "người ta" ở đây là cô chứ không phải là anh.

-Thế thôi cậu ở đây nhé! Tớ đi ăn rồi về nhà ngủ đây.

-Đưa Hạ Chi đi ăn cùng đi, cô ấy cũng đã ăn gì đâu. Tớ gọi người đến phá khóa cổng và nhà cô ấy.

Nguyên đưa mắt nhìn Hạ Chi rồi gật đầu cứng ngắc đầy vẻ bất đắc dĩ. Thiên Anh nhìn hai người đi xa dần ra đường, miệng hé nở một nụ cười thật tươi. “Hai đứa này đều bướng y như nhau...”

*

Ngồi trong quán ăn, Hạ Chi ngồi với một cảm giác hoàn toàn không được tự nhiên. Khi tình cảm ở trong lòng cô chưa bộc bạch ra, mới chỉ ngỡ ngàng mơ hồ, thì cô còn dám đối diện cùng Nguyên. Nhưng Thiên Anh vừa đặt một cục gạch to đùng vào đầu cô để đánh dấu rằng cô đã thích Nguyên thật, thì cô lại thấy khó có thể đối mặt tự nhiên với anh. Nên thấy Hạ Chi nhấp nha nhấp nhồm trên ghế, Nguyên không nhịn được cau mày hỏi:

-Sao thế? Đi ăn với anh làm em khó chịu à?

-Tại người ta đợi anh nên đói như có kiến bò trong bụng.

-Kiến bò trong bụng thì dạ dày nó ngứa, chứ mắc gì cả người em cứ nhấp nha nhấp nhồm như con sâu thế? - Nguyên nhướn mày bắt bẻ.

-Cái này gọi là phản ứng dây chuyền. Một bộ vị trên cơ thể có phản ứng kéo theo các bộ phận khác cũng có phản ứng tương tự.

Nguyên trừng mắt trước vẻ chống chế của Hạ Chi.

- Nhìn cái gì mà nhìn chứ? Không đúng à? - Hạ Chi trừng mắt nhìn lại.

-Em là đồ bướng bỉnh.

-Em bướng bỉnh thành tính rồi. Giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, anh quên rồi sao? Cũng như anh, đào hoa thành tính mà. - Miệng vừa nhai ngồm ngoàm cô vừa bật lại Nguyên.

Nguyên chẳng buồn đôi co với cô nữa. Nhưng lát sau, sức nhớ ra, anh nói tiếp:

-Chuyện đêm qua, em cứ coi như chưa thấy gì nhé! Cũng đừng kể với ai, kể cả Thiên Anh.

-Ý, nhưng em lỡ kể với bác sĩ rồi. - Hạ Chi thật thà thừa nhận.

Thấy anh nhìn mình, cô rụt cổ chống chế:

-Tại bác sĩ cứ gặng hỏi em nguyên nhân mà.

Nguyên lặng im. Một lát sau anh chợt thở dài:

-Thôi, cũng không sao. Đẳng nào Thiên Anh nó cũng biết.

-Nhưng đó là chị dâu anh mà.

Hạ Chi nói nhanh tới mức nói xong rồi cô mới giật mình bùm miệng lại. Cô quên khi này Thiên Anh đã thì thầm nhắc nhở không được nói ra chuyện này trước mặt Nguyên.

Nguyên trừng mắt nhìn cô, nhưng là giận dữ. Anh giận dữ thực sự. Anh đứng dậy, lạnh lùng buông một câu:

-Em nhiều chuyện quá! Ăn xong rồi tự đi về đi. Anh về trước.

Nguyên bỏ đi rồi, Hạ Chi ngơ ngác nhìn theo anh. Bất giác, một giọt nước mắt lăn xuống má cô. Cô gật nó đi, tự nhủ: “Thôi đi mà, ai bảo nhanh nhẩu. Tại mình hết. Tại mình làm anh ấy giận... Nhưng đúng là... đúng là anh ấy thích chị dâu của anh ấy thật.”

*

Nguyên trở về nhà thì Dung đã đưa con từ ông bà ngoại về. Có lẽ cô vẫn còn chưa an tâm về chuyện bị anh bắt gặp nên về sớm hơn dự định. Thấy Nguyên về nhưng lại hoàn toàn không có chút biểu hiện gì là còn nhớ chuyện hôm qua nên cô mới có một chút yên lòng.

-Hôm qua em không về nhà sao? - Dung hỏi han, cố gắng làm hòa với anh.

-Chuyện đó em cũng phải báo với chị sao? - Nguyên bước lên cầu thang nhưng vẫn quay lại hỏi.

-À không. Em lớn rồi mà, đi với bạn gái cũng là đương nhiên thôi. Em ăn trưa chưa, chị làm gì cho em ăn.
-Không cần đâu, em ăn rồi. Em đi ngủ, nếu không có việc gì quan trọng thì dặn cả nhà đừng đánh thức em.
Nguyên lạnh lùng cự tuyệt rồi lại tiếp tục đi về phòng.

Đến lúc này, Nguyên cũng không biết mình buồn bực vì chuyện của Dung ngày hôm qua, hay vì việc liên quan tới Hạ Chi? Anh cũng không giải thích được tại sao khi nghe bác Thủy nói rằng người Chi nhắc tới trước khi đi ngủ là Thiên Anh, anh lại có cảm giác khó chịu. Và trưa nay, khi nhìn thấy Thiên Anh khoác vai Hạ Chi cười nói đầy thân mật, cảm giác khó chịu đó càng làm anh thấy bức bối hơn. Mặc dù Hạ Chi ngang bướng nhưng anh lại không thể nổi cáu với cô, kể cả khi cô nhắc đến mối quan hệ phức tạp giữa anh và Dung.

Quay cuồng trong những suy nghĩ đó, Nguyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Khi anh tỉnh dậy thì trời đã tối đen. Đồng hồ đã chỉ hơn tám giờ. Cảm thấy đói bụng, anh đi xuống nhà kiểm đồ ăn. Dưới phòng khách có mẹ và Dung đang ngồi, có lẽ là đang nói chuyện vì anh không thấy ti vi bật. Thấy anh đi xuống, vẻ mặt Dung hơi mất tự nhiên. Cô vội đứng dậy xin phép đi lên phòng trông nhóc Boo học bài. Nguyên cũng chẳng buồn để ý đến chuyện đó, đi thẳng ra tủ lạnh kiểm đồ ăn. Tìm được một góc cái bánh ngọt còn để lại, anh mang ra bàn ngồi ăn.

Mẹ anh cũng đi vào bếp, kéo ghế ngồi gần anh. Bà nhìn anh rồi hỏi đột ngột:

-Con có bạn gái rồi à? Sao không đưa về nhà chơi?

-Đâu có ạ.- Nguyên không nghĩ nhiều, đáp ngay.

-Bác Minh nói hôm qua con đưa bạn gái đến chơi lúc Thiên Anh về. Nghe nói con bé ở Cát Bà à?

-À...- Nguyên nghĩ ra, chỉ buông một tiếng cụt lủn.

-Nếu con không thích mẹ giới thiệu thì có thể tự do tìm bạn gái, nhưng phải đưa về nhà để ông và bố mẹ nhìn qua xem nó là người thế nào nữa.

Nguyên nhún vai:

-Để con xem thế nào đã.

-Con cũng gần 30 rồi, cũng lấy vợ được rồi. Nếu con bé đó vừa mắt thì bố mẹ sẽ tới nhà con bé bàn chuyện cưới xin luôn.- Bà tiếp tục.

-Còn sớm mà mẹ. Cứ từ từ rồi nói chuyện đó. Con còn đang học việc ở chỗ ông nội. Bao giờ con ổn định rồi hãy nói chuyện này mẹ nhé!

-Được rồi, mẹ cũng chỉ mong nhanh nhanh có cháu bé thôi mà. Con bé ấy bao nhiêu tuổi, người ở đâu?

-Mẹ...- Nguyên cau mày nhìn bà không vừa ý.

-Mẹ quan tâm tới con dâu tương lai không được à?

-Chừng nào thấy thích hợp con sẽ đưa cô ấy về. Thôi con ăn xong rồi, con ra ngoài đây.- Nguyên đứng dậy.

-Ô tô có trong gara đấy, con lấy mà đi.

-Vâng, con biết rồi.

Mặc dù hồi trưa mới giận Chi mà bỏ đi nhưng Nguyên lại không ngăn được bước chân mình tới tìm cô. Thực ra anh xa nhà đi học lâu năm nên cũng không còn liên lạc với đám bạn cũ. Mấy tháng ở cùng Hạ Chi đã tạo cho anh một thói quen, không nhìn thấy cô mỗi ngày anh lại thấy thiếu thiếu điều gì đó. Có thể là cái ồn ào của cô. Cũng có thể là cái bướng bỉnh của cô.

Khi Nguyên tới nhà Chi thì thấy cô đang loay hoay mở cổng, có lẽ cô vừa ra ngoài về. Hạ Chi quay lại nhìn người bước từ ô tô xuống, nhận ra anh cô mới lại quay vào mở cổng tiếp.

-Thiên Anh đâu rồi?- Nguyên không biết nói gì nên đành hỏi vậy.

-Anh ấy đưa chị Hương về rồi.

-Hương cũng tới đây hả?- Anh ngạc nhiên hỏi lại. Từ bao giờ quan hệ giữa Thiên Anh và Hương lại tốt đẹp trở lại vậy?

-Em vừa đi ăn tối cùng họ về.- Hạ Chi đẩy cổng ra rồi quay lại hỏi- Anh vào nhà chứ?

-À, em muốn đi dạo chứ? Gần đây có công viên Yên Sở, hồi anh đi còn chưa xây dựng.

Hạ Chi ngẩn ra, suy nghĩ chốc lát cô gật đầu nhún vai:

-Cũng được.

13. Chương 13 Làm Nhân Tình Của Em Nhé!

Công viên Yên Sở được xây dựng bên hồ Yên Sở, một trong những công viên rất xanh và đẹp ở Hà Nội. Hai người đi dạo trên con đường chạy men theo bờ hồ. Ánh điện từ các cột đèn cao tỏa xuống khiến bóng cả hai trải dài về phía sau, đôi khi chồng chéo lên nhau. Hạ Chi cảm thấy hơi mất tự nhiên trước cái im lặng lạ lùng này. Hai người chưa bao giờ cạnh nhau mà lại không nói câu gì như thế.

-Em biết Hương là ai chứ?- Đột nhiên Nguyên quay sang hỏi.

-Bạn gái của bác sĩ. Bác sĩ giới thiệu thế.

-Hóa ra tụi nó làm hòa rồi.- Nguyên cười.

-Làm hòa? Vậy trước đó họ cãi lộn à?

-Cãi lộn? Một mâu thuẫn dài tưởng như không có kết thúc.- Nguyên khẽ nói như đang nói với chính bản thân mình hơn.

-Chị ấy thật đẹp.- Hạ Chi lên tiếng với vẻ đầy ngưỡng mộ.- Thảo nào bác sĩ ở ngoài đảo không thích chị Linh, cũng không thích chị Lam.

-Đúng rồi, người ta là khuê các tiểu thư, chứ ai suốt ngày nhảy nhót như con chơi loi giống em. Lại hờ một cái là đòi gờ năm đâm lên với người khác.

-Anh lại lên cơn muốn chọc em phải không?- Hạ Chi trừng mắt. Cô còn đang thắc mắc tại sao hôm nay anh hiền lành thế, thì y như rằng giờ lại bắt đầu chọc cho cô nổi khùng lên.

-Anh nào dám chọc em. Em đánh đau chết đi được đấy.- Nguyên lè lưỡi.

-Đúng là lâu rồi anh không ăn đâm... Cắm chạy... Đứng lại...

Chỉ thấy con đường vắng của công viên rộn lên tiếng cười của một người con trai và tiếng hét ầm ĩ của một cô gái. Đuổi theo Nguyên chán, Hạ Chi đứng lại chống hai tay xuống đầu gối, thở hồng hộc nói:

-Anh ăn gian lắm. Anh cạy chân anh dài nên chạy nhanh hơn em.

-Con gái học võ gì mà yếu xì thế? Anh nghi ngờ là em có võ đó nha.- Nguyên cười lớn.

-Không chơi. Không chơi nữa.- Hạ Chi giãy nảy rồi ngồi phịch xuống vệ cỏ.

-Sao? Giận đấy à?- Nguyên cúi xuống nhìn cô cười cười.

-...

-Chậc, hôm nay Thiên Anh cho em ăn gì mà em tự nhiên hiền lành ghê vậy?

-...

-Này... Có cần anh cõng không đấy?- Nguyên lay vai cô.

Nhưng ngay sau đó anh đại hồi hận vì đã tỏ ra quan tâm cô nhóc này như thế. Anh vừa cúi xuống thì đã thấy côngăng đầu lên, miệng cười toe toét, ánh mắt lóe lên sự tinh ranh. Rồi Nguyên chỉ thấy chân mình rời khỏi mặt đất và trong một cú xoay người, Chi quật anh xuống nền cỏ xanh mượt. Khiến anh đo đất xong cô phải phui hai tay cười khanh khách rất thích thú. Hiếm khi cô có thể cho anh chén quả đắng dễ như thế.

Nhưng một phút sau vẫn thấy Nguyên nằm im không một chút động đậy, Hạ Chi không dám cười tiếp nữa. Cô đá đá vào giày anh gọi:

-Này, đừng nằm ăn vạ thế, hông hết thảm cỏ đẹp bây giờ.

Đáp lại cô vẫn là sự bất động đến rợn người. Thế này đâu có giống giả vờ đâu?

-Anh Nguyên.- Cô lo lắng ngồi thụp xuống bên cạnh lay gọi Nguyên.

-...

-Anh Nguyên. Anh đừng làm em sợ nhé! Anh tỉnh lại đi.- Hạ Chi sợ muốn khóc khi thấy Nguyên một chút động đậy cũng không có.

-...

-Anh Nguyên, dậy nhìn em này, đừng dọa em nữa.- Cô khóc òa lên, ngon lành như trẻ con ăn bánh vậy.

Thấy Nguyên không động đậy gì, Hạ Chi vừa sợ, vừa lo bèn bấm gọi ngay cho Thiên Anh.

-Gì thế cô bé?- Thiên Anh vui vẻ hỏi lại.

-Hu hu... anh ơi... hức... hức...

-Hạ Chi, làm sao thế?- Thấy cô vừa khóc vừa nức, Thiên Anh lo lắng hỏi lại.

-Anh Nguyên... anh Nguyên... anh ấy bị làm sao ấy.- Cô phải nói mãi mới được một câu.

-Nguyên làm sao?- Thiên Anh không hiểu gì nên càng sốt ruột.

-Anh ấy không động đậy.- Hạ Chi dậm chân càng khóc to hơn.- Em làm anh ấy ngã rồi anh ấy không động đậy gì nữa.

-Hai người đang ở đâu?

Hạ Chi chưa kịp trả lời thì giật bắn khi thấy một cánh tay từ phía sau luồn qua eo mình, kéo cô về phía sau và ôm chặt lấy. Cánh tay còn lại đưa lên trước giắt lấy điện thoại ở trên tay cô.

-Em gọi 115 đi. Anh tới ngay.- Không thấy cô trả lời, Thiên Anh giục tiếp.

Nhưng anh không nghe thấy tiếng trả lời của Chi, mà thay vào đó :

-Tớ không sao. Cứ đi chơi vui vẻ đi.- Nguyên đáp lại và cụp má cái rụp.

Anh xoay người Hạ Chi lại, nhìn nước mắt tèm lem trên má cô, đưa tay lên lau đi rồi bật cười:

-Không ngờ em dễ khóc nhè vậy đó. Anh chỉ dọa thôi mà, lần sau cho chừa cái thói bắt nạt anh đi nhé!

Hạ Chi vẫn bị Nguyên ôm cứng lấy nên bối rối không nói được lời nào. Sau đó nghĩ lại đã bị anh trêu đùa, cô lại khóc to hơn. Nguyên nhăn mặt:

-Nín đi. Anh bị em đo đất đau hết cả người anh còn không khóc, em khóc cái gì?

-Anh... anh bỏ em ra...- Cô đỏ mặt kêu lên.

Nguyên thấy Hạ Chi vừa khóc nhưng lại vẫn đang ngượng nên anh cười to, vẫn không buông tay khỏi eo cô.

-Khi ngủ cạnh anh em còn ôm anh chặt hơn. Sát như thế này này...

Nguyên nói và dụng thêm chút lực ở cánh tay, kéo sát cô lại thêm một chút nữa, đến nỗi có thể cảm nhận rõ cả cơ thể đang run rẩy, tiếng trái tim đập thành thịch trong lồng ngực và cả những đường cong mềm mại trên cơ thể cô.

-Anh toàn bắt nạt em.- Chi đã nín khóc, phụng phịu véo anh một cái vào cánh tay.

-Ai da...- Nguyên kêu lên vẻ đau đớn, vội buông tay ra.

-Sao thế?- Hạ Chi bị anh làm cho luống cuống cả chân tay, chỉ vội kêu lên- Em véo nhẹ mà, sao lại đau thế được?

-Không phải.- Nguyên lắc đầu- Anh đau không phải vì em véo đâu. Mà vì người em gầy quá, gầy giờ xương ra, chọc vào người anh đau chết đi được ấy.

-Anh...- Hạ Chi bị Nguyên quay mòng mòng, vừa thẹn lại vừa tức, lúc này không biết phải làm gì nên cứ lúng búng mãi trong miệng mà không nói được.

-Không sao, sau này ăn nhiều chút sẽ béo lên thôi mà.- Nguyên cười nhìn dáng vẻ vừa đáng yêu, vừa buồn cười của cô.

-Chả liên quan gì đến anh.- Chi quay đi.

-Sao lại không?- Nguyên sải chân bước lên một bước, xoay người cô lại, ghé sát mặt cô thì thầm- Nếu em là bạn gái của anh thì sẽ liên quan lớn đấy.

-Nhưng em không phải.- Cô giãy ra.

-Vậy thử đi...- Anh cười và nhẹ hôn thật nhanh lên bờ môi cô.

Chi cúi đầu không nói gì, nếu là ban ngày chắc anh sẽ cười vỡ bụng vì mặt cô lúc này đỏ như một trái gấc chín.

-Sao?- Nguyên cúi nhìn cô.

-Ừm... nhưng... nhưng chỉ thử thôi nhé!- Hạ Chi lí nhí nói.

-Chỉ thử thôi?- Nguyên nhìn cô tỏ vẻ không hiểu.

-Em biết anh còn dành tình cảm cho một người khác nữa. Đừng ngắt lời em, trực giác của phụ nữ rất nhạy bén. Trước khi mất trí nhớ, em cũng đã có bạn trai. Em không biết em yêu người đó đến mức độ nào nữa. Nếu tình cảm của hai ta dành cho nhau nhiều hơn dành cho người thứ ba kia, thì lúc đó...

-Anh hiểu rồi...- Nguyên thở dài ngắt lời cô.- Đừng lo lắng chuyện đó. Anh đa tình nhưng anh là người có trách nhiệm với những gì anh nói. Chúng ta không thử thì không biết. Anh không thử, có lẽ sau này anh sẽ phải hối tiếc. Thử cũng được, thật cũng được, ít ra chúng ta sẽ không hối hận.

Rồi anh ôm cô vào lòng nói tiếp:

-Bây giờ có thể anh chưa thể toàn tâm toàn ý yêu em, nhưng anh hứa nhất định sẽ không phải để em chịu đau khổ gì. Anh hoàn toàn nghiêm túc với em. Cho anh thời gian để quên những chuyện anh chưa kịp quên...

-Ừm...- Hạ Chi gật nhẹ nhẹ.

Cô đã từng nghĩ, chỉ cần mình cô yêu anh là đủ rồi.

Cùng lúc này, Thiên Anh nhìn điện thoại vừa bị Nguyên cắt ngang mà không biết nên cười hay nên khóc. Anh méo miệng cười:

-Hai cái đứa này thật là...

-Chuyện gì thế anh? Nguyên bị làm sao à?- Hương ngồi bên cạnh cũng lo lắng hỏi.

-Không có gì đâu.- Thiên Anh lắc đầu cười và lại tập trung vào lái xe.

14. Chương 14 : Nhân Chứng Duy Nhất

Sao, có tin tức của thằng nhóc đã đưa chiếc vòng cổ cho Chi rồi à?- Thiên Anh hỏi với một vẻ vui mừng.

-Đúng thế.- Đầu dây bên kia chỉ có tiếng lạnh lùng xác nhận.

-Vậy thì tốt rồi. Có thể tìm ra một chút manh mối nữa.- Thiên Anh không giấu được sự vui mừng.

-Anh định làm thám tử tư sao? Cứ giao lại nó cho bên công an là tốt nhất.

-Tất nhiên rồi. Nhưng anh cũng phải tìm hiểu chút chuyện này chứ.

-Cũng đừng quên ngày 15 tháng này làm lễ ra mắt thành lập câu lạc bộ xe đẩy. Anh đừng vắng mặt là được.

-Anh nhớ rồi. Chắc hai hôm nữa anh và Chi sẽ bay ra đó luôn.

-Sao cũng được. Em sẽ gửi cho anh địa chỉ của thằng nhóc đó. Nó chưa phát hiện ra việc bị người của em theo dõi nên không sợ nó chuồn đi mất đâu.

-Cảm ơn chú.

-Vậy nhé!

Thiên Anh cười khỏ, anh vẫn chưa quen lắm cách nói chuyện ngắn gọn và lạnh lẽo, khô khốc của Long. Con người Long lúc nào cũng thế, nhàn nhạt khiến người nói chuyện phải đau đầu khi suy đoán ý nghĩ của cậu ta. Lần này Long có thể giúp anh tìm ra địa chỉ của cậu nhóc kia, coi như có thêm một đầu mối để tìm hiểu về quá khứ của Hạ Chi.

-Có tin tức mới về người đưa chiếc vòng cho Chi rồi à?- Hương nhìn sang anh tò mò.

Thiên Anh cũng đã kể lại hết mọi chuyện về Hạ Chi cho Hương nghe nên hiển nhiên cô rất hứng thú với chuyện này. Trong tâm trí của một cô gái luôn sống theo khuôn phép thì những chuyện điều tra phiêu lưu như vậy rất hấp dẫn. Và cô cũng mong Hạ Chi sớm nhớ lại mọi chuyện, sớm tìm ra anh trai, sớm tìm lại được chính bản thân mình. Hiện tại Chi nhí nhảnh dễ thương, nhưng chỉ giống như một con búp bê không kí ức, không một chút kỉ niệm để mà nhớ về.

-Ừ... một cậu em trong hội đua xe đã tìm được giúp anh rồi.- Thiên Anh cười- Mà chắc em cũng biết cậu ta đó, cậu ta rất nổi tiếng mà.

Ai vậy? Sao em không nghĩ ra nhỉ?

-Mà thôi, cũng có thể em không biết, em đâu có quen nhiều với dân chơi Hà thành đâu. Khi nào có cơ hội anh sẽ giới thiệu cho. Chắc mai anh đưa Hạ Chi ra đó luôn.

-Em đi được chứ?- Hương ngập ngừng đề nghị.

Thiên Anh sững người, chỉ vì anh quá bất ngờ trước thái độ này của Hương. Anh vui đến độ không thể nói gì trong một lúc, mãi đến khi Hương lo lắng hỏi lại:

-Em ra sẽ làm phiền anh sao?

-Không... không...- Thiên Anh cười rồi quàng sang ôm chầm lấy cô- Em làm anh vui không biết nói gì thôi. Em thật sự muốn ra đó với anh sao?

-Không được à?- Hương đẩy anh ra, mặt đã ửng hồng lên một mảng.

-Không phải... Được, tất nhiên là được rồi.- Thiên Anh vui vẻ gật đầu- Có em ở cùng Hạ Chi thì cô bé sẽ đỡ buồn hơn. Anh cũng sẽ đưa em đến một chỗ bí mật của anh, đảm bảo em sẽ thích mê.

-Được rồi ngốc ạ!- Hương dí ngón tay thon dài vào trán anh- Anh nói về chỗ đó cả trăm lần rồi, để xem thẩm mĩ của anh được đến đâu. Hơn nữa em còn phải sắp xếp công việc, xin nghỉ rồi mới ra được. Chắc em sẽ ra sau một hai ngày.

-Ừ, để anh gọi cho Hạ Chi thông báo đã.

*

Khi Nguyên xuất hiện ở sân bay với một vali lớn thì Thiên Anh phải nhìn đến suýt rớt cả tròng mắt ra ngoài.

-Cậu lại trốn nhà đi đấy hả?- Thiên Anh thì thào hỏi.

-Vớ vẩn, cái này là ông nội thưởng cho tớ vì hôm trước đã xuất sắc dành được một cái hợp đồng quan trọng cho công ty.- Nguyên bĩu môi- Tớ được phép đi du lịch 2 tuần đấy nhé!

-Nhưng lý do gì để cậu ra đấy với tớ chứ? Chẳng phải cậu nói đã ở ngoài đó đến phát ngán rồi sao?- Thiên Anh liếc nhìn Hạ Chi đang từ xa đi lại, cô vừa chạy đi mua đồ uống trong thời gian chờ máy bay.

-Tớ chưa ngán. Đã làm ăn gì được đâu...- Nguyên bở lửng câu nói khi Hạ Chi vừa đến.

-Bác sĩ, nước của anh đây ạ.- Hạ Chi đưa cho anh lon nước, hoàn toàn không nghe thấy câu chuyện của cả hai, cũng không ngạc nhiên khi Nguyên có mặt ở đây.

-Mua ba lon nước? Thì ra em biết là nó sẽ có mặt ở đây hả?- Thiên Anh tủm tỉm cười.

-Cậu thích đi hai mình hả? Có cần tớ mách Hương không?- Nguyên kéo Hạ Chi lại gần mình và rất tự nhiên vòng tay ôm lấy eo cô khiến cô ngượng đỏ cả mặt.

-Cậu làm tớ muốn đá đít cậu một phát quá.- Thiên Anh cười như không cười- Tớ cảnh cáo trước nha, ra đó mà còn dám bỏ khách sạn để Chi ở một mình không ai bảo vệ tớ sẽ không tha cho cậu đâu đấy.

-Hả? Vẫn được ở chung một phòng hả?- Nguyên giả bộ hí hửng hỏi, hai mắt sáng lên đầy vẻ “vô lại”, hiển nhiên trong đầu ập đến vô vàn hình ảnh đen tối.

-Đã bảo trước mặt bác sĩ anh phải đứng đắn mà. Anh sẽ làm hư bác sĩ đấy.- Hạ Chi chu môi rồi véo vào eo anh một cái.

-Ha ha...- Thiên Anh bật cười.- Thôi hai người cứ từ từ mà tâm sự đi, tớ đi mua vé đây.

Thiên Anh đi rồi, Nguyên đang giả vờ nhăn nhó vì đau lập tức khôi phục lại thành nụ cười ranh mãnh, nhìn Hạ Chi.

-Em dám đánh anh hả?

-Ai bảo anh toàn nghĩ không đứng đắn.- Hạ Chi xấu hổ đáp.

-Anh nói gì không đứng đắn nào?- Nguyên hỏi lại- Mình đâu phải chưa bao giờ ở chung phòng đâu?

-Nhưng ở chung phòng chứ có ngủ chung giường đâu.

-Có... Ngủ chung rồi mà.- Nguyên kêu lên như bị oan.

-Ừ... thì có...- Hạ Chi khó khăn nuốt nước bọt, cô chỉ cảm thấy thật đau đầu khi đối phó với anh chàng tinh quái này- Nhưng... nhưng... đâu có làm cái gì đâu...

-Thì mình làm dần dần...- Nguyên buột miệng đáp.- Tối nay nhé!

-Anh...- Hạ Chi bị chọc đến đỏ bừng cả mặt, gờ chân dẫm lên giày của Nguyên một cái, rốt cuộc cũng không nói được câu nào nữa.

-A...- Nguyên hét lên.

Những người đi lại xung quanh đột nhiên nghe thấy một tiếng hét vang trời thì quay đầu nhìn, chỉ thấy một anh chàng đẹp trai đang ôm chân nhảy lò cò, gần đó là một cô gái mặt đỏ như gấc đang hung hăng nhìn anh chàng như muốn ăn tươi nuốt sống ngay lập tức. Trong đầu ai cũng nghĩ đến cảnh một “hoa hoa công tử” vừa chọc ghẹo nhằm đúng một con ong chúa hung dữ nên bị ăn quả khổ. Thấy mọi người nhìn mình Nguyên càng cố làm trò nhăn nhó như bị đau lắm khiến cho Hạ Chi vừa cảm thấy xấu hổ, vừa thấy hối hận đã “xuống chân” với người yêu. Phải nhớ là đôi chân của cô nhìn thon thả nhưng đã từng là nỗi khiếp sợ của nhiều thành viên võ đường cô theo học trước đây, từng làm những bao tải cát đầy bịch phải tưới tã.

-Em...- Nguyên cười như mếu- Em dám vui hoa dập liễu giữa chốn đông người thế à?

Mọi người xung quanh tắt tiếng, không nói được câu nào nữa. Đây chắc chắn là một “hoa hoa công tử” hạng nặng rồi, lại dám ví mình như hoa như liễu.

-Hèm...- Thiên Anh từ xa tiến lại chứng kiến một màn này chỉ dám húng hắng ho, lúc này mọi người mới lại tản ra.

-Bác sĩ...- Hạ Chi kêu lên cầu cứu, cái miệng méo xệch như muốn khóc.

-Khoan đã, người phải khóc là anh chứ...- Nguyên lên tiếng phản đối, chân cũng hạ xuống đường như chẳng có vẻ gì là đau đớn cả.

-Hai người đừng làm trò nữa, ra làm thủ tục thôi.- Thiên Anh giờ phút này cũng chỉ dám nhin cười, thực ra anh cũng không biết nên cười hay khóc khi đi với hai người “có vấn đề” như nhau này. Anh quay người đi về phía chỗ làm thủ tục trước.

Nguyên cũng khôi phục lại vẻ mặt đẹp trai đầy phong cách của mình, cầm lấy túi xách du lịch nhỏ trên tay Hạ Chi, không quên cúi xuống thì thầm vào tai cô một câu: “Tối nay anh sẽ cho em... chết.”

Đôi môi của Nguyên không quên chạm vào vành tai cô khiến Chi như bị điện giật tại chỗ. Đến khi Nguyên đã đi xa rồi cô mới tỉnh trở lại, và nhớ lại câu thì thầm của anh, vành tai đột nhiên nóng lên như bị chính hơi thở của anh phủ vào khi nãy.

*

Sau khi tới đảo, Thiên Anh để mặc Nguyên và Hạ Chi ở lại phòng khám, còn bản thân thì một mình đi tới trụ sở công an. Hai tiếng sau anh trở lại, cùng với Trung- người phụ trách chuyên án này. Sau khi hỏi han Hạ Chi vài điều để chắc chắn rằng cô vẫn chưa nhớ ra, Trung quay sang giục Thiên Anh:

-Chúng ta đi thôi chứ?

-Anh đợi một chút, đợi người dẫn đường đã.

-Có người dẫn đường sao?- Trung nhíu mày- Nếu làm động dạng lớn quá, chỉ sợ người kia sẽ trốn mất.

-Đây là người em nhờ tìm tung tích của thằng bé đó mà.- Thiên Anh phân trần- Hơn nữa cũng chưa chắc thằng bé đó đã là người xấu.

-Nhưng có liên quan tới quá khứ của Hạ Chi thì một manh mối nhỏ cũng không được bỏ qua.- Trung vỗ vỗ vai anh.

Đúng lúc này một chiếc xe máy chạy tới. Chiếc xe mô tô phân khối lớn đỗ ngay cửa phòng khám, thấy Thiên Anh và mọi người đã ngồi sẵn trên xe thì bỏ mũ xuống và nói:

-Anh Thiên Anh, em tới dẫn anh đi.

-Long không tới sao?- Thiên Anh ngạc nhiên lộ đầu ra.

-Đại ca bận rồi anh ạ. Đại ca bảo em dẫn các anh tới đó. Minh đi thôi. Hôm nay thằng nhóc đó đang ở nhà.

-Được, chú dẫn đường đi.- Thiên Anh gật đầu ra hiệu và cho xe chạy.

Chiếc xe máy rồ ga, xoay mình một cái thật điệu nghệ rồi phóng thẳng lên trước dẫn đường.

-Chà...- Trung ngồi ở ghế trước nhìn chiếc mô tô lướt ngay trước mặt bật cười- Cứ như đại biểu cấp cao ấy nhỉ, đi còn có xe dẫn đầu nữa. Mấy cậu chàng kia thỉnh thoảng cũng tổ chức đua trái phép, bọn tôi còn đang rình bắt một mẻ cảnh cáo đấy.

-Anh yên tâm. Tại ở Việt Nam ít sân chơi cho những tay mê đua xe như bọn họ quá thôi. Sắp tới ở đây sẽ có một trường đua mới, có phép đăng hoàng, bọn họ sẽ không quấy rối các anh nữa đâu.- Thiên Anh cười đáp.

-Thế thì tốt rồi.- Trung cười nửa đùa nửa thật- Mà anh không nghĩ chú lại quen được đám công tử con nhà giàu như thế kia đâu nhé!

-Anh đang cười em à? Đám công tử thì cũng có người nọ người kia mà anh. Anh nhìn xem, cái thằng ngồi sau anh đấy, cũng là công tử có số có má, anh thử nhìn xem nó ra sao?

Hiển nhiên người bị Thiên Anh đưa vào tầm ngắm chính là Nguyên, lúc này đang nhăn nhó vì Hạ Chi ngồi bên cạnh thỉnh thoảng lại véo anh một cái, rõ ràng vẫn còn ầm ỨC chuyện lúc này.

-Cậu chàng này hả? Nhìn mặt sát gái ra phết.- Trung cười vang.

-Không ngờ anh cũng có mắt nhìn người ghê.- Thiên Anh cũng cười theo khiến cho chặng đường như ngắn lại.

Chẳng bao lâu sau thì chiếc xe máy đỗ trước một đường đất nhỏ. Cơn mưa ngày hôm qua khiến cho ngõ trở nên lầy lội, đầy những vũng nước. Hai bên con đường này những bụi cây gai thấp mọc um tùm. Sâu trong ngõ chừng hai mươi mét có một ngôi nhà lợp mái tôn nhưng nhìn vô cùng xiêu vẹo, dường như có thể đổ bất cứ lúc nào. Ngôi nhà rất nhỏ, trên khoảng sân đất trước nhà có phơi lưới và chài, là bộ đồ để đi biển, thêm một chiếc thuyền thúng thủng đáy dựng ngược lên ở góc sân, trên còn thấy rõ cả rêu mốc, hiển nhiên là đã bị bỏ chỏng chơ ở đó lâu rồi. Một chiếc cái bếp con con, thấp lè tè dựng ngay bên cạnh ngôi nhà. Lúc này khói từ trong bay ra nghi ngút.

Ngay trước khoảnh sân là một mảnh vườn con, trên có vài luống rau được cuốc xới khá vuông vắn và cẩn thận. Một ít quần áo cũ phơi trên dây, nhìn qua cũng không biết luống tuổi của những người mặc nó là bao nhiêu.

-Ở đây anh ạ.- Cậu thanh niên tóc vàng chỉ vào ngôi nhà nói.

-Đúng là đây chứ?- Thiên Anh nghi ngại hỏi.

-Đúng mà anh. Chính mấy thằng đàn em của em đã đi theo mấy lần rồi, còn hỏi cẩn thận nữa. Chính xác là nhà nó đấy ạ.

Hạ Chi quay sang nhìn Nguyên, Nguyên nhìn Thiên Anh, Thiên Anh lại nhìn Trung. Trung suy nghĩ trong giây lát rồi tặc lưỡi:

-Đã đến rồi thì cứ vào đi.

Rồi anh xăm xăm bước lên trước dẫn đường. Thiên Anh cũng hướng ba người còn lại gật đầu và đi theo Trung.

-Có ai ở nhà không?- Bước vào đến sân, Trung lên tiếng hỏi.

Không thấy ai trả lời, anh định hỏi câu thứ hai thì một người từ trong nhà đi ra. Là một cậu bé trạc mười tuổi, tóc tai hơi bờm xờm, trên tay là cuốn sách tiếng Việt, có lẽ cậu bé đang học bài.

Thấy một đám người lạ ăn mặc lịch sự hàng bé hơi ngẩn ra. Nhưng thấy Trung đang mặc sắc phục, ánh mắt cậu bé trở nên vô cùng sợ hãi, như nhìn thấy ma vậy. Phải nói rằng trẻ con đối với hình ảnh của các chiến sĩ công an luôn thấy ngưỡng mộ, cảm phục và cũng rất sợ hãi. Nên khi thấy Trung, nó cũng không thoát khỏi tâm lý sợ hãi đó.

-Anh trai em đâu?- Trung mỉm cười hỏi vì anh biết người mà anh tìm lớn hơn cậu bé này.

-Anh em... Anh em...- Cậu nhóc sợ sệt nói mãi không thành câu.

Đúng lúc này một bóng người từ trong bếp mù mịt chạy ra. Cô gái trạc mười tám, mười chín tuổi vừa nhìn thấy Trung thì có vẻ ngẩn ra. Nhưng sau đó liếc mắt thấy Thiên Anh, Thiên Nguyên và Hạ Chi phía sau, mặt cô đột ngột biến sắc hẳn.

-Chị Phương, có cơm chưa?

Một tiếng con trai chưa vỡ giọng vang lên và từ phía sau bếp đi lại một thiếu niên chừng mười lăm tuổi, cao lêu nghêu và gầy nhảnh. Trên vai cậu là một cán cuốc, quần xắn lên đến tận đầu gối.

Nhìn thấy mấy người trước cửa nhà mình, như nhận ra gì đó, cậu bé run bắn cả người, quẳng cuốc xuống cái "bịch" một tiếng rồi vội vàng co chân định chạy ra phía sau bếp. Nhưng chị gái cậu ta sức tỉnh và quát lên:

-Thành, không được chạy.

Lần này thì cô gái khóc thật, không biết vì lo sợ hay vì lý do nào khác. Cậu nhóc tên Thành nghe chị mình quát thì dừng lại rồi len lén đến bên chị mình. Cậu em bé nhất cũng chạy ra, thấy chị mình khóc thì cũng khóc tu tu lên theo như thể cậu ta sắp bị công an bắt đi thật vậy.

-Ba chị em không cần phải sợ, chúng ta vào trong nhà nói chuyện đã.- Trung ôn tồn nói.

Cô gái tên Phượng gật đầu rồi chạy vào trong trước, đám người Thiên Anh bước vào sau. Trong nhà bày biện cànghèohàn huyên, chỉ có một cái tủ gỗ vốn dùng để đựng thóc đã cũ ở giữa nhà, trên có hai bát hương ở hai bên. Hai bên là hai cái chõng tre cũ, chần màn gấp gọn gàng để ở đầu giường. Ở góc nhà còn có một đồng hồ xiềng, chắc là nơi để quần áo. Một cái chạn con con ở góc còn lại. Trước tủ gỗ có một cái bàn nhựa và năm cái ghế con, trên bàn có vài cuốn sách và một quyển vở. Mấy cái chén vàng khè thì được dọn hết lên trên nóc tủ để lấy chỗ học bài.

Phượng nhanh tay dọn đám sách vở của em trai rồi lấy mấy cái chén xuống, lại cảm thấy xấu hổ vì mấy cái chén không được sạch lắm so với những người ăn mặc chải chuốt lịch sự kia nên cô cứ lúng túng mãi. Hai đứa em trai của cô sợ hãi đứng co dím lại ở một bên giường, ngay phía sau chị mình. Bốn người Thiên Anh cũng ngồi xuống ghế, anh chàng tóc vàng thì nói quay lại đợi ở ngoài xe, hiển nhiên là anh chàng công tử đó không mặn mà lắm với việc chui vào căn nhà cũ nát này.

-Cô không cần pha nước làm gì.- Trung lên tiếng khi thấy Phượng luống cuống mãi với đám ganh chén.- Ba chị em có sống ở đây với nhau sao? Bố mẹ hai người đâu.

-Bố mẹ em đều mất rồi.- Phượng rụt rè đáp lại.

Trên bàn thờ ngoài hai bát hương ra thì không có di ảnh nào nên Trung mới lỡ hỏi một câu hơi thất thố như thế. Anh đưa mắt nhìn Thành đứng phía sau chị gái rồi quay sang hỏi Thiên Anh:

-Các cậu xác định chính là cậu bé này chứ?

Thiên Anh gật đầu cứng ngắc. Anh đang cố nhớ ra một việc gì đó nhưng mãi không nghĩ được gì.

-Em có nhận ra hai anh chị này không?- Trung chỉ vào Thiên Anh và Chi, hướng tới Thành hỏi.

Thành ngồi phía sau chị gái, cầm lấy tay em trai mà run bắn. Nghe thấy Trung hỏi nó bật dậy, mắt ầng ậc nước, ngắc ngứ mãi không nói được.

-Em cứ ngồi xuống mà nói. Có phải em biết anh chị ấy không?

Thành khẽ gật đầu, rồi không hiểu sao nó lại lắc đầu quảy quảy.

Trung nhíu mày hỏi lại:

-Em có quen họ không?

-Thằng bé không biết đâu ạ.- Phượng đáp thay em- Tất cả là do em nhờ thôi.

Câu nói của Phượng làm tất cả sững sờ trong chốc lát. Phượng quay lại nói với Thành:

-Thành, Tâm, hai đứa xuống bếp ăn cơm đi rồi còn đi học.

Nghe chị nói như thế nhưng Thành vẫn đưa mắt nhìn Trung, trong tâm trí cậu bé sợ rằng nếu anh công an kia chưa cho phép mà mình cứ đi thì nhất định sẽ bị anh bắt vào tù. Thấy nó nhìn mình, Trung gật đầu:

-Hai em xuống ăn cơm trước đi.

Lúc ấy hai thằng mới lú lú kéo nhau chạy ra ngoài.

15. Chương 15 : Mâu Thuẫn

Dung mở cổng rồi đánh xe về gara. Chở con trai đi học xong cô vòng qua siêu thị mua đồ rồi mới về nhà. Bây giờ đang là buổi sáng, nếu không có gì thay đổi thì chiều nay cô sẽ đưa mẹ chồng đi lễ chùa và làm từ thiện ở đó.

Từ ngày về làm dâu đến giờ, quan hệ giữa cô và bà Loan vẫn vô cùng tốt đẹp. Hôn nhân của cô là do cha mẹ hai bên sắp đặt nên nếu không hài lòng về cô thì ngay từ đầu bà đã không chấp nhận cuộc hôn nhân này. Bà Loan là người khó tính, lại suy nghĩ rất kinkẽ nên trước mặt bà, Dung luôn luôn phải cung kính, bà đã quyết định điều gì thì cô không bao giờ dám lên tiếng phản đối. Từ ngày chồng cô bỏ đi, bà bắt cô ở nhà chăm con, mọi công việc trong nhà cũng giao hết cho cô sắp xếp. Bà còn hay rủ cô đi đây đó cùng mình cho cô đỡ buồn.

Mặc dù vậy, Dung biết mẹ chồng đối với mình như vậy cũng chỉ vì thằng cháu đích tôn mà thôi. Nếu cô muốn ly dị với chồng thì gia đình chồng sẽ bằng mọi giá giữ cho được nó ở lại. Mà con là điều mà cô có chết cũng không làm được, vì nó, cô chấp nhận sống đến già ở trong căn nhà lạnh lẽo này.

Vào đến phòng khách, thấy bà Loan đang ngồi xem ti vi, Dung chào một tiếng rồi định đi lên lầu thì nghe bà nói:

-Con lên thay đồ rồi xuống đây mẹ có chuyện muốn nói.

Dung “vâng” một tiếng, nghĩ thầm chắc bà lại muốn dặn cô đi mua mấy thứ đem đến cho bọn trẻ mồ côi ở chùa chiều nay. Bình thường cứ hai tuần bà tới đó một lần, ba lần gần đây bà nhờ Nguyễn đưa đi nên cô ở nhà. Hiện tại Nguyễn ra Cát Bà du lịch nên việc hộ tống bà hiển nhiên lại giao cho cô.

Từ sau hôm bị Nguyễn bắt gặp ở khách sạn với người đàn ông khác, Dung lúc nào cũng ở trong trạng thái lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Cô sợ việc này đến tai gia đình nhà chồng. Và cô cũng sợ phải nhìn thấy ánh mắt dửng dưng như đầy khinh thường và thương hại của người em chồng kia. Thời gian làm dâu ở nhà này cô gặp Nguyễn còn nhiều hơn gặp chồng mình, tiếp xúc và nói chuyện với Nguyễn cũng nhiều hơn.

Khi chồng mới bỏ đi, cô đau khổ thậm chí muốn tự sát ngay lập tức. Cô từng tự hỏi, tại sao bố mẹ không hứa hôn cô với người em chồng hiền lành, tốt bụng và tề nhị kia? Nguyễn so với Dũng chỉ có hơn chứ không có kém. Tại sao cô xinh đẹp như thế, giỏi giang như thế mà phải chịu sự ghẻ lạnh của chồng, nhìn chồng đến với một người đàn bà nghèo và xấu xí hơn mình gấp bội? Tự hỏi trong lòng như vậy, nhưng là một cô gái được giáo dục đầy đủ, Dung biết mình không được vượt qua cái rào cản luân lý mà làm việc bất nghĩa, bất hiếu như thế được.

Hôm trước trong bữa ăn cô nghe bà Loan khoe với bố chồng cô rằng Nguyễn đã có bạn gái. Lần này Nguyễn ra Cát Bà cũng là đi cùng cô gái đó. Điều này khiến cho cô cảm thấy vừa như trúng được một nỗi muộn phiền, lại như có cảm giác ghen tuông khó chịu ở trong lòng. Nguyễn nói muốn làm tình nhân của cô mới cách đây không lâu, vậy mà giờ đã có một người con gái khác. Nguyễn đối với cô có lẽ chỉ còn sự thương hại mà thôi.

-Mẹ, chiều nay mấy giờ mình đi ạ?- Ngồi xuống ghế, cô nhìn bà Loan vẫn đang chăm chú xem ti vi, hỏi.

Bà Loan chậm rãi đưa mắt sang nhìn cô, cầm điều khiển tắt phụt ti vi rồi nhìn thẳng vào cô, chậm rãi hỏi:

-Dung, từ ngày con về làm dâu, con nói xem bố mẹ đối với con ra sao? Cái nhà này đối với con thế nào?

Bà Loan nói nhẹ nhàng nhưng Dung lại cảm thấy nó vô cùng nặng nề khiến cô nhất thời lúng túng không biết nói thế nào.

-Bố mẹ đều đối với con rất tốt, giống như bố mẹ đẻ của con vậy.- Cuối cùng cô đánh bạo, đáp.

-Bố mẹ có khi nào làm mất lòng con không?

-Dạ, không ạ! Con chỉ sợ chính con làm bố mẹ phải phiền lòng nhiều.- Dung cảm thấy tự nhiên thiếu hẳn sự tin tưởng vào mắt bà, như một người ăn vụng bị bắt quả tang vậy.

Bà Loan lặng lẽ nhìn cô con dâu ngồi đối diện, một lúc sau, bà thở dài buông một câu nặng trĩu:

-Con và thằng Dũng li dị đi.

Câu nói này đối với Dung không khác gì sét đánh ngang tai. Cô nhìn bà Loan với ánh mắt không thể tin được, hỏi.

-Mẹ, nhưng tại sao ạ?

-Gia đình này đã trói chân con quá nhiều năm nay rồi. Công chăm sóc thằng Boo của con bố mẹ nhất định không quên, con muốn chia bao nhiêu tài sản thì cứ nói ra, bố mẹ sẽ không để con phải chịu thiệt thòi.

Bà Loan nói câu cuối cùng này đã đánh tan toàn bộ hy vọng nhỏ nhoi trong Dung. Cô thậm chí còn chưa kịp mở miệng xin bà cho nuôi thằng Boo thì đã bị phủ đầu như thế. Cô lập tức không ngồi trên ghế nữa mà quỳ hẳn xuống nền, ngay trước mặt bà nói:

-Mẹ, nếu con có lỗi lầm gì thì bố mẹ cứ nói, cứ trách, cứ mắng, nhưng xin bố mẹ cho con ở lại đây, con muốn ở gần con của con.

-Con không thể ở đây được. Con còn ở đây thì thằng Dũng nó cũng không thể về nhà. Nó sống ở bên ngoài nhiều năm cũng khổ cực lắm rồi.

-Anh Dũng bỏ đi đâu thế để lỗi lên đầu con được. Mẹ, con xin mẹ, mẹ đừng để mẹ con con phải xa nhau. Dung bắt đầu khóc lớn hơn.

-Chị thôi đi, đừng khóc lóc nữa, không bên ngoài họ nghe họ lại bảo gia đình này ngược đãi chị. Bà Loan đột ngột đổi giọng, quát lớn.

-Nếu mẹ đuổi con đi mà không có lý do thì bây giờ con đập đầu con chết ở đây cho mẹ xem. - Dung vẫn không chịu dừng khóc, đột ngột nói.

-Chị còn dám ra điều kiện với tôi à. Trước nay tôi coi chị như con, chiều chị hơn cả chiều chồng, lúc nào cũng phải cố gắng nhịn nọt lấy lòng chị để chị tha thứ cho con trai tôi mà ở lại cái nhà này. Vợ chồng tôi thậm chí ngâm đắng nuốt cay khi thấy chị đi với thằng đàn ông khác, thôi thì con tôi nó không ra gì nên cũng không trách được chị. Như thế cũng là nhân nhượng cho chị quá lắm rồi. Vậy mà từ khi thằng Nguyên về thì chị lại vô ngay lấy nó. Đến em chồng mà chị cũng không tha, chị định để tiếng xấu cho gia đình này à? Có phải thế chị mới vừa lòng phải không? Chị muốn trả thù gia đình này phải không?

Dung sững người. Những lời bà Loan nói ra như một nhát dao đâm thẳng vào tim cô. Cô lắc đầu:

-Mẹ, con không hề có ý định gì đối với chú Nguyên cả. Con vẫn một mực coi chú ấy như em trai mình. Còn việc con đi với người đàn ông khác, con thừa nhận là con sai rồi.

-Chị còn狡 biện. Ý chị là con traitôi quá rồi chị phải không? Làm gì có thứ chị dâu nào lại đi vào chung một phòng với em chồng trong khách sạn? Chỉ có loại đàn bà lăng lợ mới thế. Bà Loan nói rồi vất xoẹt mấy cái ảnh lên bàn.

Dung nhìn vào ảnh, hai mắt tối sầm lại. Thì ra từ trước tới nay mọi hành động của cô đều bị mẹ chồng cho người giám sát chặt chẽ. Cô gặp bất kỳ người đàn ông nào đều được chụp hình lại, kể cả người đàn ông mà cô vào khách sạn cùng hôm gặp Nguyên. Chính hình ảnh mình và Nguyên đi vào phòng ngày hôm đó cũng bị ghi lại một cách hoàn hảo.

Bà Loan nói tiếp:

-Tôi thương tình chị nhiều năm nay đều luôn hiếu thuận với vợ chồng tôi, không dám làm ra điều tiếng gì to tát ảnh hưởng đến gia đình nhà chồng, lại nể bố mẹ cô là bạn bè với vợ chồng tôi nên chẳng muốn làm to chuyện này. Cô viết đơn li dị, đồng ý giao con cho vợ chồng thằng Dũng chăm sóc, còn tài sản cô muốn bao nhiêu tôi cho bấy nhiêu. Những tấm hình này sau khi cô và nó li hôn tôi cũng sẽ đốt hết. Nếu cô vẫn ương ngạnh không chịu, tôi sẽ cho con trai cô xem những tấm hình này, xem nó còn muốn ở với cô nữa không?

Bà Loan nói một mạch rồi đứng dậy bỏ lên phòng, để mặc Dung lúc này đầu óc đã hoàn toàn mơ hồ mà ngã vật xuống ghế salon.

*

Hai đứa trẻ con đi ra ngoài rồi, Trung mới lại đưa ánh mắt nhìn vào Phượng chờ đợi cô nói tiếp. Nhưng cô chưa kịp nói thì Thiên Anh đã kêu lên một tiếng:

-Là cô...

Âm thanh của Thiên Anh không lớn nhưng cũng đủ để cho bốn người còn lại ngồi trong nhà nghe thấy. Phượng ngược đầu mắt lên nhìn anh đầy hoảng hốt, hiển nhiên là đã bị câu nói của anh dọa cho giật mình.

-Chính là cô...- Thiên Anh ngược lại tỏ ra mừng như điên- Cô chính là cô gái được tôi và Nguyên cứu lên cùng. Cô chính là người đã trốn khỏi bệnh viện.

Bị Thiên Anh nhận ra, Phượng tái cả mặt đi, người run lên bần bật, răng cắn chặt vào môi không biết nói gì.

-Chính là cô gái này sao?- Trung nhíu mày.

-Đúng là cô phải không?- Thiên Anh nhìn Phượng hỏi lại.

Phượng gật đầu rồi cúi gầm mặt, không dám nhìn vào người thanh niên đẹp trai đang hỏi mình. Cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, trong khi em trai mình được khám miễn phí ở chỗ anh thì cô lại trốn tránh anh như tránh tà vậy.

-Nhưng tại sao lúc đó cô lại bỏ trốn khỏi viện?- Nguyên nhíu mày hỏi.

-Tại em không có tiền.- Phượng lí nhí đáp- Nằm viện sẽ tốn rất nhiều tiền, mà nhà em lại rất nghèo. Với lại, em sợ bị trả thù.

-Trả thù?- Thiên Anh nhíu mày hỏi- Ai trả thù? Người định giết cô bé này sao?

Thiên Anh vừa nói vừa chỉ vào Hạ Chi hỏi.

Phượng lại gật đầu.

-Bây giờ cô hãy bình tĩnh kể lại từ đầu xem nào?- Trung ôn tồn nhắc- Hay tôi hỏi câu gì cô hãy trả lời câu đó nhé!

Phượng lại tiếp tục gật đầu.

-Cô gái ngồi kia tên là gì cô biết không?

-Không ạ!

Trung nhíu mày, hỏi tiếp:

-Vậy trước đây cô có quen cô ấy không?

-Không ạ!

-Vậy tại sao cô lại bị ném xuống biển cùng cô ấy?

Trung hỏi đến đây thì thấy Phượng run bần người lên, có lẽ rất kinh hoàng khi nghĩ lại chuyện cũ.

Trung và ba người còn lại đều nhìn chăm chăm vào cô đợi câu trả lời nên Phượng càng bối rối hơn, mất một lúc sau cô mới nói:

-Lúc em vào rừng nhặt củi thì đột nhiên thấy chị ấy bị trói hai tay, chạy đến và nói với em là có người đang đuổi giết mình ở đằng sau. Rồi chị ấy nhờ em cởi dây trói giúp. Em vừa cởi xong thì có năm, sáu người chạy tới, bọn chúng đều cầm gậy sắt trên tay. Chị ấy đánh nhau với mấy người đó, em sợ quá nên cứ đứng một chỗ nhìn. Sau đó vì cái vòng cổ bị rơi ra nên chị ấy định nhặt nó lên, và bị đánh vào đầu ngất đi. Em chạy đi nhưng cũng bị bọn chúng bắt lại. Sau đó chúng trói cả hai, dùng băng keo dán lại và cho vào bao. Cuối cùng em thấy mình bị ném xuống biển và được bác sĩ cùng một người nữa vớt lên.

Cuối cùng Phượng cũng kể xong sự tình. Trung ghi ghi chép chép một hồi mới ngẩng đầu lên hỏi tiếp:

-Mấy người kia cô có biết ai không?

-Dạ không!

-Khi gặp cô gái này, cô ấy có nói gì với cô về bọn kia không?

-Có, chị ấy nói rằng bọn chúng đã giết anh trai chị ấy và giờ muốn thủ tiêu nốt cả mình.

Câu nói của Phượng khiến cho bốn người sững sờ, còn Hạ Chi thì không tự chủ được bật dậy. Cô cũng không tin là chính mình là người nói ra thông tin anh trai cô đã bị giết. Nguyên nhân tay cô kéo ngồi xuống. Trung lại ghi chép rồi hỏi tiếp:

-Tại sao cô không tới trình báo công an sau đó?

-Em... em sợ bị trả thù. Mặc dù bọn họ không biết em là ai, nhưng bọn chúng nhất định là người sống ở đảo này. Em có một mình thì không sao, nhưng còn thằng Thành và thằng Tâm nữa...-Phượng lí nhí trả lời.

-Cô có nhớ mặt bọn kia không?

-Nếu gặp chắc sẽ nhớ ạ!

-Một câu hỏi nữa, tại sao cô lại tìm mọi cách trả lại cho Hạ Chi chiếc vòng kia?

-Vì hình như vật đó đối với chị ấy rất quan trọng. Nếu không phải vì muốn nhặt nó lên thì chưa chắc chị ấy đã bị chúng bắt được. Em cũng không biết người cứu em lên là ai, nhưng khi đưa em trai đến phòng khám của bác sĩ, gặp lại chị ấy thì em mới biết. Mặc dù hình như chị ấy không nhận ra em nhưng em vẫn rất sợ. Em quay lại chỗ hôm chị ấy đánh rơi cái vòng, tìm lại nó và nhờ Thành đến trả lại, còn dặn nó lúc nào có một mình chị ấy thì hãy đưa.

Trung quay sang nhìn Thiên Anh rồi gật đầu:

-Cô đảm bảo những thông tin này là thật chứ?

-Dạ, chắc chắn ạ!- Phượng gật đầu.

-Được rồi, nếu chúng tôi cần cô làm nhân chứng, cô sẵn sàng chứ?

Phượng ngần ngại một lúc rồi gật đầu lần nữa:

-Vâng, em sẽ cố gắng.

-Cảm ơn cô, chúng tôi về đây, có gì chúng tôi sẽ tới tìm cô ngay. Hoặc nếu có phát hiện gì, cô hãy đến trụ sở công an trình báo, hoặc tìm bác sĩ Bạch.- Trung chào rồi bước ra cửa.

Hạ Chi theo Nguyên định bước ra, nhưng rồi cô đứng lại, ngần ngại nói với Phượng :

-Cảm ơn em. Mặc dù hiện tại chị bị mất trí nhớ và không nhớ ra em, nhưng chính em đã cứu chị một lần, lại đem chiếc vòng trả lại cho chị.

-Chị hãy cẩn thận, đừng để bọn họ bắt lại là được.

-Em gái đừng lo.- Nguyên ôm lấy vai Hạ Chi nháy mắt- Chị ấy đến voi còn không thể đánh ngã chứ đừng nói có mấy tên hao cơm tốn chỗ... A... Đau...

-Còn thích nói nhảm...- Hạ Chi trừng mắt rồi một lần nữa cười với Phượng và bước ra khỏi cửa.

Thiên Anh là người ra sau cùng. Anh nhìn Phượng, thấy cô không dám ngẩng đầu lên thì khẽ vỗ vỗ vai cô cười :

-Làm phiền ba chị em rồi. Cảm ơn về mấy con cá của em. Nhưng từ nay đừng mang đến như thế nữa nhé! Anh sắp bội thực món cá biển rồi.

Phượng đỏ mặt càng cúi đầu thấp hơn, cho đến khi bốn người đi ra khỏi mảnh sân nhỏ rồi cô mới dám ngẩng đầu lên, hai nắm tay nắm lại đẩy mạnh mẽ. Sau đó cô hít một hơi dài và đi xuống bếp.

16. Chương 16 : Huyền Thoại Của Biển

Trên đường về, Trung quay sang nói với Thiên Anh.

-Em nghĩ sao? Liệu để chị em cô gái ấy như vậy có an toàn không?

-Chắc chúng cũng không nhớ cô ấy đâu.- Thiên Anh nhún vai.

-Anh vẫn cảm thấy không yên tâm. Chỗ chú có cần thêm người làm không? Nhìn chị em cô ta sống có vẻ khổ cực quá,tạo cho họ chút công ăn việc làm cũng được.- Trung đề nghị.

Thiên Anh chỉ cười trừ, chỗ anh đâu phải chỗ tị nạn đâu, nuôi thêm Hạ Chi cũng là quá sức rồi, nếu cho ba chị em cô gái kia đến thì cũng không biết cho họ ở đâu nữa. Nhưng anh vẫn đáp lại Trung :

-Anh để em hỏi mấy anh trên khu nghiên cứu xem có cần người làm thêm không, nếu được em sẽ giới thiệu cô gái đó. Cái này em cũng không dám nói trước được.

-Người dân gốc ở đảo này nếu không có miếng đất nằm trong khu dự án du lịch nghèo vẫn hoàn nghèo. Em nhìn đấy, nhà của họ chắc chỉ qua một vài trận bão nữa là sụp thôi. Chỗ đó cách biển có vài chục mét, lại ở hướng Đông, nếu có bão thì bị ảnh hưởng là không nghi ngờ gì.

-Mình cũng không đủ sức để giúp đỡ hết những người nghèo khó ở đây được.- Thiên Anh lắc đầu.

-Anh biết, phòng khám của chú mở ra cũng là giúp đỡ dân rất nhiều rồi.- Trung vỗ vai anh.

-Nếu không được nhận vào trung tâm thì em cũng khó mà duy trì được phòng khám như hiện nay. Anh yên tâm, em sẽ cố gắng giúp ba chị em cô gái ấy, trong khả năng mà em có được.

-Cảm ơn chú...- Trung cười rồi nhìn qua kính chiếu hậu, nói với Hạ Chi- Hạ Chi, em đừng buồn, cũng chưa chắc là Thanh Lâm đã xảy ra chuyện gì đâu.

-Nhưng...- Hạ Chi nói được một tiếng lại nấc lên, co người vào lòng Nguyên khóc tiếp.

-Có thể trong lúc hoảng loạn, lại không biết anh trai sống chết ra sao em mới nói như thế, anh học tâm lý nhiều năm nên rất hiểu điều này. Em đừng lo lắng. Phải cố gắng giữ gìn sức khỏe để lấy lại trí nhớ mới là quan trọng nhất.

-Cậu nhớ chưa Nguyên.- Thiên Anh tủm tỉm cười.

-Hả, liên quan gì tới tớ?

-Thì giao Hạ Chi cho cậu chăm sóc thì cậu phải đảm bảo cho cô ấy chứ sao nữa.

-Này, chứ không phải sinh hoạt phí của cô ấy cậu vẫn phải lo sao?- Nguyên chống chế.

-Không cần đâu ạ! Em có tiền trong tài khoản anh Thanh Lâm lập cho mà, còn tiền bảo hiểm nữa, chỉ cần mang hồ sơ bệnh án đến công ty bảo hiểm để họ xem xét là được.- Hạ Chi lắc đầu, dường như cô ngại phải làm gánh nặng cho kẻ khác.

-Đừng có ngốc.- Nguyên mắng- Anh nói thế thôi, chứ chả lẽ anh lại không nuôi được một con heo còi như em à.

-Ha ha...- Thiên Anh bật cười- Cậu nói rồi đó nha, từ nay tớ giao cô ấy hoàn toàn lại cho cậu. Cô ấy có sứt mẻ tí gì đợi Thanh Lâm về thì cậu cứ đợi mà ăn đòn.

-Tớ mà sợ à...- Nguyên bĩu môi rồi quaysang nhìn Chi, lúc này đã khá hơn một chút sau câu đùa của đám Thiên Anh. Trên gò má còn ẩm ướt của cô đã phủ lên một chút sắc hồng ngượng ngùng làm cho gương mặt của cô trở nên vô cùng mê người. Nguyên nhìn Chi, ngơ ngẩn trong giây lát, rồi không tự chủ được siết nhẹ lấy bàn tay cô.

Như lời hẹn, Hương ra Cát Bà sau đó hai ngày khiến Thiên Anh vui hơn hẳn. Anh không nghĩ người từng hứa sẽ không bao giờ ra đến nơi này như Hương lại có thể bỏ đi lòng tự tôn cao ngạo của mình. Hương chủ động làm lành với anh, giờ lại chủ động ra đảo chơi. Dù chỉ là đi du lịch, nhưng Thiên Anh cũng tin đó là một dấu hiệu tốt, rồi cô cũng sẽ thích nơi đây.

Để Hương biết được công việc của mình, anh sắp xếp xin lãnh đạo khu nghiên cứu sinh quyền cho Hương cũng như Nguyên và Hạ Chi lên đây tham quan. Hạ Chi thì không phải lên đây lần đầu nên cô leo lên rất thoải mái, không như Nguyên đi một chốc đã thở phà phò. Hương còn khổ sở hơn, mặc dù đã nghe lời Thiên Anh đi sắm một đôi giày lười để đi cho đỡ đau chân nhưng chỉ đi được chừng năm trăm mét là cô đã thấy đau hết hai cổ chân và đầu gối. Chuyến đi phải nghỉ tới mấy chạng mới tới nơi.

Nhóm vừa đi tới đầu dốc đã thấy Đại Tướng Quân xò ra mừng rồi rít. Vừa thấy nó quẩn vào chân Hạ Chi, Nguyên ngẩng đầu nhìn Thiên Anh hỏi nửa đùa nửa thật.

-Tớ quên không hỏi, tớ phải gọi con Đại Tướng Quân này là chú mày hay chị chàng đây?

-À, nó là một nam tử hán lưng đội trời chân đạp đất chính hiệu đấy.- Thiên Anh cười- Cho nó xuống dưới phố xem, các cô, các chị chó có mà chạy theo cả hàng dài.

-Vậy mà lần trước tớ thấy nó cứ quẩn quít lấy cậu không rời tớ lại còn tưởng nó... hèm... là một cô nàng cơ đấy.

-Cái thằng này, muốn chết à?- Thiên Anh trừng mắt với Nguyên.

Hương và Hạ Chi cười gập cả bụng lại vì câu nói đùa của Nguyên. Hương ban đầu cũng tỏ ra hơi sợ trước vẻ dữ dằn của Đại Tướng Quân nhưng sau đó cô cũng dám lại gần vuốt ve bộ lông đỏ rực của nó.

Hạ Chi dẫn đầu đưa mọi người vào khu nhà lai giống hoa lan. Hương hoa lan thơm dịu dịu lan tỏa trong không gian, quện cả vào tóc của mọi người.

-Đây là vườn ươm hoa lan, nơi cất giữ nhiều giống lan hiện có ở Việt Nam, có cả những loài lan đã tuyệt chủng trong tự nhiên cũng được bảo tồn tại đây.- Thiên Anh vui vẻ giới thiệu từng loại hoa lan cho Hương.

Những bông hoa lan đẹp và đa dạng đến nỗi Hương cứ trợn tròn mắt lên mà nhìn, không nói được lời nào. Cô có cảm giác như mình đang đi vào trong một khu thần tiên vậy.

-Này, anh không được ngắt hoa chứ?- Hạ Chi kêu lên khi thấy Nguyên đưa tay ngắt một bông hoa trên chùm lan hoàng thảo.- Mỗi gốc lan ở đây đều rất khó chăm sóc và lai tạo đấy.

-Em coi trọng mấy gốc lan này hơn cả anh à?- Nguyên giả vờ giận dỗi kêu lên- Anh chỉ muốn hái nó tặng cho em thôi mà.

-Dở hơi...- Hạ Chi lườm anh và dọa- Đến hoa bình thường anh còn chửi tặng người ta bao giờ, vào đây dám ngắt hoa bừa bãi là bị phạt đấy.

-Thì những hoa bình thường đâu có đẹp như thế này, anh làm sao dám tặng cho em.- Nguyên cười cười.

-Anh là em nổi hết da gà rồi.- Hạ Chi bĩu môi- Mang mấy câu đó đi tán mấy con nhỏ chân dài tới nách thì hơn đấy. Anh có biết hoa anh định ngắt là hoa gì không?

-Hoa lan...- Nguyên nhún vai.

-Hoa lan, lan cũng có năm, bảy loại lan đấy nhé! Anh tưởng nó dễ trồng như hoa đại ngoài đường chắc. Đây là lan hài đấy. Anh có biết gốc kia là gốc duy nhất trong cả khu nghiên cứu này không? Đây là loài lan quý ở Việt Nam, đã gần như biến mất trong tự nhiên rồi, phải nhân giống bằng cách gieo hạt trong ống nghiệm thì hạt mới có thể nảy mầm được đấy.

-Phức tạp vậy sao? Chà, vợ anh sau này có thể vào Viện ứng dụng Công nghệ làm việc được rồi ấy nhỉ? Nói cứ như chuyên gia ấy.- Nguyên ôm lấy eo Hạ Chi thì thầm.

-Lại muốn ăn đòn.

-Dạ, không dám.- Nguyên đáp nhưng tay vẫn không chịu buông.

Lúc này Hương và Thiên Anh đã đi về đầu kia của vườn lan nên chỗ này chỉ có hai người.

Đang định nói điều gì nữa thì Nguyên chợt ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào mấy bức tranh treo trên cửa kính. Là các bức vẽ cấu tạo hoa, hạt giống, các loài lan, đủ các loại, treo laliệt. Hạ Chi chỉ vào một bức, nói:

-Đây là sơ đồ họ lan và phân bố các họ lan. Đây là ảnh một số loài lan đã được xác định là tuyệt chủng... Còn đây là một số loài nằm trong nghi vấn đã tuyệt chủng...

Nguyên nhìn chăm chăm vào hình vẽ một loài hoa được vẽ tay, bông hoa có bảy cánh, mỗi cánh một màu như màu cầu vồng, bên dưới là một dòng chữ bằng bút chì: «MICHELIA.S» Không phải bông hoa bảy màu này làm anh chú ý, mà chính là dòng chữ kia.

-Michelia. S là gì?- Anh kì quái hỏi.

-Em không biết. Trước đây chưa có bức vẽ này.- Hạ Chi cũng lắc đầu.

-Michelia là họ của hoa ngọc lan.- Thiên Anh từ phía sau lên tiếng, anh và Hương đã tới đây từ bao giờ.- Michelia.S là tên người ta đặt cho một loài ngọc lan mà người ta vẫn lưu truyền về sự tồn tại bí ẩn của nó.

-A...- Nguyên mở to mắt- Như thế nào?

-Người ta gọi nó là ngọc lan biển, hay Hải Thạch lan, hoặc tên khác nữa là Lan cầu vồng, dựa theo bảy sắc trên cánh hoa.

-Chẳng phải là bông hoa ép trong chiếc vòng của em sao?- Hạ Chi kì quái hỏi.

-Đúng vậy. Đó là lý do tại sao anh rất muốn mượn nó nghiên cứu một chút.- Thiên Anh gật đầu- Trước đây những miêu tả về nó chỉ có trong các câu truyện truyền miệng của người dân ở đây, sau khi nhìn thấy bông hoa nhỏ trong ngăn giữa của chiếc vòng, anh mới vẽ lại hình dáng của nó như vậy.

-Chỉ có trong các câu truyện truyền miệng, như vậy là không có người nào chứng minh được nó tồn tại sao?- Hạ Chi ngạc nhiên.

-Đúng thế. Người ta nói rằng, loài hoa này là hiện thân của cầu vồng nên mới có bảy màu sắc trên cánh hoa như vậy. Mặc dù sắc sở nhưng nó lại sinh sống ở một điều kiện hết sức hy hữu nên nhiều người nghi ngờ rằng nó không tồn tại.- Thiên Anh thở dài rồi nói thêm.- Trên mạng Internet có một nhóm người rất say mê trồng hoa lan, tự đặt tên cho nhóm mình là Phong Lan hội. Họ có cả một website riêng để nói về sự hiểu biết về các loài hoa lan và lên tiếng bảo vệ cho loài hoa đặc biệt quý hiếm này. Có một thành viên trong nhóm đã lên tiếng khẳng định Hải Thạch lan thực sự có tồn tại và nói sẽ dùng ảnh để chứng minh. Nhưng sau đó thì không thấy người này xuất hiện ở website đó nữa.

Thiên Anh vừa nói vừa liếc nhìn về phía Hạ Chi:

-Anh nghĩ thành viên đó chính là Thanh Lâm.

-Sao ạ?- Hạ Chi tỏ vẻ không thể tin được, hỏi lại.

-Đúng thế. Anh vốn không để ý vì nghĩ rằng anh ta chỉ nói chơi thôi, nhưng sau khi nhìn thấy bông hoa nhỏ bên trong mặt đá kia, anh đã đoán như vậy. Thời điểm người này biến mất tại website đó trùng với thời gian em và Thanh Lâm gặp nạn.

-Nói như vậy nghĩa là chúng ta có thêm một đầu mối để điều tra?- Nguyên hỏi.

-Nếu đúng là như thế thì rất có thể chúng ta sẽ tìm được thêm manh mối. Quan hệ giữa các thành viên chủ chốt của Phong Lan hội này không tệ. Họ thường xuyên tổ chức các chuyến đi thám hiểm và tìm hiểu tại các khu rừng ở Việt Nam nhằm quảng bá hình ảnh phong lan Việt Nam ra nước ngoài. Tổ đang cố liên hệ với admin của website đó để hỏi thông tin về người kia.

-Nếu anh cần bông hoa đó thì em sẽ đưa cho anh.- Hạ Chi nói ngay.

-Anh nhất định sẽ mượn, bọn anh muốn nghiên cứu cấu trúc ADN của nó để xác định nó thuộc họ lan, và xem chính xác nó thuộc giống lan gì.

-Anh cần ngay chứ?- Hạ Chi định tháo chiếc vòng ra.

-Để sau đã, anh còn phải cần làm báo cáo nữa. Nghiên cứu cái này hơi tốn thời gian một chút.- Thiên Anh lắc đầu cười.

Khi Hương còn đang mải mê chụp ảnh trong vườn lan thì đột nhiên một cô gái chạy vào, chính là Lam:

-Anh Bạch, anh Bạch, mau đi với em...

-Có chuyện gì thế?- Thiên Anh nhìn vẻ mặt hốt hải nhể nhại mồ hôi của Lam vội hỏi.

-Em chưa biết, nhưng anh Hải và anh Sơn vừa từ trong rừng về, anh Hải bị thương ở đùi, các anh ấy gọi anh tới ngay.

-Bị thương sao? Đụng độ với bọn săn trộm à?- Thiên Anh cau mày rồi vội vã đi ngay ra khỏi vườn lan.

Khi anh tới phòng y tế thì thấy hai người mặc trang phục của Kiểm lâm đang ở đó, một người ngồi trên ghế, còn một người nằm trên giường, đùi được băng trắng lại.

-Anh Hải, có chuyện gì vậy? Anh Sơn không sao chứ? Là súng săn à?

-Anh không sao. Chú tới đây là tốt rồi. Mau đi vào trong rừng, có kẻ tấn công bầy voọc, anh sợ có mấy con bị thương.- Người đàn ông trung niên tên Sơn đang nằm trên giường vội giục.

-Tấn công bầy voọc sao? Là bầy voọc nào?

-Chính là bầy voọc đầu vàng lớn nhất ở trên đảo, bầy của con Nữ Hoàng đó.- Hải trả lời- Sáng nay bọn anh đang chuẩn bị giao ca thì nghe thấy tiếng súng ở phía khu vực cấm. Mọi người vội vàng chạy vào, thì đụng độ với một đám thợ săn trộm đang lùa bầy voọc xuống dưới núi. Bọn chúng xả súng về phía kiểm lâm để hòng chạy thoát khiến cậu Sơn bị thương. Sau khi bọn chúng chạy thì bọn anh chia làm ba nhóm. Một nhóm đuổi theo. Anh đưa cậu Sơn về, còn cậu Tú và An thì đi theo bầy voọc, có vài con trong chúng nó bị thương. Chú hãy tới địa bàn chúng vẫn kiếm sống cùng với Tú và An xem tình hình thế nào? Anh đi tìm nhóm của Toàn xem có bắt được đám săn trộm kia không? Nhất định bắt được phải cho chúng tù một gông.- Hải nắm tay lại dầm mạnh lên mặt bàn khiến chiếc bàn gỗ rung lên.

-Vâng, em đi ngay.- Thiên Anh gật đầu rồi đứng dậy.

Thực ra nếu Hải không nói thì anh cũng nhất định tiến vào rừng xem xét một chuyến. Nữ Hoàng chính là tên do chính anh đặt cho bầy voọc đầu vàng có số lượng lớn nhất trong các bầy voọc trên đảo Cát Bà này. Chúng sống ở trên núi, trong khu vực cấm, cách khu nghiên cứu chừng 3km. Con đầu đàn là Nữ Hoàng, là một con voọc cái rất thông minh, nó có chùm lông vàng giữa đám lông trắng trên đỉnh đầu, trông giống một cái vương miện nên Thiên Anh đã đặt cho nó như thế. Trước đây Nữ Hoàng cũng bị thợ săn làm cho bị thương và đã được đưa về khu nghiên cứu chăm sóc. Nữ Hoàng cũng như Đại Tướng Quân, do một tay anh nuôi. Sau khi nó khỏe trở lại, các anh trong đội kiểm lâm quyết định đưa Nữ Hoàng trở về bầy của nó trên núi. Nó rất gần gũi với cán bộ của khu nghiên cứu này nên bầy đàn của nó mới dám tới gần địa phận làm việc của anh như thế.

Nữ Hoàng là một con voọc cái. Cách đây hai tháng anh phát hiện ra Nữ Hoàng đã mang thai và không lâu nữa nó sẽ sinh con, nên hiện tại nghe tin này anh cảm thấy rất lo lắng cho an toàn của nó.

Vừa thấy Lam cùng đám Nguyên đi ra, Thiên Anh nói vội:

-Lam, em chuẩn bị đồ y tế, các loại thuốc đi cùng anh vào rừng. Mọi người ở đây đợi tôi, chắc chiều tôi sẽ quay về. Nếu không thì Nguyên cứ đưa Hương và Chi về phòng khám trước cũng được.

-Có chuyện gì vậy anh?- Hương lo lắng hỏi.

-Anh phải vào chỗ bầy voọc xem tình hình thế nào?

-Em đi với.- Hạ Chi kêu lên.

-Không được.- Thiên Anh nghiêm mặt- Đây không phải đi chơi, mọi người đi thì sẽ rất lâu mới tới được đó. Hơn nữa bầy voọc vừa trải qua nguy hiểm, hiện tại có lẽ đang rất sợ hãi, nên rất hung dữ, có thể tấn công con người bất cứ lúc nào. Mọi người đến đó có thể sẽ gặp nguy hiểm, tốt nhất nên ở lại đây.

-Được rồi, anh cứ đi đi.- Hương mỉm cười gật đầu- Bọn em ở lại đây đợi anh. Nhớ đi cẩn thận đấy.

Thiên Anh gật đầu nhẹ đưa tay vuốt tóc cô một cái rồi vội trở về phòng để lấy đồ y tế. Nguyên quay sang nhìn Hạ Chi hỏi:

-Mình xuống núi chứ? Thiên Anh nó đi rồi thì trên này còn gì mà chơi?

-Không được. Em phải chăm sóc vườn lan một chút, cho mấy con thú ngoài kia ăn. Chúng phải mau khỏi thì mới quay về rừng được.- Hạ Chi lắc lắc đầu.

-Được rồi, thua em.- Nguyên dí tay vào cái trán cao ương bướng của Hạ Chi- Anh làm với em vậy. Hương, cô đi không?

-Tất nhiên là đi rồi.- Hương gật đầu cười.- Tôi không thể là kẻ ăn không ngồi rồi ở đây được. Đi, chúng ta cùng làm.

17. Chương 17 : Nữ Hoàng

Thiên Anh và Lam đi đến trưa thì quay trở ra cùng hai người thanh niên khoảng 30 tuổi khác. Một trong hai người họ thậm chí còn đầy vết rách trên quần áo và có vài vết cào trên mặt nhìn rất đáng sợ. Họ chính là An và Tú, hai người đã đi tìm bầy voọc trước đó. Thấy Hương đang vui vẻ làm việc cùng Hạ Chi và Nguyên, Thiên Anh thầm thở phào trong lòng. Anh còn lo lắng Hương sẽ giận mình vì vừa lên tới đây anh đã lại bỏ cô đi làm việc khác, nhưng nhìn thần sắc Hương có vẻ cô rất thích thú với nơi này.

-Thế nào rồi?- Nguyên là người đầu tiên phát hiện ra anh, hỏi ngay.

-Cũng tạm ổn rồi, nhưng ăn xong tớ phải vào rừng một chuyến nữa.

-Chưa xong à anh?- Hương hỏi tiếp.

-Con đầu đàn biến mất, hình như nó bị thương và rời khỏi đàn rồi. Anh phải đi tìm nó.- Thiên Anh gật đầu lo lắng nói.

-Bọn em sẽ đi tìm cùng anh.- Hương mỉm cười- Chắc một con sẽ không gây nguy hiểm gì đâu, đúng không?

-Ừ, nhưng...

-Không sao đâu, cứ cho họ đi cùng cũng được.- Anh Hải từ đâu tiến vào nói.- Bọn anh cũng phải chia người ra đi tìm Nữ Hoàng nên em cũng cần có người đi cùng hỗ trợ. Càng có nhiều nhóm đi càng tốt. Nhưng nếu ai không thông thuộc đi rừng thì tốt nhất nên ở nhà, vì sẽ rất khổ đấy. Anh báo trước như thế để mà liệu.

-Dạ...- Hạ Chi đáp ngay, với anh đội trưởng của đội kiểm lâm, kiêm phó ban nghiên cứu của khu nghiên cứu sinh quyển này cô vô cùng quen thuộc.

-Cứ thế nhé, chuẩn bị cẩn thận đấy.- Anh cười xoa tóc cô- Bây giờ tất cả đi ăn cơm đi. Ai không ăn đủ ba bát cơm là không được đi đâu, rõ chưa?

Anh Hải đi rồi, Nguyên kéo tay Chi nói:

-Em đúng là ham vui. Đến lúc mỗi chân dừng bắt anh công đấy nhé!

-Hà? Chứ lúc lên đây ai cứ bám vào vai em bắt kéo lên?- Chi tròn mắt hỏi lại.

-Đấy là anh thử em chút thôi. Anh mà lại yếu hơn em sao.

-Anh yếu hơn em là cái chắc.- Hạ Chi bĩu môi.

-Cứ thử xem.- Nguyên cười một cách xấu xa rồi lại hạ nhỏ giọng- Đợi về đến khách sạn mình thử xem ai khỏe hơn nhé!

Rồi anh cười và nhảy tránh xa ra trước khi bị Chi cho ăn đòn như mọi lần. Anh cũng nếm quá nhiều đau khổ từ cô gái bé hạt tiêu này rồi nên cũng không quá khó khăn để tránh bị ăn đòn nữa.

-Anh dám tránh à?- Hạ Chi tròn mắt và đuổi theo Nguyên chạy ra khỏi phòng khiến cho Thiên Anh ở phía sau chỉ biết lắc đầu cười.

Sau khi ăn trưa, mọi người lại bắt đầu vào rừng, mục tiêu lần này là đi tìm con voọc Nữ Hoàng.

Đối với cán bộ của khu nghiên cứu sinh quyển rừng quốc gia Cát Bà thì mất đi một cá thể động vật hoặc thực vật nào đó cũng khiến cho họ cảm thấy như bị ai cầm dao cắt đi một miếng thịt, cảm giác vô cùng đau đớn. Họ bảo vệ nó không chỉ như bảo vệ tài sản của quốc gia, mà còn bảo vệ và chăm sóc chúng như chính con cái của họ vậy. Khó có ai có thể hiểu được tình cảm của một cán bộ trong khu nghiên cứu với từng tác rừng, với thiên nhiên ở nơi này. Họ từ bỏ những phòng nghiên cứu đầy đủ tiện nghi ở thành phố, chấp nhận ăn gió nằm sương ngày qua ngày ở đây, bốn mặt chỉ có rừng, có núi, có gió biển, có bão lớn. Họ cùng chia sẻ những nỗi đau khi tận mắt chứng kiến một con vật nào đó qua đời, bị thương do bẫy, so súng đạn của thợ săn trộm. Họ cùng nhau trải qua những phút giây vui sướng khi nhìn thấy một cá thể nào đó mới được sinh ra, nhìn thấy một cái mầm non nho nhỏ vừa mới nhú từ gốc hay hạt một loài cây quý trong vườn.

Nhìn mọi người đã sẵn sàng trong hành trang đi rừng, Thiên Anh khẽ gật đầu rồi cúi xuống vuốt ve bộ lông đỏ rực như lửa của Đại Tướng Quân, nói:

-Đi, Đại Tướng Quân, đi tìm Nữ Hoàng của chúng ta.

Con chó hiểu ý sủa lên mấy tiếng rồi con mình chạy vọt lên phía trước, tiến vào trong rừng.

Khi mọi người tiến vào rừng, Thiên Anh đã cấp cho mọi người mỗi người một bộ đồ thường dùng để đi rừng của Kiểm lâm. Hương đi sau anh, Hạ Chi đi tiếp theo và Nguyên đi cuối cùng trong đoàn. Đi được chừng ba mươi phút, Nguyên kêu lên:

-Chúng ta cứ đi không mục tiêu thế này sao?

-Thì đang đi tìm mà.- Hạ Chi trả lời ngay.

-Nhìn anh mặc bộ đồ này kì cục lắm không?- Nguyên cười hỏi.

Hạ Chi quay lại nhìn một hồi lâu rồi gật gù:

-Rất phong độ. Rất đẹp trai. Em nghĩ anh nên xin vào làm kiểm lâm hoặc nên đi bộ đội thì hơn đây.

-Nhưng đôi giày cao su này đi khó chịu quá.- Nguyên nhăn nhó.

-Nguyên tắc đi rừng như sau. Mang càng nhẹ càng tốt, nên mặc quần áo dã ngoại của quân đội, đi giày cao su, tất chống vắt. Nếu trời khô ráo chúng ta sẽ đi giày, còn trời mưa thì nên dùng dép cho đỡ trơn. Đồ dùng cần thiết là la bàn, bật lửa, dao, gậy, thuốc men, võng hoặc túi ngủ, quần áo ấm, áo mưa, nước sâm, đèn pin, thức ăn. Nên chỉ đi trong rừng lúc ban ngày bởi vì buổi tối nếu không cẩn thận rất dễ gặp thú dữ, rắn rết. Khi đi chuyển, nên nói chuyện ít để giữ sức, và phải dẫm chân thật chắc để tránh bị trơn trượt.- Hạ Chi nói một thôi một hồi.

-Ha ha, cô bé này học đâu ra bài này thế?- Thiên Anh đi ở phía trước cười vang, quay lại hỏi.

-Em không biết, ở trong đầu hình như đã có sẵn.- Hạ Chi nhún vai.- Hình như em lại vừa nhớ ra thêm một chút.

-Chắc trước đây Thanh Lâm cũng kéo em đi khá nhiều nơi đấy, thấy kĩ năng đi rừng không tồi lắm. Võng, túi ngủ, đèn pin, la bàn thì chỉ dùng cho đi đường dài trong nhiều ngày, ở những nơi mình chưa bao giờ đi qua hoặc rộng lớn thôi. Còn rừng Cát Bà này mặc dù không phải là nhỏ, nhưng anh đi cũng thuộc gần hết đường rồi nên không cần lo lắng việc chúng ta sẽ bị lạc. Dù có tìm được Nữ Hoàng hay không thì chúng ta cũng trở về trước khi trời tối. Bọn anh đã phân công rõ nhiệm vụ, khu vực tìm kiếm của chúng ta là đi về hướng đông, phía mấy vách đá nhìn ra biển thôi. Đó cũng là địa phận kiếm ăn của bầy voọc đầu vàng này.

-Có khi nào gặp hổ không?- Nguyên hỏi tiếp.

-Hổ hả?- Thiên Anh cười- Khu vực này là khu vực sâu nhất và cấm hoàn toàn sự xâm nhập của con người nên cũng có một vài cá thể hổ đấy. Chỉ có điều bọn tớ cũng chưa biết chắc là có mấy con thôi.

Đôi đồng tử của Nguyên co rúm lại, anh hỏi tiếp:

-Thế nếu gặp hổ thì làm thế nào?

-Thế này này.

Hạ Chi vừa nói vừa rút con dao nhỏ ra giơ trước mặt, mũi dao chìa thẳng lên trả lời anh.

-Nghe có vẻ như đang khiêu khích nó «Mày có ngon thì cứ tới đây, tao thịt.» ấy nhỉ?- Nguyên không tin hỏi.

-Đúng thế, đó chính là bài mà dân đi rừng chuyên nghiệp bày cho nhau. Nếu gặp hổ tó cũng sẽ thử làm thế.-Thiên Anh cười vang- Nhưng cậu yên tâm đi, hổ sợ con người, nó cũng không tùy tiện tấn công nếu chúng ta không trêu chọc nó.

-Ai mà biết chứ.- Nguyên rút cổ nói.

-Cậu đi bên cạnh võ lâm cao thủ mà còn sợ à?- Thiên Anh hạ giọng châm chọc- Nếu hổ xuất hiện cậu cứ núp sau lưng Hạ Chi ấy. Con hổ mà ăn một cước của Chi có khi rụng cả hàm răng, làm sao dám ăn thịt ai nữa.

-Bác sĩ không được trêu em.- Hạ Chi hét lên.

-Xì, cô ấy không quảng tở ra trước cho lão hổ xơi để chạy thoát thân cũng là may lắm rồi ấy chứ.- Nguyên bĩu môi.

-Các anh xấu tính, toàn trêu em.- Hạ Chi dậm chân giậm dỗi, dừng lại không đi nữa.

-Ha ha, chọc giận em đúng là thật vui.- Nguyên vỗ lên vai cô cười- Thôi đi đi, rần nó thích cắn người đi một mình lắm đấy.

-Ấ... đợi em...

Hạ Chi hét lên và lại vượt lên trước Nguyên. Thứ Chi sợ nhất trên đời này chính là rắn. Dù chỉ là một con rắn nước cũng đủ làm cho cô xanh mảy xanh mặt lại rồi. Mọi người lại vì thế được thêm một trận cười nữa.

Một giờ sau, Đại Tướng Quân vẫn vừa đi vừa hít hơi tìm dấu vết. Tiếng sóng biển đã nghe gần hơn, hiển nhiên mọi người sắp đi tới biển.

Hai giờ sau, khi tiếng sóng ì oạp vỗ vào vách đá trở nên vô cùng rõ ràng thì Đại Tướng Quân cuối cùng cũng có phản ứng. Nó sủa lên một tiếng thật lớn rồi vọt lên phía trước.

-Mọi người đi nhanh, hình như nó thấy dấu vết rồi.- Thiên Anh mừng rỡ, mặc kệ sự mệt nhọc, lập tức rảo bước đi nhanh hơn.

Ba người phía sau đi không ngừng nghỉ suốt hơn hai tiếng đồng hồ, lúc này cũng chẳng còn chút sức nào mà nói nữa.

Đi đến dưới chân một vách núi, tất cả thấy Đại Tướng Quân đang đứng ở đó, hướng mặt vào một bụi cây rậm rạp sửa liên hồi. Khi thấy Thiên Anh, nó quay ra nhìn anh ngừng kêu, cái miệng lại ư ử như muốn nói gì, rồi lại nhìn vào trong bụi cây.

Thấy tình huống có vẻ không bình thường, Thiên Anh vội bước đến trước nhìn. Sau bụi cây rậm rạp có một chỗ hõm vào sâu trong vách núi chừng ba mươi phân, rộng chừng nửa mét, ở đó có một con voọc đầu trắng có chòm lông màu vàng hình vương miện đang nằm ở đó. Máu loang ra trên bộ lông đen xám. Hai mắt nó mở lớn nhìn ra ngoài, hiển nhiên là đã bị đánh thức bởi tiếng kêu của Đại Tướng Quân. Nó đang vô cùng yếu.

-Mày đây rồi.- Thiên Anh vội vạch đám cỏ rậm ra, ngồi xuống phía trước nó muốn đưa tay kiểm tra vết thương.

Nhưng tay anh vừa chạm vào vết thương thì hai mắt Nữ Hoàng chợt mở trừng lên, rồi nó kêu lên mấy tiếng, dùng móng vuốt ở hai chân trước chồm tới mặt anh định cào, cái miệng mở lớn như muốn cắn anh. Thiên Anh chỉ kịp nghiêng mặt đi, hai móng vuốt của nó cào một đường lớn trên cổ và ở tay anh làm cho ống tay áo rách toạc ra, máu tươi chảy xuống.

Thấy Thiên Anh bật lùi lại nó cũng không chồm tới nữa như bị cái gì đó ngăn lại nên chỉ co rúm người vào trong nhìn anh bằng ánh mắt vô cùng căm thù. Nó căm thù con người.

-Bác sĩ, anh không sao chứ?- Hạ Chi kêu lên chạy tới.

-Mọi người lùi lại đi, dừng lại gần.- Thiên Anh giơ tay ngăn cản, anh hiểu rõ hơn ai hết sự nguy hiểm của loài linh trưởng một khi nó tức giận tấn công người khác.- Dừng làm nó sợ.

-Anh bị thương rồi.- Hương nhìn mấy vết cào xước trên cổ và tay anh, hai hàng nước mắt chảy ra, cô cảm thấy quá sợ hãi.

-Anh không sao.- Thiên Anh lắc đầu- Nó còn bị thương nặng hơn anh. Nó đang cần anh.

-Không được.- Hương giữ tay anh- Anh sẽ bị nó làm bị thương đấy.

-Anh biết. Anh sẽ cẩn thận, đừng lo.-Thiên Anh vỗ nhẹ lên tay cô rồi lại nhìn về phía con voọc cái, Đại Tướng Quân bốn chân quỳ xuống bên cạnh ngoan ngoãn nhìn về phía người bạn từng một thời gian chơi đùa với nó.

Anh biết nó đang mang thai và bị thương nên nó bị phản và tức giận với con người là điều dễ hiểu. Anh lại ngồi xuống, cách nó hơn một mét, nói với nó:

-Tao biết mày đang tức giận. Là lỗi của những người giống tao làm mày bị thương. Nhưng mày nhìn đi, tao không phải họ, tao là bạn mày.

Con voọc cái hướng cái nhìn đầy tức giận về phía Thiên Anh, hai hàm răng vẫn nhe ra, nó vẫn đang thủ thế.

-Tao chính là người đã chăm sóc cho mày khi mày bị thương. Tao cho mày ăn, chơi cùng mày. Mày quên tao rồi sao?

-Chính tao đưa mày trở về đàn. Mỗi tuần tao và Đại Tướng Quân đều đến thăm mày một lần. Lần nào cả đàn của mày cũng đều quần lấy tao và nó.

Như có linh tính, con voọc đưa mắt nhìn sang con chó đang thủ phục bên cạnh anh. Đại Tướng Quân cũng rên ư ử trong cổ họng như nói với nó cái gì đó.

-Lần trước mày còn vui mừng thông báo cho tao biết mày sắp có con. Mày còn cho tao sờ vào đũa con ở trong bụng mày.- Thiên Anh vẫn chậm rãi nói, nhưng lúc này trong lòng anh rất khẩn trương, nó dường như ngày một yếu hơn.

-Tao biết mày đang rất đau. Để tao chữa cho mày như lần trước nhé! Rồi mày sẽ lại trở về làm nữ hoàng của cả đàn. Rồi mày sẽ sinh con...

Nó vẫn nhìn anh đầy hoài nghi, nhưng đôi mắt dường như không giống như nhìn kẻ thù nữa.

-Đừng sợ, tao sẽ không làm mày đau đâu. Ngoan nhé!

Thiên Anh gật đầu cười rồi anh tiến lên một chút, tay phải giơ về phía nó.

Con voọc cái xù lông lên, hai hàm răng nhe ra kêu lên đe dọa một cách yếu ớt.

-Đừng sợ... Mày nhìn tay tao đây, tao không mang súng, không mang dao, tao sẽ không làm mày bị thương đâu.

Đôi mắt nó mở lớn nhìn bàn tay anh đang đưa tới, nhưng nó cũng không kiên quyết chống trả như ban đầu nữa. Bàn tay anh đã chạm được vào người nó. Có hai vết thương ở ngay gần cổ và trên ngực, máu chảy ra từ đó đã đông lại đen sì.

-Đúng rồi... Mày ngoan lắm...- Thiên Anh gật đầu vuốt nhẹ bộ lông của nó.

Con voọc nhìn anh như muốn nói gì đó, rồi nó cúi đầu, trong cổ họng phát ra vài tiếng kêu đau đớn trầm thấp. Thiên Anh chăm chú nhìn nó, rồi anh lại cúi xuống, nhìn về phía dưới bụng, vuốt vào một tiếng thở dài, anh gật đầu như hoàn toàn hiểu ý nó:

-Được, tao sẽ giúp mày.

Rồi anh vẫn tiếp tục vuốt trên người nó, nói với Hạ Chi:

-Chi, chuẩn bị cho anh bông băng, thuốc giảm đau, nước và oxytocin.

-Dạ... Oxytocin?- Hạ Chi ngẩn ra hỏi lại.

-Anh để sẵn lọ ấy trong túi rồi, em bơm vào xilanh cho anh. Nó muốn sinh con, chuẩn bị nhanh lên một chút.

-Nó muốn sinh con sao?- Hương thốt lên- Nhưng nó đang quá yếu, nếu sinh...

-Nó sẽ chết... Nó biết nó sẽ chết, nhưng nó muốn sinh đứa con của nó ra...

Thiên Anh gạt đầu rồi lại tiếp tục quay vào trò chuyện với con voọc cái:

-Được rồi... sẽ nhanh thôi... Tao sẽ giúp mày nhìn thấy con của mày.

Sau khi được tiêm thuốc, Nữ Hoàng đã có vẻ khá hơn một chút. Cơn đau dữ dội ở hạ thể khiến cho hai đồng tử nó co rút lại, từ trong cuống họng liên tục phát ra những tiếng rên “hừ hừ” đầy đau đớn.

Không có dụng cụ y tế, lại là lần đầu tiên làm công việc của một bác sĩ sản khoa nên Thiên Anh cảm thấy lúng túng một chút. Nhưng nhìn khuôn mặt méo mó vì đau đớn của con Nữ Hoàng, anh lại phải cố tìm cho mình thêm một chút tự tin. Nếu như anh không làm cho nó tin tưởng vào mình thì nó sẽ khó mà vượt qua được ca này. Nó đã mất quá nhiều máu và đã gần như kiệt sức. Duy trì sự sống cho nó lúc này, có lẽ chỉ là nỗi khát khao được nhìn thấy đứa con ra đời, là tình mẫu tử thiêng liêng trong trái tim nó.

-Cố lên. Mày làm được mà. Một chút nữa thôi.- Thiên Anh nhìn Nữ Hoàng cổ vũ. Đôi mắt nó đã bắt đầu đại đi, hai tròng mắt càng lồi ra một cách đáng sợ. Phía sau anh, hai cô gái đã bắt đầu thút thít khóc vì sợ và cảm động.

-Tốt lắm. Tao thấy con mày rồi.- Thiên Anh cười khi thấy cái đầu đỏ nhỏ xíu lộ ra.

Năm phút sau, Thiên Anh mỉm cười đặt con linh trưởng con người vẫn còn nhầy nhụa trong dớt dãi và máu xuống bên cạnh con Nữ Hoàng. Con voọc con cựa quậy một hồi để lấy hơi ấm của mẹ, sau cùng nó cũng tìm ra đầu vú của mẹ nó bèn lập tức vục đầu vào đó. Nó chỉ nhỏ như con mèo con, toàn thân phủ một lớp lông tơ hung vàng vẫn còn hơi ướt. Hai mắt nó chưa mở nên nó chỉ dùng cảm tính để nhận biết. Nó không thể nhìn thấy đôi mắt từ ái của mẹ nó đang mờ dần đi, cũng không thể nhận ra mẹ nó đã không còn đủ sức để nhắc chân tay lên vuốt ve nó. Chỉ có hơi ấm quanh thân nó là còn nguyên vẹn. Sau khi bú no nê, nó bắt đầu ngủ, giấc ngủ đầu tiên sau khi chào đời.

Thuốc tê đã tan từ lâu, cơn đau lại quay về hành hạ Nữ Hoàng ngày một dữ dội hơn, nhưng đứa con đang rúc trong lòng khiến nó quên đi hết thảy. Với cả đàn, nó là một con voọc cái vô cùng quyền uy và hung tợn, nhưng lúc này đây, nó chỉ là một bà mẹ bình thường đang nhìn đứa con mới sinh bằng ánh mắt vừa vui vẻ, lại vừa tuyệt vọng. Nó vui mừng vì cuối cùng cũng được nhìn thấy con của nó ra đời, đồng thời cũng tuyệt vọng vì cảm giác được sự sống đang dần rời khỏi nó. Nó chỉ muốn cho con nó bú càng nhiều càng tốt mà thôi.

Thiên Anh vẫn luôn tin động vật có linh tính, nhưng chứng kiến chúng khóc thì có lẽ đây là lần đầu tiên. Nhìn nước mắt đang chảy ra của Nữ Hoàng, anh cũng không thể ngăn cho mình khỏi khóc. Con voọc mẹ lúc này thậm chí cũng chẳng ngóc đầu dậy nổi, đầu nó ghé hẵn sang một bên nhưng vẫn cố gắng ngóc đầu dậy để nhìn đứa con trong lòng. Nó cố mãi nhưng vẫn không chiến thắng được sự suy yếu của cơ thể, sau cùng thì hai mắt nó cũng không tài nào mở ra được nữa. Nhưng nó vẫn cảm thấy bên thân có một hình hài ấm áp đang dựa vào mình. Nó vẫn cảm nhận được trái tim non nớt của con nó đang đập. Hai tay nó vẫn ôm chặt lấy con, như một bản năng, cho đến chết vẫn không rời tay ra.

Con người cũng vậy, mà động vật cũng vậy, đều có tình mẫu tử. Một người mẹ có thể bỏ đi đứa con của mình, nhưng động vật đến khi chết vẫn cố gắng ủ ấm cho con nó.

Phía sau Thiên Anh, hai cô gái đã khóc như mưa. Nguyên cũng cảm thấy sống mũi cay cay khi tận mắt chứng kiến tình cảm cao cả của con voọc mẹ với đứa con của nó.

Thiên Anh để gió biển tự làm khô nước mắt rồi lặng lẽ nhắc con voọc con đang rúc ngủ trong lòng Nữ Hoàng lên, đặt nó vào trong bọc áo. Anh đưa cho Hạ Chi ôm cái bọc và nói:

-Em ôm nó cẩn thận. Anh sẽ mang cả Nữ Hoàng về. Không thể để nó nằm ở đây được.

Hôm nay là một ngày quá tệ đối với mọi người nên trên đường về không ai nói một câu nào. Bốn người lặng lẽ đi, mỗi người đều mang theo một tâm tư nặng trĩu trong lòng, nhưng cả bốn, có lẽ đều mong ngày này

hãy trôi đi thật nhanh.

18. Chương 18 : Ăn Thịt Hồ Ly Tinh

Cách phòng khám của Thiên Anh chừng 5km về phía Tây, có một khu biển vắng. Sóng ở đây không dữ dội, bãi cát trải dài, vắng lặng, chỉ có những rặng phi lao ăn ra sát biển ngày đêm rì rào đón gió. Sau rừng phi lao, đi sâu vào trong bờ sẽ thấy thấp thoáng một vài ngôi biệt thự tuyệt đẹp, là dinh cơ dùng để nghỉ ngơi của một vài ông chủ có tiền của và máu mặt. Khu biệt thự này hoàn toàn biệt lập với khu dân cư, luôn luôn trong tình trạng tĩnh lặng, dường như ngoài tiếng sóng biển ngày đêm vỗ bờ thì không còn gì khác.

Lúc này, trong một ngôi biệt thự màu vàng nhạt được xây theo kiến trúc hiện đại, to lớn và đồ sộ, trong căn phòng khách sa hoa, có một người đàn ông đang ngồi trên ghế. Người đàn ông này trạc ngoài 50 tuổi, hơi gầy, cằm nhọn, mắt nhỏ luôn để lộ ra những ánh nhìn hung ác. Hắn liếc qua những tấm ảnh đang cầm trên tay, về mặt bình thần nhưng cũng đủ để nắm kẻ đứng đối diện sợ run như cây sậy, không một ai dám ngẩng đầu nhìn hắn.

Bỗng “soạt”, hắn vắt tập ảnh thẳng về phía năm người kia, sáng giọi:

-Tao cần một lời giải thích ngắn gọn và đủ ý.

Năm tên đang đứng đưa mắt nhìn nhau, hiển nhiên không ai biểu lộ ra ý sẽ làm anh hùng đứng ra chịu trận cho cả đám.

-Chúng mày điếc à?- Hắn nhướn mày trịch thượng hỏi lại.

-Đại... đại ca...- Một tên đứng giữa vội vàng lên tiếng nhưng không quên liếc những tên còn lại bằng ánh mắt đầy oán giận- Thực sự là hôm đó bọn em đã tống nó vào trong bao và vắt xuống biển rồi ạ!

-Và đưa kèm nó một con dao à? Tao chỉ muốn biết tại sao đến giờ nó vẫn sống sờ sờ và chẳng có vẻ gì là đã từng chết một lần cả?

Năm tên đang đứng lúc này đúng là khó không ra nước mắt. Nếu chúng biết đứa con gái trong ảnh làm sao thoát khỏi cái bao chết tiệt đó thì bọn chúng đã trực tiếp đem nó cho đến chết rồi, chứ còn phải đứng đây chịu trận hay sao?

-Lúc đó nó đã bị ngắt, còn bị trói chặt tay chân. Bọn em còn buộc đá vào bao để nó chìm xuống... Không biết... không biết...

Năm tên này chính là năm kẻ đã trực tiếp ra tay sát hại Hạ Chi và Phượng- một người vô tình bị vạ lây. Nhưng cảm thấy vì sợ chết (trong tay ông chủ) nên đã bàn nhau không bao giờ được nói ra còn có nhân chứng nữa. Thế nên hiện tại việc Phượng có vẻ như cũng thoát chết đã bị bọn chúng lừa đi, coi như chưa từng xảy ra.

Đúng lúc này, một thanh niên từ dưới nhà bếp đi lên, trên tay là hai ly rượu. Thanh niên chừng hơn hai mươi tuổi, có phong cách của một đại công tử.

-Của bố này... Loại này con mới học pha đấy.- Gã đặt ly rượu xuống trước mặt người đàn ông nhỏ thó ngồi trên ghế kia, rồi cũng ngồi xuống bên cạnh, hai chân vắt lên bàn, dong đưa nhìn năm kẻ đứng trước mặt.

Có đánh chết thì đám tay chân của gã đàn ông nhỏ thó kia cũng không tìm ra được một nét chung nào giữa cậu chủ cao lớn đẹp trai kia với người mà cậu ta gọi là bố. Bọn đàn em thường rỉ tai nhau trong lúc nhậu nhẹt rằng cậu chủ là hậu sản phẩm của một cuộc trao đổi giữa ông chủ và một con cáo già khác, mà trong cuộc trao đổi ngang giá ấy, hắn phải để cô vợ trẻ đẹp phục dịch tên bạn hàng một đêm. Lời đồn chỉ là lời đồn, vì ông chủ vẫn yêu quý, nuông chiều cậu chủ như con đẻ của chính mình, còn coi là người thừa kế duy nhất sau này dù cho ông ta cũng không thiếu con đường vợ chơ.

-Bọn chúng chắc không dám nói dối đầu bố ạ! Con nghĩ là cô ta may mắn được ai đó cứu sống thôi.

-Bọn mày nghe rõ chưa? Thủ tiêu cả người đã cứu nó lẫn con nhỏ ngay cho tao.- Lão hắt hàm.

-Nhưng người này hơi có chút rắc rối. Hắn có quan hệ với dân giang hồ ở Hà Nội.- Cậu con lại tiếp tục nói.

-Hừ... đây là Hải Phòng, không phải Hà Nội của chúng nó. Ở đây tao muốn ai chết hôm nay nay thì nó chắc chắn không được sống đến ngày mai.

-Tùy bố... Con chỉ nhắc vậy. Đạo này dân chơi các nơi kéo về đây khá đông, càng lạng lẹ làm càng tốt bố ạ! Mà hình như cô ta đang bị mất trí nhớ.

-Vẫn phải giết... Nghe rõ chưa? Giết nó.- Lão gầm giọng.

-Rõ...- 5 thằng dạ ran rồi quỳnh quáng kéo nhau ra ngoài.

Gã thanh niên nhấp một chút rượu rồi tiếp:

-Vẫn không có tin tức của cuốn phim ạ? Biết đâu con bé kia vẫn đang giữ?

-Việc nguy hiểm đó chắc nó không giao cho em gái nó đâu. Tao hy vọng nó đem theo trong người, và cả hai đều đang yên lành trong bụng cá là tốt nhất. Nhưng không được chủ quan, phải điều tra cả Phong Lan hội nữa, để cuốn phim rơi vào tay công an là đứt một gông cả nhà.

-Con nhớ rồi mà.

-Còn nữa, tạm thời dừng hết việc mua bán thú một thời gian. Hôm trước bọn nó lừa bầy voọc thế d' nào mà đánh động đến cả bọn Kiểm lâm. Công an đang vào cuộc rồi, chờ cho mọi việc lắng xuống đã.

-Vâng...- Gã thanh niên lơ đãng đáp.

-Mà có chắc thằng bác sĩ kia liên quan tới đám giang hồ ở Hà Nội không?- Lão cẩn thận hỏi lại.

-Không tệ lắm.

-Vậy thì cứ tạm thời chờ hần ra đã... Nhưng con bé kia thì phải thủ tiêu đi, nó đã biết chỗ này rồi, để nó nhớ ra là chết cả lũ.

-Con cho người làm ngay. Bố già có cần trần trời gì thêm nữa không thì nói nốt đi.

-Cút con mẹ anh đi.- Lão nhìn vẻ mặt căng cứng của thằng con, không nhìn được chữ đồng một câu.

*

Từ sau hôm con voọc cái Nữ Hoàng sinh con và qua đời, trên trạm nghiên cứu lại có thêm một sinh linh bé bỏng nữa. Con voọc con được đặt tên là Princess. Dưới bàn tay chăm bẵm của Lam và sự quan tâm của anh em ở trạm nghiên cứu, nó rất khỏe mạnh và lớn nhanh. Hạ Chi, Hương và Nguyên hầu như ngày nào cũng chạy lên thăm nó.

Sau mấy ngày bận bịu, Thiên Anh cuối cùng cũng sắp xếp cho Phượng một công việc ở phòng khám phụ Linh, vì Linh sắp đến ngày sinh, đi lại cũng nặng nề hơn. Phượng là một cô gái thông minh, lại đảm đang tháo vát từ nhỏ nên học việc cũng rất nhanh. Ba chị em dọn về thuê trọ ở một phòng trọ gần trường của hai đứa trẻ cho tiện việc đi học của chúng, cũng tiện cho việc tới phòng khám làm việc của Phượng. Thiên Anh thì tranh thủ những lúc rảnh anh đưa Hương đi thăm thú các nơi. Anh vui vì Hương không có một chút thái độ bài xích nào đối với cuộc sống hiện tại của anh.

Nguyên cũng quyết định sau cuộc đua của hội đua xe sẽ đưa Hạ Chi về lại Hà Nội. Nếu không phải vì Hạ Chi ham vui và háo hức với cuộc đua này thì anh đã đưa cô về từ sớm hơn. Gần đây ngày nào ông nội cũng gọi điện nói có cả núi công việc đang cần anh về làm. Còn mẹ anh thì cứ khuyến khích anh đi nữa, sợ sau này vào guồng công việc rồi sẽ chẳng có nhiều thời gian mà đi. Nguyên cảm kích bà vô cùng mà không biết rằng bà chỉ muốn đẩy anh đi thật xa cho đến khi những rắc rối ở nhà giải quyết đâu vào đó.

Nguyên về đến phòng ở khách sạn thì đã thấy gối và chăn để sẵn ngoài ghế salon. Đêm nào Hạ Chi cùng đẩy anh ra salon ngủ, nhưng nếu anh đi thuê một phòng khác thì y như rằng sáng hôm sau sẽ thấy mặt cô bé sưng lên như bánh bao cho quá nhiều bột nở. Phụ nữ đúng là khó hiểu, hay ít ra thì Hạ Chi khó hiểu gấp mấy lần những công anh từng gặp kể trước đây. Trước đây, anh chỉ coi những cô nàng chân dài và gợi cảm

ấy là những kẻ náo nhãng, ngoài việc rên rỉ và làm cho đàn ông sung sướng trên giường thì họ chẳng làm được gì khác. Nhưng anh phát hiện ra Hạ Chi là một thế giới hoàn toàn khác thế. Cô không tinh tế, có chút ngờ nghệch, nhưng anh vẫn cảm thấy cô đáng yêu đến lạ. Anh từng gặp những người phụ nữ thông minh, như Hương- bạn gái Thiên Anh, hay Tú Linh- cô chị họ đánh đá và sắc sảo. Anh chưa bao giờ coi Tú Linh là phụ nữ trong suốt những ngày ở cùng ở nước ngoài, bà chị bé đó chẳng có một chút nữ tính nào cả.

Nguyên mở cửa phòng ngủ. Hơi lạnh từ bên trong tỏa ra khiến anh rùng mình, cảm giác như bước qua cánh cửa là tới được Nam Cực vậy. Đó là thói quen của Hạ Chi, phải hạ nhiệt độ điều hòa thật thấp và trùm chăn kín mít khi đi ngủ, mặc kệ việc sáng hôm sau dậy sẽ hắt hơi vài cái. Cô nói như thế ngủ mới sâu giấc và dễ ngủ.

Nguyên tăng nhiệt độ điều hòa lên rồi tới bên giường. Nhìn dáng vẻ ngủ ngon của Hạ Chi, anh chỉ khẽ lắc đầu cười, không tin là cô đã 22 tuổi. So với Phượng mới chỉ 19 tuổi thì đúng là hai thái cực hoàn toàn khác nhau. Cô quá vô tư, có lẽ do được ông anh trai bao bọc quá mức từ nhỏ rồi nên cô luôn vô ưu vô lo như thế. Anh cũng sẽ phải cố gắng để cô không mất đi sự hồn nhiên đó. Anh muốn làm cho cô hạnh phúc.

Nguyên kéo chăn cho Chi rồi đặt lên má cô một nụ hôn. Từ một chàng công tử đến bản thân còn không lo nổi, sau khi quen Hạ Chi, anh phải lo cho cô gái mất trí nhớ và luôn lơ đãng này từng ly từng tý một. Từ việc hay cáu bẳn vì luôn phải mang theo một cái đuôi bắt dặc dĩ, bây giờ anh lại chỉ muốn cái đuôi ấy thực sự gắn chặt vào với mình. Cuộc sống vắng cô chắc sẽ vô cùng tẻ nhạt?

Nguyên bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại inh ỏi. Mặt trời đang lên từ phía biển, gió thổi qua khung cửa sổ mát lạnh. Nguyên nhìn màn hình xem người gọi đến và thề sẽ đánh hắn một cái nếu hắn ở đây lúc này.

-Mày có cần nhớ tao tới mức vừa sáng ra đã gọi thế này không?

-A... a... xin lỗi nếu gọi khi mày đang tập thể dục với một máy tập 45kg và có số đo ba vòng đủ làm cháy cả bãi biển Cát Bà.- Đầu bên kia Vincent đang cười lên hô hô một cách vô cùng thoải mái.

-Tao thề sẽ cho mày ăn đòn ngay khi thấy mày.- Nguyên chửi ầm lên, nhưng không hiểu sao tự nhiên anh lại đỏ mặt trước lời trêu chọc vừa rồi của thằng bạn. Chẳng phải hai thằng vẫn nói chuyện về gái gú bồ bả như thế hay sao?

-Tao nói đúng à? Đạo này mày khỏe hơn đấy nhỉ?

-Cuối cùng là mày đánh thức tao vì việc gì?- Nguyên vội đánh trống lảng, lên giọng nghiêm túc hỏi.

-A, tao chỉ muốn báo cho mày biết là vài ngày nữa tao sẽ ra Bắc.

-Ra Bắc? Làm gì?- Nguyên cau mày?

-Tất nhiên là thăm người yêu tao.- Vincent cười nửa đùa nửa thật.

-Mày? Mày có người yêu ở ngoài Bắc? Nói giỡn thì cúp máy đi.

-Ấy, tao thề là tao nói thiệt mà.

-Từ bao giờ mày có người yêu ở ngoài này vậy?

-Tao sẽ kể cho mày nghe khi tao ra tới Cát Bà.

-Sao? Định dẫn bồ mới đi du lịch hả?

-Xì, bồ mới bồ cũ gì? Đừng làm tao mất hứng trước mặt nhỏ nghe mày. Người yêu tao đang ở Cát Bà đó.- Vincent nghiêm túc đáp.

-Thật hay đùa đấy?- Nguyên tỏ vẻ không tin.

-Đợi tao dẫn cô ấy đến thì mày tự biết thật hay đùa. Có khi tụi mày biết nhau cũng nên ấy chứ.

-Thế bao giờ mày ra? Mấy ngày nữa tao về Hà Nội rồi.

-Sớm thôi. Sớm thôi. Vậy nha, cứ tiếp tục vui vẻ đi. Chúc bữa sáng ngon miệng. Hy vọng lúc gặp mày vẫn còn thấy mày phong độ. Ha ha.- Vincent cười dài rồi cúp máy.

Nguyên cũng không ngủ được thêm nữa. Anh vội chạy vào nhà tắm để đè ép cơn dục hỏa đang xông lên trong người xuống. Cái thằng Vincent này đúng là đáng bị ăn đòn.

Do đêm qua anh tăng nhiệt độ điều hòa nên Hạ Chi bị nóng bèn đập tung cả chăn ra. Chiếc áo sơ mi của anh được cô trưng dụng làm đồ ngủ đã sớm nhăn nhúm một cái thảm hại. Đôi chân trần trắng muốt nằm nửa kín nửa hở trong đồng chăn càng làm cho cô khiêu khích có dáng vẻ vô cùng hấp dẫn.

Nguyên khẽ nuốt nước bọt. Cả người anh vừa mới tắm xong mà dường như lại bắt đầu phát hỏa, nóng nực và khó chịu. Trong đầu anh, trong mắt anh chỉ có duy nhất hình ảnh mê người của con hồ ly tinh nhỏ đang nằm kia, và anh nhất định phải ăn thịt con hồ ly tinh đó.

Khi Hạ Chi cảm giác được có một hơi thở nóng hổi phả vào mình và mở mắt ra thì Nguyên đã cởi xong cái cúc đầu tiên, để lộ ra một phần ngực trắng và mềm mại của cô. Ý thức được chuyện gì sắp xảy ra, cô túm lấy cổ áo và tay anh, kêu lên:

-Lưu manh. Anh làm gì thế?

Nhìn bộ dáng như say của Nguyên, cô càng cảm thấy sợ hãi. Đôi mắt anh cháy rực một sự đam mê của dục vọng. Nơi đó, cô không còn thấy một chút lý trí nào nữa.

Nguyên bị Chi giữ lấy tay cũng không dừng lại. Anh nằm đè lên cô, đôi môi khóa chặt cái miệng xinh của cô lại, đôi bàn tay tham lam và điêu luyện cũng không ngừng nghỉ kích thích những nơi mẫn cảm trên cơ thể cô. Anh không thể dừng sự ham muốn lại, và vốn anh cũng không muốn dừng.

Hạ Chi giãy giụa một hồi cũng không tài nào thoát được cơ thể to lớn và đôi tay như hai gọng kìm của anh, cô chỉ có thể kêu lên những tiếng ú ớ vô nghĩa từ trong cổ họng. Nụ hôn cuồng nhiệt của anh làm cô nghẹt thở. Nghẹt thở nhưng lại muốn cháy lên.

Khi Nguyên cởi được chiếc cúc áo thứ hai thì Hạ Chi sức tỉnh khỏi sự mơ màng trong vòng tay mơn trớn của anh. Cô cắn mạnh vào môi anh khiến Nguyên “a” lên một tiếng rồi như từ cơn mơ tỉnh trở lại.

Anh dừng mọi động tác, rút bàn tay khỏi ngực cô, đưa đôi mắt vừa như hối hận, vừa như tự trách mình nhìn thẳng vào đôi mắt đầy nước của Hạ Chi. Một thoáng chốc, mắt anh trở nên buồn vô hạn.

Tại sao anh lại có thể làm tổn thương đến cô bằng hành động gần như là cưỡng bức này cơ chứ?

Anh thở dài, cúi xuống định hôn lên đôi môi ửng đỏ của Chi, nhưng cô quay đi né tránh. Anh nặng nề nhấc người khỏi người cô, nằm ra giường, cũng không biết nói gì cho phải.

Rồi anh vòng tay sang, kiên quyết ôm lấy cô, nói:

-Anh xin lỗi... Anh sai rồi... Anh là một thằng tồi. Anh không nên làm như vậy với em.

-Em ghét anh!- Hạ Chi úp mặt vào ngực anh nức nở kêu lên.

-Ừ... anh xấu xa quá mà! Em cứ ghét anh đi.- Nguyên vỗ về cô.

Một lúc sau thì Hạ Chi đã bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn im lặng trong cơn cảm xúc hỗn loạn vừa xuất hiện trong đầu mình. Khi nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Nguyên, cô đã tự trách mình, có lẽ không nên đối xử với anh như thế. Và cô cảm thấy không còn giận anh như mình đã tưởng.

-Hôm nay em sẽ đi đâu?

-Bác sĩ nói chiều nay đi gặp mấy người trong hội Phong Lan.- Hạ Chi đáp.

-Vậy còn sáng nay?- Nguyên lại hỏi, cũng chẳng biết hỏi điều gì khác.

-Không có việc gì...- Hạ Chi ngập ngừng.

-Sao thế?- Nguyên cúi đầu ngạc nhiên hỏi.

-Còn hỏi sao thế?- Hạ Chi hờn dỗi đáp- Vừa rồi anh làm người ta sợ chết đi được ấy.

-Ừ... Anh xin lỗi rồi mà. Vẫn còn giận à?- Nguyên hơi cười cười đáp.

-Không...- Hạ Chi càng đáp lý nhí hơn, trong đầu cô cũng xuất hiện một suy nghĩ táo bạo.

-Làm sao vậy?- Nguyên ngạc nhiên hỏi lại.

Hạ Chi đột nhiên nhồm dấy rồi trườn lên người Nguyên, nằm đè lên anh. Nguyên hoàn toàn sửng sốt vì hành động táo bạo này. Làm sao anh có thể tin được, vì cô gái nhỏ này vừa rồi còn bịn rịn đến phát khóc cơ mà?

-Làm sao thế?- Nguyên ngẩn ra.

Hạ Chi cúi xuống nhìn thẳng vào mắt Nguyên:

-Vừa rồi anh làm em suýt chết vì nghẹt thở chứ sao. Đồ xấu xa.

Hạ Chi cúi xuống nhìn anh, vô tình để lộ ra bộ ngực đầy đặn bên trong áo sơ mi qua hai tầng cúc hờ hênh chưa kịp đóng. Mọi ham muốn vừa qua trong Nguyên vốn đã bị nước mắt của cô làm dịu đi, bây giờ lại mãnh liệt bùng lên.

Nguyên mỉm cười đưa tay vuốt gáy cô xuống, trước khi khóa môi cô bằng một nụ hôn nồng cháy nhất, anh thì thầm:

-Thế nên bây giờ em tính cưỡng gian anh để trả thù phải không, hồ ly tinh này?

19. Chương 19 : Michelia.s

Khi Nguyên và Hạ Chi đến Sakura Café thì Thiên Anh và Hương đã ngồi ở đó đợi sẵn từ bao giờ. Hai người tay trong tay mà đến, thần sắc có chút mệt mỏi nhưng ánh mắt lại lấp lánh hạnh phúc. Chiều nay mọi người có hẹn với một người bạn thân của Thanh Lâm ở hội Phong Lan. Anh ta hiện đang đi du lịch cùng công ty tại đây nên sẵn sàng hẹn gặp luôn mọi người.

Đến ngay sau đó là một thanh niên tóc vàng, trắng trẻo, trông khá thư sinh. Mỗi khi cười, anh chàng lại để lộ ra chiếc răng khểnh vô cùng duyên dáng.

Vừa đến, anh ta đã làm ngay một hành động, đó là ôm chầm lấy Hạ Chi khiến Nguyên đứng bên cạnh tức đến đỏ cả mặt.

-Anh lo quá! Tại vì không thể liên lạc được với em và anh Lâm.- Anh chàng vừa vuốt nhẹ mái tóc cô như chỗ không người.

Trong một khoảnh khắc này, tâm hồn vốn bình lặng của Hạ Chi giống như có bão tố, tự nhiên cô có cảm giác quan hệ của cô và người này hoàn toàn không bình thường. Nhưng nhìn Nguyên đang đứng lặng phía sau anh chàng này, nghĩ lại chuyện xảy ra ban sáng, cô hơi đỏ mặt vội vàng đẩy anh ta ra.

-Em sao thế?- Anh chàng ngẩn ra vẻ không hiểu.

Rồi như sự nhớ ra lời thông báo của Thiên Anh về tình trạng của cô qua email trước đó, anh chàng cười khở giống như mình vừa làm ra một chuyện hết sức vô duyên và thất thố.

-Xin lỗi. Vì tôi quá mừng khi gặp lại cô ấy!- Anh chàng nhìn ba người phía sau như giải thích.

-Xem ra cậu rất thân với Thanh Lâm và Hạ Chi.- Thiên Anh dò hỏi.

-Chỉ thân thôi sao? Thanh Lâm coi tôi như em trai, còn tôi và Melia...- Anh chàng liếc nhìn Chi và lúng túng một hồi, cuối cùng lại thở dài kết thúc câu nói- Thôi, dù sao cô ấy cũng không nhớ gì. Anh là người đã cứu cô ấy sao?

-Đúng thế. Đúng ra thì đây mới là người trực tiếp cứu cô ấy.- Thiên Anh chỉ vào Nguyên, lúc này đang lạnh lùng quan sát đối phương.- Khi đó chúng tôi đi cùng nhau.

-Thật tốt quá! Cảm ơn hai anh. Vậy còn Thanh Lâm, các anh có cứu được Thanh Lâm không?

-Chỉ có mình Hạ Chi thôi.- Thiên Anh lắc đầu- Tôi chưa biết tên thật của cậu?

-Tôi là Quân. Tôi lớn hơn Melia 3 tuổi,à, chúng tôi hay gọi Chi là Melia. Tôi làm cho công ty du lịch Hành Tinh Xanh ở Hà Nội. Ngoài ra tôi còn có một cửa hàng bán cây cảnh ở phố Hoàng Hoa Thám, chỗ đó là phố cây cảnh mà.

-Tôi biết, nhà tôi cách đó không xa lắm.- Thiên Anh tủm tỉm cười.

-A, vậy anh cũng là người Hà Nội? Sao anh lại ra đây lập nghiệp vậy?- Anh chàng ngạc nhiên hỏi.

-Lý do cá nhân thôi.- Thiên Anh liếc nhìn Hương khẽ cười.- Cậu và Thanh Lâm biết nhau lâu chưa? Quen qua hội Phong Lan à?

-Đúng rồi, tôi quen anh ấy qua hội chơi hoa lan, đặc biệt thân nhau vì chúng tôi đều tin Michelia.S tồn tại.

-Ồ, thú vị đây.- Thiên Anh tỏ vẻ thích thú- Tôi cũng tin là nó tồn tại.

-Anh cũng biết Michelia.S.- Quân kêu lên, vui mừng như vừa tìm thêm được đồng minh cho mình, như bị gãi đúng chỗ ngứa, anh chàng bắt đầu liến thoắng.- Michelia. S chính là thần thoại mà người chơi hoa vẫn rỉ tai nhau. Người ta nói nó chỉ sống ở trong các khe nhỏ trên các vách đá, quay mặt ra biển để đón ánh nắng mặt trời buổi sớm. Nếu nó gặp ánh mặt trời buổi trưa hay chiều, lập tức sẽ bị ánh nắng đốt cháy mà chết đi. Vì nó sống tại vách đá nên người ta còn gọi nó là Hải Thạch lan. Một số người leo núi từng tình cờ gặp qua loài lan này miêu tả toàn thân nó có màu tím, thoát nhìn rất giống cây raumá. Hoa chỉ nở vào mùa mưa bão, từ lúc ra nụ đến khi có hoa và tàn chỉ trong vòng bảy ngày. Mặc dù rất nhỏ nhưng mùi hương của nó được gió đưa đi rất xa, có khi tới vài km. Lần đầu chúng tôi gặp nhau, tôi và Thanh Lâm đã nói suốt về nó.

-Chắc các cậu rất hay gặp nhau?

-Thường xuyên. Lần nào hội đi leo núi đều có chúng tôi cả.

-Nhìn cậu đâu có vóc dáng của dân leo núi.- Thiên Anh cười.

-Vậy anh nhìn Melia xem có giống hay không?- Quân chỉ vào Chi- Cô ấy lúc nào cũng hăng nhất đội. Nickname trên diễn đàn của cô ấy là Michelia.S mà. Cái tên Melia cũng bắt nguồn từ nickname này.

-Đúng rồi, cô ấy thậm chí còn xăm cái tên đó lên vai.- Nguyên bồi thêm một câu, nói như vô tình mà rõ ràng lảo ợ làm rõ mối quan hệ của anh và Chi: “Thấy chưa, đến hình xăm trên vai cô ấy tao cũng biết. Cô ấy là của tao.”

Câu nói của anh làm ba người còn lại trợn tròn mắt, còn Chi thì đỏ mặt cho tay xuống véo lên đùi anh một cái.

Thiên Anh nhìn Nguyên với vẻ mặt đầy tiếu ý. Anh chàng này không ngờ cũng có ngày biết ghen. Xưa nay chỉ có đàn bà con gái đánh nhau vì chàng này, không ngờ hôm nay anh chàng cũng được nếm cái mùi ghen tuông. Cuối cùng cũng có người có thể đe dọa đến sự tự tin tuyệt đối của Nguyên.

-Cậu biết nghề nghiệp chính của Thanh Lâm không?- Thiên Anh hăng giọng hỏi tiếp.

-Có, anh ấy và tôi không giấu nhau chuyện gì cả.

-Vậy cậu có biết gần đây Thanh Lâm có đặc tội với ai hay bằng nhóm xã hội đen nào không?

-Làm nhà báo chuyên viết phóng sự thì đặc tội với ai đó là bình thường mà.- Quân nhún vai.

-Vậy Thanh Lâm có nói gần đây anh ta đang viết hay điều tra về việc gì không?

-Trước khi ra đây anh ấy có gọi cho tôi nói sẽ ở lại đây một thời gian để tìm tư liệu gì đó. Nhưng anh ấy không nói rõ, bí mật nghề nghiệp mà. Có khi nào anh ấy làm việc gì chộc vào bọn xã hội đen ở đây không?

-Rất có thể.- Thiên Anh gật gù.

-Tôi còn hẹn anh ấy đợi có tour ra đây sẽ xin đi cùng để cùng anh ấy leo núi tìm Hải Thạch Lan.- Quân thở dài.

-Cậu ở đây lâu không?

-Ba ngày.

-Nếu có thời gian thì cứ đến phòng khám tìm tôi.- Thiên Anh đưa cho Quân tấm card rồi nói tiếp- Bây giờ tôi phải về cơ quan rồi.

-Được, tôi cũng phải về đoàn để giao việc cho cậu hướng dẫn viên.- Quân đứng dậy bắt tay với Thiên Anh rồi quay sang Hạ Chi- Em đọc cho anh số điện thoại đi.

Lưu số của cô xong, Quân nói tiếp với Thiên Anh.

-Nếu sắp xếp xong việc ngay, tôi muốn mời mọi người đi ăn, coi như cảm ơn các anh thời gian qua đã chăm sóc cho Melia.

-Cậu có thể mời họ.- Thiên Anh chỉ vào Nguyên và Chi- Tối nay tôi có hẹn ở Paradise rồi.

-Không sao, khi khác cũng được, tôi có ba ngày mà.

-Cũng được.- Thiên Anh gật đầu lấy lệ.

-Vậy tôi đi trước nhé!- Quân gật đầu chào, trước khi đi quay sang Hạ Chi, vỗ nhẹ lên đầu cô mỉm cười- Ngoan nhé! Anh sắp xếp xong sẽ gọi cho em.

Hạ Chi lúng túng đáp lại không rõ ràng, hiển nhiên là cô không quen với thân tình này lắm. Nguyên hơi bĩu môi nhìn theo dáng đi của Quân, anh đã muốn gạt tay hắt ra khi hắt chạm lên đầu cô vừa rồi.

Thiên Anh trả tiền café xong quay lại hỏi Nguyên và Chi:

-Hai người đến Paradise chứ? Hình như Long có mời mà.

-Anh ấy có gọi cho em, nhưng em từ chối rồi.- Hạ Chi cười lúng túng.

-Sao vậy?- Thiên Anh ngạc nhiên.

-Đây là buổi gặp mặt của hội đua xe mà.

-Ừm... vậy bọn anh đi trước đây.- Thiên Anh gật đầu rồi nắm tay Hương đi ra khỏi quán.

Còn lại Hạ Chi và Nguyên ngồi lại. Chích chàm rãi uống nước dừa, thỉnh thoảng lại nhìn ra biển, cố sắp xếp lại móng bóng trong đầu mình.

Thấy cô mãi im lặng, Nguyên hỏi:

-Sao thế? Nếu em thích đến bữa tiệc thì anh đưa em đi.

-Thôi. Anh nói không thích đến đó mà. Em không thích đi một mình. Mình kiếm quán nào ven biển ăn cũng được mà, em không thích ăn nhà hàng.

-Không phải anh cấm em tới đó.- Nguyên giải thích- Mà anh ghét cái thằng cha công tử kênh kiệu và phách lối đó.

-Ai? Anh Hải Long hả?- Chi ngạc nhiên, tròn mắt nhìn anh- Em thấy anh ấy ngoài hơi lạnh lùng chút thì có gì đâu.

-Anh ghét cái thái độ kẻ cả của hắn khi nói chuyện với anh. Em biết hắn nói gì không? “Nếu nắm tay anh không đủ cứng thì dùng nghĩ đến bảo vệ cho người anh yêu.” Hắn nghĩ dùng bạo lực để giải quyết mọi chuyện là tốt đẹp lắm sao?

-Quan điểm của mỗi người mà.- Chi nhún vai vẻ không đồng tình- Chính nhờ có nắm đấm của anh ấy mà bác sĩ mới không cần lo lắng cho an toàn của em mà yên tâm làm việc đấy.

-Thì anh có vô ơn đâu. Anh vẫn mỉm cười rất nhã nhặn mà cảm ơn hắn đấy chứ. Nhưng mà cái loại chỉ phung phí tiền của bố mẹ để ăn chơi đua đòi như hắn thì anh nhìn không lọt mắt chút nào.

-Chà chà. Anh kiếm ra tiền rồi nên tự tin quá!- Chi tủm tỉm cười- Anh ấy mới 25 tuổi. Còn anh 29 tuổi vẫn ăn học và tán gái bằng tiền của bố mẹ còn gì.

-Phản đối.- Nguyên kêu lên- Họ tự tìm tới anh vì anh đẹp trai và phong độ chứ không vì tiền. Mỗi cô đến với anh đều nóng bỏng và quyến rũ như Cheryl Cole, mạnh mẽ như Sharapova.

-Phản đối vô hiệu. Anh nghĩ anh là BradPitt chắc? Hay David Beckham?- Chi bĩu môi- Em đang nghi ngờ anh khôngthích anh Long vì anh ấy là người duy nhất đẹp trai hơn anh.

-Sắc. Còn dám trêu anh.- Nguyên trừngmắt, rõ ràng là khi ghen anh chẳng còn là chính mình nữa, đến đâu lýcũng không thắng được Hạ Chi.

“Thời gian qua chắc em sống vất vả và cô đơn lắm. Trưa mai anh muốn gặp em, một mình. Anh sẽ đón em đi ăn nhữnghiếm món mà trước đây em thích. Yêu em!”

Hạ Chi vừa định bấm trả lời thì Nguyên đã cướp lấy điện thoại vùi xuống gối.

-Để em trả lời đã.- Cô kêu lên.

-Mặc xác hần.- Nguyên chồm lên, tham lam hôn lên mặt, lên ngực cô.

-Tránh ra... Vừa nãy anh bị làm sao thế? Làm em đau chết đi được.- Hạ Chi đẩy Nguyên ra, cuộn tròn vào trong chăn.

Vừa về đến khách sạn là Nguyên đã bếthốc cô vào phòng. Anh mạnh mẽ gần như thô bạo khiến cô đau đến trầnnước mắt. Nhưng Nguyên cũng mặc kệ, anh muốn trút bằng hết cơn ghentuông ban chiều lên cô.

-Anh xin lỗi.- Nguyên giờ mới sực tỉnhvà thấy thấy hối hận về sự thô lỗ của mình. Gần đây anh thường khôngkiểm soát được hành động của bản thân mỗi lần ở gần Hạ Chi.

-Ai cần anh xin lỗi.- Hạ Chi phụng phịu.

-Thôi, đừng giận anh nữa. Anh hứa lần sau sẽ nhẹ nhàng.- Nguyên ôm lấy cô qua lần chặn mỏng, khẽ vỗ về.

-Còn có lần sau sao?- Chi hờn mát, nói.

-Có chứ. Sao lại không? Anh còn muốnsinh thật nhiều con gái để được đặt những cái tên thật hay và mua thậtnhiều váy diện cho chúng.

-Anh tự đi mà sinh ấy.

-Không được, anh muốn con anh giống emmà. Thôi, đừng giận anh nữa. Tại cứ nghĩ đến thằng cha mặt trắng ấy làanh không kiềm chế nổi mình nữa. Anh ghét tất cả những thằng đàn ông nào ở gần em. Cả thằng cha Hải Long kia. Cả tên mặt trắng đó.

-Anh có tin em không?- Chi đột ngột hỏi.

-Em ngốc như thế làm sao mà lừa nổi anh.- Nguyên dí tay vào trán cô cười.

-Vậy anh có tự tin yêu anh không?

-Mặc dù anh không đẹp trai và nhiều tiền bằng thằng cha Hải Long đó, nhưng anh vẫn ngọc thụ lâm phong, tiêu sáibất phàm...- Nguyên vỗ ngực nói- Anh cũng có hai bàn tay, anh có đầu óc,không có gia đình hậu thuẫn anh vẫn thừa sức nuôi em mập như heo.

-Vậy thì đừng có ghen nữa.

-Anh có ghen gì đâu.- Nguyên oan uổng kêu lên.

-Còn nói không ghen sao?- Hạ Chi trừng mắt hỏi.

-Được... được... thì không ghen. Nhưng emđừng có mà lén lút hẹn hò với thằng nào sau lưng anh đấy. Anh không quan tâm trước đây em từng yêu ai, từng ở bên ai, trong anh thì em vẫn làngười con gái trong sáng nhất. Đợi anh đi làm ổn định rồi, tiết kiệmđược chút ít rồi sẽ xin cưới em và ra ở riêng, không phụ thuộc và bố mẹnữa.

Hạ Chi chợt nhớ đến người phụ nữ xinhđẹp mà cô đã gặp ở khách sạn khi đi cùng Nguyên- người chị dâu mà anh đã thầm yêu suốt mười năm trời. Nguyên muốn ra ở riêng phải chăng vì trong nhà anh hiện tại còn có người đó? Đến bây giờ cô cũng không dám hỏi hôm đó họ đã nói gì hay làm gì khi ở trong phòng với nhau. Nghĩ đến vẻ mặtgiận dữ của Nguyên là cô lại không dám hỏi. Bây giờ cũng vậy, có lẽ nó là góc khuất của anh mà cô không nên đại dột chạm tới.

-Nhưng nếu thằng cha mặt trắng đó là người yêu của em thì sao nhỉ?- Nguyên chột hỏi.

-Người ta có tên mà.- Chi kêu lên.

-Không thích. Gọi là tên mặt trắng được rồi.- Nguyên nhún vai bướng bỉnh đáp.

-Dù em có nhớ lại thì mọi chuyện cũng sẽ không thay đổi.

-Đúng... đúng... Nên thằng nào cũng đừng hòng cướp được em.- Nguyên gật gật- Dù nắm tay anh không cứng nhưng tên mặt trắng gây giờ xương kia thì anh tự tin có thể làm cho nó dẹp lép như con tép khô.

-Vậy ngày mai em sẽ đi gặp anh ấy và nói cho rõ ràng mọi chuyện.

-Ừ... ừ... Lần duy nhất thôi đấy nhé! Em gốc thế đừng có để cho nó lừa bắt đi mất đấy.

20. Chương 20 : Nghi Ngờ

Trưa hôm sau, Quân tới tận Paradise đón Hạ Chi rồi bắt taxi đưa cô đến một nhà hàng ngoài trời. Đó cũng không phải một nhà hàng sang trọng, mọi thứ đều rất bình dân. Vừa kéo ghế cho cô ngồi xuống, Quân vừa cười.

-Lương của anh không cao lắm nên chỉ có thể mời em tới chỗ này thôi. Nhưng thức ăn ở đây rất ngon, đảm bảo em thích mê.

-Em đâu cầu kỳ chuyện ăn uống đâu ạ!- Chi cười.

Hôm nay cô định mặc cái váy xanh mà Hương tặng cho cô khi cô về Hà Nội, nhưng Nguyên lại nhất quyết bắt cô mặc chiếc áo anh mới chạy đi mua ban sáng. Áo phông vàng có cổ và quần jeans.

-Thêm cái mũ vàng nữa thì giống cô bé bán kem quá rồi!- Cô đã kêu lên khi đứng trước gương.

-Anh thấy đẹp đấy chứ.- Nguyên ngồi vắt chân lên bàn nhìn đầy vẻ hài lòng- Rất có dáng con nhà võ.

-Nhưng em có phải sắp đi tới võ đường đâu.- Chi nhăn mặt.

-Em cũng đâu phải đi hẹn hò. Sau này em chỉ được mặc váy khi đi cùng anh.

Hạ Chi còn đang phụng phịu thì chuông điện thoại kêu, Quân đã đang đợi ở dưới sảnh nên cô cũng không có thời gian mà đòi co với Nguyên nữa.

Trời nắng và nóng nên chiếc áo màu vàng khiến cô vô cùng nổi bật, nước da nhờ đó lại càng sáng thêm vài phần. Mồ hôi lấm tấm trên gương mặt ửng hồng chẳng mấy đã được gió biển hong khô.

-Anh cứ lo em phải sống vất vả. Nhưng thấy em ở tại khách sạn kia, hẳn nhiên người che chở cho em cũng rất dư dả.- Quân cười tiếp.

-Em cũng không muốn làm phiền đến bác sĩ Bạch lắm, nhưng anh ấy bắt em phải ở đây để đảm bảo an toàn cho em.

-Nếu em thấy ở đó không thoải mái thì anh sẽ đưa em về Hà Nội. Ở đó em còn có nhà mà.

-Em đã về đó rồi. Sắp tới chắc em cũng trở về Hà Nội đi làm luôn. Còn tin tức của anh Lâm, nếu có thì bác sĩ sẽ thông báo cho em ngay.

-Vậy ngày mai em về đó cùng anh luôn đi. Khó khăn lắm mới tìm được em, anh không muốn em biến mất thêm một lần nào nữa.- Quân đề nghị.

-Ồ... em đợi cuộc đua xe diễn ra xong sẽ về cùng anh Nguyên.

-Nguyên?- Quân nhíu mày- Cái anh chàng cứu em đó hả? Anh thấy anh ta cứ vênh váo và xét nét kiểu gì đấy. Anh không thích kiểu người như vậy.

Hạ Chi định lên tiếng bênh vực Nguyên nhưng nhìn vào đôi mắt đen sẫm của Quân cô lại từ bỏ ý định đó. Đó không phải là đôi mắt biết cười như cô thấy ngày hôm qua.

-Anh Quân...

-Sao?

-Em và anh chỉ đơn thuần là bạn đúng không?

-Đơn thuần là bạn?- Quân nhún mày rồi cúi xuống với món cá trong đĩa của mình- Anh không nghĩ như thế. Nhưng em đã mất trí nhớ, Melia. Em chẳng nhớ được gì những chuyện trước đây. Anh tôn trọng em, kể cả hiện tại. Anh không ép em phải chấp nhận quá khứ chúng ta như thế nào, cho đến khi em tự nhớ ra.

Hạ Chi lặng im. Cô biết Quân đang buồn và giận lắm. Nhưng cô phải nói rõ với anh, dù có nhớ lại, người cô yêu vẫn sẽ là Nguyên. Hạ Chi của tương lai vẫn sẽ chọn Nguyên, không điều gì, không ai thay đổi được điều đó.

Nhưng cô chưa kịp nói ra điều đó thì Quân đã lại ngẩng đầu lên nói tiếp:

-Anh không có ý nghi ngờ lòng tốt của người khác, nhưng anh vẫn muốn nói với em điều này...

-Em đang nghe đây.- Cô gật đầu nghiêm túc nói.

-Không có bữa cơm trưa nào miễn phí cả. Em có bao giờ tự hỏi tại sao họ lại đối xử với em tốt hơn mức bình thường như thế không?- Quân buông đũa hỏi- Một bác sĩ lấy việc cứu người làm từ thiện, vậy lấy đâu ra tiền cho em ở như một cô công chúa tại một khách sạn năm sao như thế kia?

-Thực ra phần lớn thời gian em ở phòng khám của bác sĩ.- Cô lúng túng giải thích.

-Để anh nói hết đã.- Quân nghiêm nghị ngắt lời Chi- Em có biết gì về người tên Long mà em vẫn tiếp xúc kia không?

-Anh ấy là một người tốt, đã bảo vệ em.

-Tốt?- Quân nhếch mép cười- Gì nữa? Anh ta bảo vệ em khỏi cái gì nào?

-Thì bác sĩ nói là sợ rằng bọn người hãm hại em vẫn quanh quẩn ở đâu đây...

-Rồi, còn những gì em biết về hắn nữa?

-Anh ấy là một tay đua xe.

-Đúng.

-Anh ấy... rất giàu.

-Sở hữu ba chiếc xe hơi thuộc hàng topten ở Việt Nam, hẳn thực sự rất nhiều tiền.- Quân bĩu môi khinh bỉ- Em có biết ở Hà Nội hắn được gọi là gì không? Trùm sò dân chơi. Hắn còn là dân anh chị. Băng nhóm lớn nhất Hà Nội còn phải gọi hắn một tiếng đạica. Em nghĩ vì lý do gì hắn phải bỏ công sức ra bảo vệ một người như em?

-Vì bác sĩ nhờ anh ấy. Họ là bạn của nhau.- Chi co rúm người lại. Trời đang nắng mà cô bị lời nói của Quân làm cho phát rét.

-Thanh Lâm từng có một bài viết phê phán về thói ăn chơi phóng túng của đám con nhà giàu này rồi. Em ngốc lắm, Melia. Dù bị tẩy não thì em vẫn ngốc y như trước.- Quân thở dài- Anh Lâm và em bị một băng đảng xã hội đen bắt và thủ tiêu. Em không có liên hệ nào sao?

-Ý anh là chính băng đảng của anh Long đã làm việc đó?- Hạ Chi ngây ngô hỏi lại.

-Anh chẳng có ý gì, anh chỉ nói ra suy nghĩ của anh. Em và Thanh Lâm đối với anh rất quan trọng, và anh không muốn em đặt mình vào nguy hiểm lần nữa.

-Nhưng các anh ấy có ép em nói ra hay làm gì đâu.

-Nhưng, nhưng,... Em chỉ biết nói thế thôi à?- Quân bực bội gắt- Chúng bày ra chuyện giết em rồi sắp xếp người cứu em, chỉ không ngờ là em bị mất trí nhớ nên mới tiếp tục giữ rịt em bên cạnh để chờ em nhớ ra. Em còn không hiểu ra sao? Em bị quăng ở một nơi vắng vẻ không bao giờ có người qua lại như vậy, thế mà tự nhiên lại xuất hiện hai thằng đàn ông cứu được kịp thời. Em ngốc đến thế à? Em bay giờ như tờ giấy trắng, họ muốn tô đen thì nó đen, muốn vẽ đỏ thì nó đỏ. Như cục bột muốn nặn tròn thì sẽ tròn, mà nặn méo thì sẽ méo. Em hiểu chưa?

Dáng vẻ bực bội của Quân làm Hạ Chi sợ đến muốn khóc. Thiên Anh hay Nguyên đều chưa bao giờ nặng lời với cô như vậy. Thậm chí người lạnh lùng như Long cũng chưa bao giờ làm cô thấy sợ như thế này.

-Họ làm vậy để làm gì?

-Anh không chắc. Trước khi ra đảo anh Lâm có gọi cho anh định nhờ anh chăm lo cho em một thời gian. Nhưng sau đó vì em buồn chán chuyện gì đó nên anh ấy nói sẽ đưa em đi cùng. Anh đoán Thanh Lâm có nắm trong tay bằng chứng tố cáo việc làm ăn phi pháp của một băng đảng hay tổ chức nào đó nên mới bị chúng bắt, rồi liên lụy sang cả em. Có lẽ chúng chưa lấy được đám bằng chứng đó nên mới bày trò này, hy vọng em biết.

-Vậy anh nói bây giờ em phải làm sao?- Hạ Chi run run giọng hỏi.

-Trước hết cứ tỏ ra bình thường đi, đừng đánh động chúng. Sau đó ngày mai cùng anh về Hà Nội. Về đó rồi anh sẽ sắp xếp cho em đến một nơi an toàn. Rõ chưa?

-Em nhớ rồi.- Hạ Chi gật đầu cứng ngắc.

Trong thâm tâm cô vẫn không tin người biết rơi nước mắt trước động vật như Thiên Anh lại là kẻ lừa đảo. Cô lại càng không tin Nguyên lừa dối mình. Nhưng còn Long thì sao? Những phân tích và dẫn chứng của Quân khiến cho sự tin tưởng của cô vào người đàn ông lạnh lùng kia bắt đầu lung lay. Cô chưa bao giờ đọc được một điều gì trên gương mặt và đôi mắt của Long. Vẻ lạnh như băng của anh luôn làm cô cảm thấy áp bức và gai gai trong người.

Nhưng dù sao, cô cũng hy vọng Quân chỉ đang đa nghi quá đà mà thôi.

Lúc này, trong một căn phòng sang trọng, có mấy người đàn ông đang đứng vây quanh một thanh niên. Trên vẻ mặt đẹp đẽ của anh ta xuất hiện một tia mỉm cười hiếm hoi. Một tay hắn khẽ lắc lắc ly rượu đỏ như máu, một tay gõ nhịp nhịp trên thành ghế salon với dáng vẻ rất ung dung và nhàn nhã.

Trên bàn trước mặt hắn có một hệ thống máy nghe lén đang chạy đều đều và cuộc đối thoại của hai nhân vật trong cuộc nói chuyện đều đã bị nghe không sót từ nào.

-Một câu chuyện thật hay.- Hắn nhếch miệng cười, khóe môi cong lên một nụ cười tuyệt đẹp.

-Đại ca... làm gì với nó đây?

-Tao muốn gặp nó...- Hắn nói chậm rãi và rõ ràng từng chữ nhưng ngữ khí từ vui vẻ đã chuyển sang lạnh như băng làm những người xung quanh tự nhiên gai ốc nổi đầy mình.

21. Chương 21 : Vị Hôn Phu

Chia tay Quân ở nhà hàng, Hạ Chi cũng không về khách sạn ngay mà một mình đi lên khu nghiên cứu. Cô cần có thời gian một mình để sắp xếp và tiêu hóa những gì Quân nói. Hình như đúng như Quân đã nói, mất đi trí nhớ, cô chỉ là cục bột mặc cho người ta nhào nặn. Từ lúc tỉnh lại sau tai nạn, cô chưa có cái gì đó thực sự thuộc về mình. Mọi sự thật đều trở nên mơ hồ khiến cô không thể phân biệt được chân, giả nữa. Nếu có gì đó thật, thì chỉ là tình yêu hiện tại của cô, là đôi mắt sâu và sâu như đại dương của Nguyên, là những giọt mồ hôi mặn chát và đầy vị đàn ông của anh, là hơi thở nóng hổi của anh khi anh thì thầm rằng anh yêu cô, là nụ hôn đam mê và hoang dại, là cái đầu tê tái nhưng lại đầy kích thích...

Bên Nguyên là điều thật duy nhất mà cô có. Còn việc anh có thật sự yêu cô như lời anh nói hay không cô cũng không chắc. Trái tim một người đàn ông có thể yêu đơn phương mười năm trời dễ nắm lấy như vậy sao? Cô cũng không dám chắc cả điều đó. Cô chỉ biết cả tâm hồn và thể xác mình đều thuộc về anh, đều khao khát anh, có thể chết vì anh.

Cứ đi trong sự giằng xé như vậy, Hạ Chi cũng không biết mình đã đến khu nghiên cứu từ lúc nào. Vừa lên đến đầu dốc cô đã thấy một anh chàng mang ba lô leo núi đang tranh cãi với bác Huy - bảo vệ cổng của trung tâm. Anh chàng nói tiếng miền Nam nghe rất dễ thương, lúc này đang cố phân trần điều gì đó.

-Cháu thề có Chúa là cháu nói thật mà. Vợ chưa cưới của cháu đúng là làm ở đây mà.

-Tôi không quan tâm chúa của anh, tôi chỉ biết nhiệm vụ của tôi.- Bác Huy phát câu lên với cậu thanh niên cứng đầu này- Ở đây là khu nghiên cứu, không tiếp khách du lịch, không có nhiệm vụ miễn vào. Cậu còn lớn vồn ở đây đừng trách tôi lập biên bản và bắt giữ.

-Cháu không lớn vồn, cháu chỉ muốn vào tìm gặp vợ cháu.

-Cậu nằm mơ à? Tôi hỏi vợ cậu cao, thấp, gầy, béo thế nào cậu cũng không trả lời được. Đến cái tên cũng không đúng, ở đây toàn người Việt Nam, không có người Tây.

-Không. Cô ấy là người Việt mà bác. Cháu quên mất tên Việt của cô ấy rồi, nhưng cháu đảm bảo với bác là đó là tên ở nhà của cô ấy. Bác cứ cho cháu vào tìm. Cô ấy trông rất xinh.

-Cậu tuổi con đĩa à?- Bác Huy trợn mắt- Tôi không quan tâm vợ cậu xinh hay xấu. Con gái trong trung tâm này ai cũng xinh cả.

Anh chàng kia đã nói đến đỏ mặt tía tai nhưng vẫn không tài nào lay chuyển được bác bảo vệ khó tính. Rồi như sực nhớ ra, anh chàng nói:

-Cháu có ảnh. Đúng rồi, cháu có ảnh của cô ấy. Bác đợi cháu một chút.

Không để bác bảo vệ nói câu gì, anh chàng đã vứt “phịch” ba lô xuống đất và hăng hái lục lọi để tìm ảnh.

Lúc này, Hạ Chi đã gần đi tới nơi, đang định lên tiếng thì thấy Đại Tướng Quân vẩy tít cái đuôi ngắn, chạy tới, còn sủa lên mấy tiếng chào đầy vui vẻ.

Nghe thấy tiếng sủa, anh chàng miền Nam kia ngẩng phắt đầu dậy và làm ngay một động tác mà cả bác Huy và Chi đều phải há hốc mồm: chạy phắt đến cây mít bên cạnh chốt bảo vệ và leo lên, miệng thì la hét:

-A...a... chó... chó... cứu cháu...

Việc anh chàng bỏ cửa chạy lấy người làm Chi tròn mắt nhìn anh ta, và rồi không tự chủ được, cô bắt đầu ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Thêm một cô gái đột ngột xuất hiện làm anh chàng hơi lúng túng và ngượng ngùng, nhưng mắt vẫn không ngừng liếc về phía Đại Tướng Quân để phòng.

Còn Đại Tướng Quân, bị tiếng hét chói tai của anh chàng dọa nên nó cũng một phen dựng đứng cả lông trên lưng, sau đó nhận ra kẻ lạ mặt, nó cứ đứng dưới gốc mít mà sủa vọng lên.

Một người trên cây khóc không ra nước mắt.

Một chó bên dưới không ngừng sủa lên giận dữ.

Anh chàng kia rõ ràng là có chết cũng sẽ không xuống nếu Đại Tướng Quân còn đứng đó. Còn Đại Tướng Quân chắc chắn sẽ không dừng sủa nếu “quả mít” trên kia không rụng xuống.

Hạ Chi vẫn cười ngặt nghẽo, nước mắt trào cả ra ở khóe mắt. Bác Huy vốn nghiêm túc như vậy mà cũng phải bật cười ha hả.

Về mặt anh chàng kia co rúm ại, âm thầm quyết tâm thi gan với Đại Tướng Quân, nhưng khi nhìn về phía Hạ Chi, anh ta lại hét lên một câu khiến Chi giật mình suýt lặn từ đỉnh dốc xuống:

-A... vợ... Vợ ơi cứu anh!

Hạ Chi bị câu gọi dọa làm cho không dám cười tiếp nên gương mặt cô nhất thời bị méo mó đi, cố gắng đè nén cơn buồn cười ban đầu lại. Bác Huy giật mình trợn mắt nhìn cô vẻ không hiểu.

-Anh gọi tôi à?- Hạ Chi nhìn quanh, hy vọng anh ta đang gọi một ai đó khác cô.

-Đúng... đúng... em... vợ ơi cứu anh với...!- Anh chàng kêu lên như muốn khóc.

Trong đầu Hạ Chi và bác Huy đều nghĩ: “Chắc anh ta bị dọa đến phát khùng rồi.”

-Xin lỗi... tôi không phải vợ anh. Nhưng nếu anh cần giúp thì tôi có thể bảo nó đi vào.- Hạ Chi nhìn vào Đại Tướng Quân đang nhe nanh bên dưới gốc cây, tủm tủm cười.

-Không cần... à... cần... cần... Vợ bảo nó đi đi.

-Nếu anh thôi không gọi tôi là vợ anh thì tôi sẽ giúp.- Giờ đây Hạ Chi đang độc ác nghĩ có nên để Đại Tướng Quân xéo một miếng mông của anh ta vì cái tội dám nói bậy nói bạ hay không.

-Thế thôi anh không cần. Em là vợ anh, không gọi em là vợ thì gọi là gì...- Anh chàng giãy nảy lên đáp.

-Vậy anh cứ ngồi trên đó chơi. Hy vọng anh không sợ sâu bọ...

-Ấ...- Anh chàng nghe thấy thế buông cả hai tay đang ôm thân cây ra nhưng rồi lại vội vàng chụp lại, mồ hôi dấp dấp ra đầy trên mặt- Thôi, thôi, anh xin. Vợ lừa con chó dữ tợn này vào đi. Không gọi là vợ cũng được.

-Anh luôn mồm nói tôi là vợ anh, anh lấy gì chứng minh?- Hạ Chi hứng thú hỏi.

-Anh có ảnh của em mà. Ảnh lúc vợ mới chụp lúc tốt nghiệp đó.

-Ảnh tôi thường up lên Internet rất nhiều. Không lẽ ai có ảnh tôi thì cũng có thể xưng là chồng tôi sao?

-Anh còn có vật đính ước của chúng ta nữa.

-Ồ... anh lấy ra đây.

-Được...- Anh chàng gật đầu và hùng hổ định nhảy xuống nhưng vừa buông tay lại vội vàng nói tiếp- Nhưng em phải bảo nó đi đi đã.

-Anh cứ xuống đi. Nếu anh lấy được vật đính ước đó ra, tôi đảm bảo nó sẽ không ăn thịt anh đâu.- Hạ Chi lại trầm nghĩ: “Chỉ tội anh một hai cái thôi, he he.”

-Không... em phải bảo nó đi vào đi đã.- Anh chàng quyết tâm đáp.

-Anh có phải đàn ông không thế? Chồng tôi mà lại sợ chó à?

-Em thật vô lý, Melia. Chồng của em thì liên quan gì tới sợ chó hay không chứ?- Anh ta kêu lên đầy uất ức.

Hạ Chi chờ người trong mấy giây, đến cả tim cũng dường như ngừng đập sau câu nói đó. Cô nhờ bác Huy dắt Đại Tướng Quân vào rồi chờ sau khi anh chàng lục đục leo xuống mới hỏi tiếp:

-Nói đi... anh thật ra là ai?

-Em thật là kỳ cục, Melia. Anh là chồng chưa cưới của em mà. Đầu óc em có bị gì không vậy trời?- Anh ta kêu lên.

Cô không tìm thấy một chút bối rối nào từ mắt anh chàng này, rõ ràng là không nói dối.

-Tôi không nhớ gì cả! Nhưng anh hãy chứng minh đi. Tôi không tin tôi là vợ gì đó của anh.

-Anh Lâm đâu? Đi, anh muốn gặp anh ấy. Anh muốn biết chuyện gì đã xảy ra?

-Anh tôi mất tích lâu rồi.- Cô trầm giọng đáp.

-Mất tích?- Anh ta túm lấy vai cô- Em nói Thanh Lâm mất tích? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì? Tại sao em lại mất trí nhớ?

-Anh còn chưa trả lời tôi.- Hạ Chi rút tay lại, sau câu chuyện ban trưa của Quân, cô cảm thấy mọi chuyện đều không thể tin được.

-Đây đây, chúng ta có đồ đính hôn mà. Em còn giữ nó đúng không?

Không thấy cô trả lời, anh chàng vội hỏi:

-Em còn giữ không? Cái mặt đá bên trong có bông Hải Thạch Lan ép khô ấy?

Hạ Chi lùi lại, trên mặt đầy vẻ khó tin. Ngoài Thiên Anh ra còn có ai biết bí mật này nữa đâu.

-Điều đó cũng có người biết rồi.- Cô lắc đầu.

-Em vẫn không tin à? Đúng là em bị tẩy não rồi. Đây, hy vọng em không còn lý do gì để bắt bẻ anh nữa...- Anh chàng vừa nói vừa dúi vào tay cô một thứ gì đó mát lạnh.

Hạ Chi cúi xuống nhìn, giật mình khi thấy một miếng ngọc tương tự như của cô. Miếng ngọc có khoen ở phía trên có thể lồng dây qua và đeo vào cổ.

-Em mở ra nhìn đi. Bên trong không có Hải Thạch Lan nhưng có ảnh em đó. Hai miếng này đều được cắt ra từ một khối ngọc, là vật đính ước của trưởng nam dòng họ nhà anh đó.

Hạ Chi gần như chết đứng trước vẻ kiên quyết của anh chàng này. Trông anh ta hoàn toàn không giống kẻ đang diễn trò, đến sự vô đầu bứt tai vì bối rối cũng thật không thể phủ nhận được.

Sự xuất hiện của anh ta làm cho những sắp xếp trong đầu của cô một lần nữa rối tinh lên.

-Vậy vừa rồi tại sao anh lại nói không nhớ tên thật của tôi?

-Trời ơi... Sao em lại trở nên đa nghi như vậy? Từ trước đến giờ anh và mọi người đều gọi em là Melia nên lúc này anh quên. Bây giờ thì anh nhớ ra rồi. Tên em là Hạ Chi, đúng chưa vợ nhỏ của tôi? Em thì chắc chắn không nhớ ra tên anh rồi. Anh là Trung.

Bức tường nghi ngờ mỏng manh cuối cùng cũng bị anh chàng xô đổ hoàn toàn.

-Bây giờ em đang ở đâu?- Anh chàng hỏi ngay trước khi cô kịp nghĩ ra điều gì để vặn vẹo tiếp.

-Khách sạn.

-Vậy anh sẽ tới đó cùng em.

-Không được.

-Tại sao? Chúng ta đính hôn rồi mà.

-Không tại sao hết. Không được là không được.- Cô lúng túng đáp.

Làm sao cô có thể nói với kẻ (tạm nhận) là chồng chưa cưới của mình rằng mình đang ở chung với một người đàn ông khác.

-OK. Thì không ở chung. Anh sẽ mượn phòng bên cạnh.- Anh chàng nhún vai chịu thua.

-Tùy anh. Tôi nghĩ anh sẽ chẳng vui chút nào đâu.- Cô nhún vai rồi quay người đi vào trong.

-Này, em đi đâu vậy?- Anh chàng vội vàng kéo lại ba lô, chạy theo.

-Vào thăm Princess và Đại Tướng Quân.

-Công chúa? Là ai?

-Trẻ sơ sinh.

22. Chương 22

-Sặc. Anh tưởng đây là khu nghiên cứu sinh quyển? Thành nhà trẻ từ bao giờ vậy?- Chàng trai vừa đi lùi vừa nhìn cô hỏi.- Thế Đại Tướng Quân? Em đừng nói là một lão tướng về hưu nha. Nhà trẻ và viện dưỡng lão từ khi nào ở chung một chỗ vậy?

-Anh gặp rồi mà.

-Ai?

-Đại Tướng Quân.

-Ông già đó... à không... bác bảo vệ khó tính đó hả?

-Không.

-Em đừng nói là con chó nhuộm lông đỏ đó nha.

-Tôi không nghĩ đầu óc chồng chưa cưới của tôi lại chậm tiêu thế. Hơn nữa, Đại Tướng Quân không phải là chó, nó là sói.

-A...- Anh chàng bị dọa đến nỗi đứng sững lại không dám đi tiếp.

-Sao vậy?-Hạ Chi quay lại.

-Thôi, anh đợi em ở ngoài này nhé! Anh không thích trẻ con lắm.- Anh chàng cười cười.

-Tốt thôi.- Cô nhún vai, trong lòng cũng thầm thở phào. Cô không muốn vi phạm quy định chặt chẽ của khu nghiên cứu này là không cho phép người lạ vào. Hơn nữa, cô cũng cần thoát khỏi anh chàng nói nhiều này để bình tâm lại một chút.

Hạ Chi không ngờ khi trở ra thì anh chàng vẫn đang đợi cô thật. Anh ta đang đặt mông trên ba lô, ngồi dựa vào gốc cây nghe nhạc và chơi điện tử một cách nhàn chán. Thấy cô trở ra, yên tâm khi không thấy con sói lông đỏ đi theo, anh chàng mới vui mừng đứng dậy, đeo ba lô lên vai. Đến lúc này Hạ Chi vẫn không thể kiềm chế được muốn phì cười với cái anh chàng này. Thì ra anh ta lựa chọn ngồi ở cạnh gốc cây cũng là có chủ ý cả, nếu thấy bóng Đại Tướng Quân chắc chắn sẽ bằng tốc độ nhanh nhất nhảy tót lên cây.

-May quá, chờ thêm lúc nữa chắc anh chết vì buồn chán mất.

-Buồn chán cũng chết được cơ đấy.- Hạ Chi giễu cợt hỏi.

-Tất nhiên rồi. Nên thời gian ở nhà, không đi học gì thì anh lên núi bái một ông thầy làm sư phụ. Thầy ấy vốn là dân giang hồ gác kiếm về ở ẩn mà.

-Thú vị đấy.- Hạ Chi khẽ cười, cô bắt đầu cảm thấy anh chàng trẻ con này thật sự không nhàm chán cho lắm.

-Tất nhiên rồi. Vợ anh giỏi võ thế, anh cũng phải đi học mấy chiêu về còn đối phó chứ.- Anh chàng hí hửng cười.

Cứ đối qua đối lại như thế, chẳng mấy chốc cả hai đã về tới khách sạn. Sự hứng thú ban đầu của Hạ Chi cũng không còn duy trì được nữa. Cô chưa biết phải giải thích thế nào với Nguyên về vị hôn phu từ trên trời rơi xuống này.

Vừa đến sảnh lớn cô đã gặp ngay Long cùng một đám đàn ông mặt mũi hung dữ đi ra. Vừa nhìn thấy cái dáng cao lớn của anh từ xa cô đã muốn tránh đi, nhưng Trung vẫn còn đang ngơ ngáo nhìn ngó khắp nơi nên cô chưa kịp kéo anh ta đi thì nhóm người của Long đã tới nơi.

Cổ lấy vẻ tự nhiên nhất, cô chào anh, nhưng giọng rõ ràng không được to lắm. Long khẽ mỉm cười và liếc nhanh về phía anh chàng miền Nam kia, nụ cười đầy vẻ châm chọc, sau đó thì anh đi thẳng ra cửa và lên ô tô.

-Cái xe đẹp quá! Người cũng đẹp! Em quen anh ta hả?- Trung thốt lên đầy ngưỡng mộ, nếu giọng anh chàng có chút nữ tính chắc người ta sẽ nghĩ anh là dân gay.

-Có chút chút.

-Không biết anh có thể trả được mấy đêm tiền phòng ở đây nhỉ?

Hạ Chi vừa định nói gì thì đã thấy Nguyên từ trong thang máy đi ra. Anh chưa nhìn ra cô, nhưng Trung đã nhìn ra Nguyên, hét lên:

-Nguyên... Nguyên... tao ở đây.

Hạ Chi nghe tiếng hét vui sướng của anh chàng mà rụng rời cả chân tay. Anh chàng này chạy vội lên trước túm chặt lấy Nguyên, mặc kệ ánh mắt của mọi người đang nhìn.

-Sao mày tới được đây?- Nguyên nhú mồm.

-Tao có chân thì sao tao không tới được đây chứ. Đùa thôi, tao đi với vợ tao.

-Vợ mày?- Nguyên nhú mồm rồi đưa mắt nhìn về phía trước, chẳng thấy cô nào có vẻ như là “vợ” của Vincent cả, ngoài Hạ Chi đang đứng ở cửa ra vào, thất thần nhìn cả hai.

-Ừ... Tao gặp cô ấy ở bên ngoài. Không ngờ lại ở chung khách sạn.- Vincent hờn hờ nói.

-Vợ mày đâu?- Nguyên cảm thấy nuốt nước bọt cũng bắt đầu khó khăn, khàn khàn hỏi.

-Đó... áo vàng kia... Thấy không? Xinh chứ? Nói trước là vợ tao là con nhà võ đó nha, đai đen tam đẳng Karatedo đó.

-Giờ vừa thôi mày.- Nguyên thấy phía trước như tối sầm lại.

-Giờ? Giờ gì? Vợ tao thiệt mà. À, không, chỉ là vợ chưa cưới thôi, nhưng thế đâu phải là giờ, chỉ là nói quá chút chút thôi à. Đi, qua đây, tao giới thiệu hai người với nhau.- Vincent hăm hờ kéo Nguyên nhưng thấy Nguyên vẫn không nhúc nhích gì, anh kỳ quái một chút rồi hướng Hạ Chi vẫy tay gọi- Melia, em lại đây. Anh giới thiệu thằng bạn thân nhất của anh cho em.

Bản thân Hạ Chi lúc này cũng không nhấc chân lên nổi. Cô nhìn Nguyên, anh cũng không rời khỏi ánh mắt của cô, cả hai như tìm thấy trong mắt người kia sự đau đớn không thể nói thành lời.

-Vincent, chuyện này không đùa.- Nguyên nghiêm túc nói với bạn- Mày nói tao nghe, từ khi nào cô ấy là vợ chưa cưới của mày.

-Có gì không đúng sao?- Trung ngơ ngơ không hiểu

Nguyên nhìn về mặt vô tội của thằng bạn mà chỉ muốn đấm cho nó một cái. Anh nói tiếp:

-Mày đứng yên ở đây. Đứng yên đây cho tao. Rồi tao sẽ quay lại nói chuyện với mày.

Nói rồi anh rảo bước về phía Chi. Anh nhìn về thất thần của cô, rõ ràng cô cũng đang phải chịu sự đả kích không thua kém gì anh.

-Không sao đâu em.- Anh vỗ nhẹ lên vai cô.

-Tại sao lại như thế?- Hạ Chi ngẩng đầu nhìn anh, giọng run run, gương mặt thì tái mét.

-Không sao đâu mà.- Anh trấn an cô, cũng là cố làm cho mình cảm thấy khá hơn.- Em về phòng ngủ một giấc đi. Anh sẽ về anh. Anh sẽ ôm em ngủ.

-Anh về ngay đây, nhé!

-Được rồi. Về đi. Đừng lo gì cả. Dù em có là vợ người ta thì anh cũng cướp em về bên anh. Nó là bạn của anh, nó sẽ hiểu nếu anh giải thích.

Hạ Chi gật gật đầu như một phản ứng không điều kiện rồi lê bước về phía thang máy, cũng không đủ dũng cảm để nhìn vào Vincent như lúc đầu nữa.

Một lúc sau, Vincent ngồi đối diện với Nguyên tại quán cà phê Melody ngay phía sau Paradise, trả lời rành rọt từng câu hỏi của Nguyên một cách vô cùng kiên nhẫn, y như những gì đã nói với Hạ Chi.

-Mày làm sao quen Hạ Chi trong khi mày chỉ về trước tao có ba tháng?- Nguyên hỏi.

-Anh Lâm và bà chị tao là bạn học Đại học nên bả giới thiệu bọn tao với nhau thôi.

-Chỉ ba tháng mà có thể làm quen và đính hôn sao?

-Tình yêu sét đánh mà. Mà không tin tao hả Nguyên? Tao cũng không biết tại sao vừa thấy cô ấy là tao đã không thể dứt ra được rồi.- Trung nhăn nhó.

-Không ai biết chuyện này. Tất cả những đứa chơi cùng tao và mà, kể cả đứa bạn thân nhất của mà là tao cũng chưa từng nghe mà nói.

-Tao quá mê mẩn cô ấy, còn có thời gian mà đi báo cáo với tụi mà sao? Còn chưa kịp báo cáo thì anh em cô ấy đột nhiên biến mất. Chẳng lẽ tao lại đi báo tao có một cô vợ chưa cưới và cô ấy đang mất tích.

-Vậy sao bây giờ mà mới đi tìm cô ấy trong khi cô ấy mất tích đã được gần bốn tháng? Và làm sao mà tìm được tới đây?

-Không phải bây giờ mới đi tìm, mà là bây giờ mới tìm ra. Cũng không đúng, nói đúng ra là bà chị gái của tao tìm được, bà ấy quen biết nhiều, cũng mãi mới tìm ra được cô ấy. Bà ấy cho tao địa chỉ trung tâm nghiên cứu sinh quyển. Vậy đã được chưa? Giờ đến lượt tao hỏi mà, mà và Melia rốt cục là thế nào?

-Melia? Tao còn tưởng tên mặt trắng kia bịa ra cái tên đó để lừa bọn tao, không ngờ cô ấy có cái tên đó thật.

-Đó là tên ở nhà cô ấy, viết tắt từ Michelia.- Vincent nhún vai giải thích đầy vẻ thông thuộc rồi chột giật mình hỏi- Mà nói tên mặt trắng nào?

-Chắc mà cũng phải biết tên hần chứ? Là bạn thân của Thanh Lâm. Hơn nữa, hần nói... hần nói hần và Hạ Chi mới là một đôi.

-Hả? Thằng đó là thằng nào?- Vincent bắt đầu kêu lên.

-Tên là Quân, thành viên của Phong Lan hội. Mà có quen người ở hội đó không?

-Không... Nhưng tao phải gặp hần hỏi cho ra lẽ, dám nói vợ tao và hần có quan hệ à?

-Cô ấy còn chưa lấy mà mà.- Nguyên nhăn nhó, anh cảm thấy khó chịu khi người mình yêu bị người khác luôn mồm gọi là vợ- Tao hy vọng mà tôn trọng lựa chọn của cô ấy.

-Lựa chọn? Lựa chọn gì? Hơn nữa, tao chưa bao giờ không tôn trọng vợ tao.- Vincent khịt mũi nói.

-Vậy là được rồi.

-Mà mà nói vậy là có ý gì? Mà còn chưa nói cho tao biết mà quan hệ như thế nào với Melia?- Vincent nhún nhún.

-Tao...- Nguyên con đang định lựa lời để nói thì đột nhiên anh ngắt ra.

Thấy mắt Nguyên nhìn về phía sau mình, Vincent cũng giật mình quay lại. Cách hai người không xa là một phụ nữ đang đứng nhìn về phía này. Cô mặc một chiếc váy giản dị nhưng vẫn không che đi được vẻ sang trọng từ tận trong cốt cách của mình, gương mặt hơi hốc hác, nhưng vẫn đẹp. Cô xách một chiếc túi trên tay, nhìn chăm chăm vào Nguyên, nước mắt chậm rãi chảy ra từ lúc nào. Đôi mắt cô chơi vơi nhìn anh như nhìn thấy một chiếc phao khi bản thân đang lênh đênh trên biển rộng. Chẳng mấy chốc đôi mắt đẹp ấy đã giàn giụa nước mắt.

23. Chương 23 : Rơi!

-Chị Dung!- Nguyên đứng dậy ngạc nhiên.

Khi anh trai anh bỏ đi thì Nguyên cũng không thấy Dung sa sút đến thế. Cả người cô gầy rộc, nước da tái xanh chứ không hồng hào như trước đây. Đôi mắt thâm quầng và sưng lên, dù đã được trang điểm che bớt

đi nhưng nó chứng tỏ cô đã một thời gian dài sống với lo âu, mất ngủ và nước mắt. Nguyên gần như không nhận ra Dung, nếu không phải đôi mắt nhìn anh như cầu cứu kia, đôi mắt của người đang loay hoay tìm cho mình một điểm tựa, giống hệt như cô đã từng nhìn anh nhiều năm về trước. Trái tim Nguyên chột như bị ai đó nắm lấy, siết lại đau nhói từng cơn.

-Sao chị dâu mày lại ở đây?- Vincent ngây ngô hỏi.

Dung chạy tới bên cạnh anh, cũng mặc kệ ánh mắt của người khác, cô ôm chầm lấy anh. Cô chỉ muốn dựa vào anh khóc thỏa thích một lần cho những ngày nặng nề đã qua.

Nguyên bối rối hết sức trong cái nhìn tò mò và rõ ràng là bị shock của Trung. Là bạn thân của Nguyên, Trung hoàn toàn biết mối tình đơn phương của anh với chị dâu, nhưng Trung biết Nguyên luôn biết cách giữ giới hạn và khoảng cách với người phụ nữ này. Nhưng lúc này, chứng kiến cảnh họ ôm ấp nhau như vậy, anh cũng thấy có chút không tiêu hóa được. Những người khác đều nhìn họ như đôi tình nhân vừa qua giận dỗi, còn Vincent thì nhìn họ đến lác cả mắt như nhìn hai người vừa làm điều điên rồ nhất.

-Chị Dung.- Nguyên vỗ nhẹ lên vai cô rồi đỡ cô đứng thẳng dậy.- Có chuyện gì vậy? Ở nhà có chuyện gì sao?

-Chị không muốn sống nữa. Chị thật sự không muốn sống nữa.- Dung khóc đến rung cả người, vẫn úp mặt vào ngực anh.

-Chị bình tĩnh nói em nghe xem đã có chuyện gì xảy ra?

Nguyên nhăn mặt hỏi. Rồi nhìn thấy Vincent ở bên cạnh vẫn còn đang nhìn đến méo xệch cả miệng thì vội nói với bạn.

-Tao không đưa mày đi ăn được rồi. Để sau nhé!

-Không sao, tao đi với Melia.

Nguyên nghĩ tới Hạ Chi, lại có một ý nghĩ không tốt, nhưng rồi anh gạt đầu:

-Ừ, mày đưa cả cô ấy đi ăn đi

Nói rồi anh nắm lấy tay Dung kiên quyết kéo cô đi về phía cửa ra vào, mặc Vincent ở phía sau còn chưa kịp khép miệng lại (có lẽ do cứng hàm vì há hốc quá lâu).

Khi họ đi rồi, một lúc sau, Vincent mới khẽ nhún vai, đi về phía quầy lễ tân đặt phòng rồi gọi cho Chi.

-Vợ chuẩn bị đi nhé! Anh tắm xong sẽ gọi em rồi mình đi ăn.- Anh hờn hờ nói với cô, dường như chuyện của Nguyên và Dung vừa rồi đã qua từ mấy thế kỷ trước.

-Anh Nguyên đâu rồi?

-Nó á, anh đuổi nó đi rồi. Anh không thích nó ở lại làm kỳ đà cản mũi đâu. Tầm nửa tiếng nữa anh gọi rồi dẫn nha. Anh mệt và đói lắm rồi.

Hạ Chi chưa kịp nói gì thêm thì Trung đã cúp máy trước. Cô ngẫm nghĩ một chút rồi bấm gọi cho Nguyên, nhưng anh đã tắt máy. Không biết họ đã nói gì với nhau? Nguyên đang ở đâu? Tại sao cô lại có một linh cảm rất lạ? Cô lại gọi cho Quân, không ngờ Quân cũng tắt máy luôn. Buồn bực, cô nằm ra giường, nhắm mắt lại.

Một ngày quá nhiều chuyện khiến cô có cảm giác khó mà tiếp thu được hết.

*

Đó là mặt biển rộng và xanh ngắt, không biết là màu của trời bên trên hay màu của nước. Hạ Chi đang nằm ngửa, thả trôi mình trên mặt nước đó. Hai mắt của cô mở to nhìn lên bầu trời cao xanh ở bên trên. Đó là một cảm giác thật tuyệt, thật thư thái, và cũng thật lạ. Sóng nước vỗ nhẹ nhẹ lên mặt, lên da thịt mát lạnh, như ru. Biển cả mênh mông không có bóng một con tàu, một hòn đảo, thậm chí một cánh chim nào. Chỉ có trời, có biển, và cô. Hạ Chi thấy bản thân mình như sắp tan vào trong miền man bất tận màu xanh đó. Hòa tan hoàn toàn.

Cho đến khi cô có cảm giác bị màu xanh kia nhấn chìm, khi cô thấy mình bị ngạt thở và như bị cái mềm mại như ru ấy trói chặt thì cô bình tĩnh. Tiếng chuông điện thoại reo lên kéo cô khỏi cơn mơ kì lạ đó. Là Trung gọi. Cũng chẳng biết cô đã thiếp đi bao lâu, nhưng nghe tiếng chuông cô lại cảm giác như trong đó có vài phần nóng nảy và sốt ruột.

Trời ơi, anh đói nhữn người rồi nè cưng. Em đang ở đâu vậy? Anh đang ở dưới sảnh lớn, em xuống ngay nha.- Tiếng của Trung vang lên ở đầu dây với âm lượng lớn khác thường, cô thầm nghĩ, đói nhữn người mà lại đủ sức hét to đến vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Hạ Chi cũng không đoán ra trước khi mất trí nhớ mình là người như thế nào? Nếu Trung thực sự là chồng chưa cưới của cô, hẳn cô từng có con mắt nhìn người rất “có vấn đề”. Với tính cách hiện tại của cô, sẽ không đời nào cô thích một anh chàng tính tình kỳ cục và trẻ con như vậy.

Khi cô gặp Trung ở dưới sảnh thì chàng trai bụi bặm và nhếch nhác ban chiều đã được thay đổi hoàn toàn. Mái tóc bù xù, rối tinh đã được anh dùng lược “cưỡng ép” vào hàng lối. Áo sơ mi kẻ xanh nhìn có vẻ như đã được là lượt kĩ càng. Đôi giày thể thao trắng muốt như chưa từng dính một hạt cát nào. Nhưng Hạ Chi nhìn thế nào thì cũng thấy anh chàng Trung lếch thếch có mùi vị của cao nguyên ban chiều đáng mến hơn anh chàng có vẻ ngoài đạo mạo và tươi tắn này.

-Í, vợ đừng nhìn anh như vậy, anh ngượng đó.- Trung đỏ mặt kêu lên.

-Tốt thôi.- Cô nhún vai và quay người đi ra cửa.

-Ừa, mình đi đâu đây?- Trung hốt hải chạy theo hỏi.

-Anh nói anh đói lắm rồi, chẳng phải mình đi ăn sao?

-À...ừ...ừ...Anh tưởng ở đây có nhà hàng mà, sao phải ra ngoài?

Hạ Chi quay lại nhìn vào đôi mắt màu hổ phách của anh chàng, chìa tay ra:

-Anh đưa ví của anh đây.

-Làm gì?- Vincent kỳ quái hỏi.

-Thì anh cứ đưa đây. Chẳng lẽ vợ chưa cưới muốn cầm ví của anh cũng không được sao?

-A, có thể, tất nhiên là có thể rồi.- Vincent cười híp mắt rồi đưa ví cho cô.

Hạ Chi cầm lấy rồi thản nhiên mở ra, cũng chẳng thèm ngó ngang đến giấy tờ bên trong, cô cầm thẻ thanh toán đã nâng lên ngắm nghía rồi dứt trở lại, tiếp tục lấy ra một tờ tiền rồi dúi vào tay anh chàng, nói:

-Anh không thể làm chồng nếu không biết cách tiêu xài. Tối nay chúng ta chỉ ăn với số tiền này. Ví của anh em sẽ trả lại sau khi ăn xong.

-Hả, anh tưởng học cách tiêu xài phải là người vợ chứ? Thật sự có thể ăn một bữa với ngần này sao?- Trung nhăn nhó hỏi.

-Sao lại không? Vì đây là nơi du lịch nên em đã đưa nhiều hơn rồi đấy. Ngày trước em đi thi nấu ăn với vai trò khách mời do một cơ quan tổ chức, khi em bày ra bữa ăn với tổng giá tiền là 165 000, ông giám khảo đã hỏi em: “Với 165 000 có thể nấu được một bữa ăn sao?” Ông giám khảo đó có vẻ ngạc nhiên lắm. Nhưng với nhiều người, số tiền đó đủ để họ nuôi gia đình mình vài ngày. Và có nhiều người, cả đời họ chưa khi nào có quá 100 000 trong túi.- Hạ Chi vừa nghĩ tới chị em Phượng vừa nói.

-Thật chứ?- Trung chớp chớp mắt hỏi-Nhưng chẳng phải em đang bị mất trí nhớ sao?

-Chỉ là thỉnh thoảng chợt nhớ ra.

-Ừ...- Vincent mỉm cười, trong mắt anh đầy vẻ tán thưởng-Vậy thì mình đi. Đi bộ nhé! Anh sợ trả tiền taxi xong chúng ta sẽ phải nhìn đói đấy. Nếu em không đi bộ được anh sẽ công em.Đừng lo, anh đi bộ rất giỏi nha.

-OK, đi lối này. Em biết một vài quán khá ngon và vừa tiền.

Một lúc sau, trong một quán ăn ngoài trời gần bờ biển, Hạ Chi nhìn vẻ mặt đầy sung sướng và thỏa mãn của Trung sau khi gọi ra một đồng đồ ăn ngon, cô khẽ mỉm cười. Rồi như chợt nhớ ra, cô hỏi:

-Anh nói thật đi, anh Nguyên đâu rồi? Em gọi cho anh ấy không được.

-Anh không biết.- Trung lắc đầu- Bọn anh đang nói chuyện vui về thì chị dâu nó đến. Bà khóc lóc một chập rồi hai người dắt nhau đi rồi.

-Chị dâu?- Hạ Chi sửng sốt, rồi sau đó một nét thoáng buồn xuất hiện trên gương mặt cô.

Hóa ra Nguyên tắt máy chỉ vì không muốn bị làm phiền khi đi với Dung.

-Ừ... Bà Dung ấy.- Trung gật gù- Em biết bà ấy không?

-Không.

-Ừa, thôi ăn đi, Em ăn thử món sò huyết này xem, ngon ghê.

-Anh kể cho em nghe về anh đi.- Cô đột ngột chuyển chủ đề.

-Mọi thứ chứng minh thân phận của anh em đều cầm rồi mà.

-Không phải mấy thứ giấy tờ đó. Anh kể về nhà anh cho em nghe. Tại sao chúng ta quen nhau?

-Ôi, phải kể lại thật sao? Chuyện dài lắm đó, kể hết đêm cũng không hết đâu.

-Thì anh cứ nói tình tiết chính đi. Làm sao chúng ta lại quen nhau?

-Anh Lâm và chị gái anh là bạn thân, em nói xem chúng ta quen nhau thế nào?

-À, vậy chị gái anh cũng là nhà báo à?

-Không, bà đi theo con đường kinh doanh.- Vincent lắc đầu.

-Nhà anh chính thức là ở đâu?

-Quê gốc ở Di Linh, nhưng hiện tại ba mẹ và chị gái anh đều ở Đà Lạt. Khi trước mình dự định cưới xong cũng sẽ sống ở Đà Lạt luôn mà. Nhưng chắc em không nhớ đâu. Haizz.

Hai người cùng nhau ăn tối, và sau khi đi dạo lòng vòng ngoài bãi biển một lúc, Trung đưa Hạ Chi quay lại khách sạn lúc 10h. Ngày hôm nay mới từ máy bay xuống đã chạy đi tìm Chi ngay nên anh cũng khá mệt mỏi và muốn đi ngủ ngay.

-Anh cứ về phòng đi, em tự về phòng mình được mà.

-Làm sao thế được. Yên tâm, anh chỉ đưa em đến cửa phòng rồi về liền.- Trung đáp và theo chân cô vào thang máy.

Thấy Hạ Chi không lên tiếng đồng tình cũng chẳng phản đối, anh lại hỏi tiếp:

-Ngày mai em có kế hoạch gì chưa? Hay em đưa anh đi tham quan ở đây nhé!

-Cũng được!- Hạ Chi gật đầu một cách không chú tâm lắm.

Ra khỏi thang máy, cô vừa đi vừa tự hỏi không biết Nguyên đã về phòng hay chưa? Nếu chưa, thì anh đang ở đâu và làm gì? Còn rồi, thì cô hy vọng Nguyên và Trung sẽ không chạm mặt nhau lúc này. Cả cô, cả họ đều cần thời gian để thích ứng với mối quan hệ rắc rối này. Đang đi, chợt cô đứng sững lại và quay ngoắt người về phía sau, và cả vào Trung đang đi tới. Trung ngạc nhiên chưa kịp lên tiếng thì đã bị cô cầm lấy tay kéo tuột lại, nép sau một cây cột lớn.

-Gì thế?- Anh thì thầm hỏi.

-Không có gì. Anh về phòng trước đi. Tới phòng em rồi.- Cô lắc đầu.

Trung không hỏi nữa mà khẽ nghiêng người nhìn ra, chỉ thấy cách chỗ hai người đang đứng không xa, Dung đang tiến tới từ hướng ngược lại, vừa đi vừa ngược nhìn số phòng nên không thấy hai người vừa mới lù lại. Cuối cùng, cô dừng trước căn phòng cuối cùng, phòng 424 và gõ cửa.

Khoảng cách không quá xa nên Trung có thể nghe rõ tiếng mở cửa, sau đó là tiếng của Nguyên.

-Chị Dung? Sao chị lại tới đây?

Dung không đáp lại mà chỉ đứng nhìn anh. Nguyên ngần ngừ như suy nghĩ gì đó rồi nói tiếp:

-Chị vào đi. Em tắm xong sẽ đưa chị về khách sạn. Ở đây không tiện.

Sau đó anh nghiêng người cho Dung đi vào và khép cửa lại.

-Thằng này bệnh nặng rồi.- Trung lẩm bẩm rồi quay lại nhìn Chi.

Chi vẫn đứng nép sát vào cây cột, răng cắn chặt vào môi, dường như cô đang cố kìm nén điều gì đó.

-Em có về phòng chứ? Hay anh đưa em đi kiếm cái gì ăn khuya nhé! Anh thấy hơi đói rồi.- Anh đề nghị.

-Thôi, anh đi một mình đi, em không thấy đói. Em về phòng và ngủ luôn đây. Ngày mai đi lúc nào thì gọi cho em.

-OK, vậy hẹn mai gặp lại.- Trung mỉm cười đưa tay lên xoa đầu cô và quay người đi về phía thang máy.

Có lẽ anh hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng anh đủ tế nhị để không làm cho cô phải khó xử. Hạ Chi nhìn theo dáng đi có vẻ cô đơn của Trung, một cảm giác tội lỗi nhen nhóm trong lòng. Phải chăng cô đã phụ người đàn ông mà mình sẽ cưới làm chồng này, nếu như những chuyện xấu không xảy đến với anh em cô?

24. Chương 24 : Cuộc Đua!

Hạ Chi không biết mình ngủ quên từ lúc nào, khi cô mở mắt ra thì trời bên ngoài đã tang tảng sáng. Chấn động xung quanh đều nhàu nhĩ- hậu quả của việc cô đã khóc rất nhiều trước khi ngủ quên vào đêm qua. Cô chỉ nhớ một điều là lần cuối cùng cô xem giờ thì khi ấy đã gần 2h sáng. Cô đợi Nguyên đến tận lúc đó để có thể nói chuyện với anh, nhưng rốt cục Nguyên đã không về, và lúc này anh đã về hay chưa cô cũng không biết nữa.

Chợt cô lắng tai nghe, có tiếng Nguyên đang nói chuyện ở bên ngoài, hình như là qua điện thoại.

-Mẹ cứ xử như thế rồi làm sao còn mặt mũi mà nhìn bố mẹ để chị ấy nữa. Mẹ nên để thằng Boo ở với chị ấy hơn là giữ khư khư nó bên mình hay để nó sống với một người cha vô trách nhiệm và một bà mẹ kẻ.

-...

-Tại chị ấy hay tại anh con? Mà suy cho cùng cũng là tại mẹ. Ngày ấy mẹ biết anh con đã có người yêu mà vẫn ép anh ấy lấy chị Dung. Nếu không phải tại anh ấy sống không đúng trách nhiệm của một người chồng, một người cha thì chị ấy có cần phải đi tìm một chỗ dựa khác hay không? Vì sao bắt chị ấy phải sống như một người vợ góa và thủ tiết thờ một ông chồng còn sống sờ sờ và rất hạnh phúc bên người phụ nữ khác ở trước mắt?

-...

-Tại con sao? Con đã chấp nhận ra đi cả chục năm trời, chẳng phải cũng vì cái danh dự của gia đình như mẹ nói sao?

-...

-Được rồi, có phải con lấy vợ và quên hẳn chị ấy thì mẹ sẽ nhượng bộ phải không?

-...

-Con hy vọng mẹ giữ lời nói ngày hôm nay. Chiều nay con đưa chị Dung về và mong bố mẹ thu xếp ổn thỏa mọi việc. Con chào mẹ.

Sau câu chào đó, căn phòng lại trở về với vẻ lặng ngắt đến rợn người. Hạ Chi nhắm mắt lại khi nghe tiếng mở cửa phòng. Nguyên bước vào, ngồi xuống bên giường, khẽ đưa tay gạt tóc cô sang một bên rồi cúi xuống hôn lên thái dương cô. Anh cứ như thế ngồi nhìn cô cho tới tận khi Hạ Chi không nhận được đành giả vờ cựa mình rồi mở mắt ra.

Thấy cô thức giấc, anh cúi xuống nhìn, thấy đôi mắt cô hơi đỏ không biết là do thiếu ngủ hay do cô đã khóc nữa?

-Hôm qua Vincent đưa em về lúc mấy giờ?- Anh cười hỏi.

-Tầm 11h.- Giả vờ như không hề biết chuyện gì xảy ra, cô đáp lại- Anh uống rượu sao?

-Ừ, tối qua có uống hơi nhiều nên anh ngủ ở ngoài salon, em không thích mùi rượu mà.

Hạ Chi nhìn nụ cười gượng ép của anh, định hỏi mọi chuyện mà mình vẫn ôm trong lòng từ hôm qua đến giờ, nhưng rồi cô lại cố gắng đè nén nó xuống. Nụ cười như muốn chứng minh rằng anh đã làm gì có lỗi với cô khiến Hạ Chi có phần hơi cay đắng trong lòng.

-Mình lấy nhau nhé!- Nguyên nắm lấy tay cô và đột ngột đề nghị.

Câu nói là Chi sững lại trong mấy giây. Nếu như không nghe được cuộc nói chuyện của anh với mẹ khi nãy, có lẽ cô sẽ cảm thấy hạnh phúc lắm. Nhưng lúc này cô chỉ cảm thấy có chút đau đớn ê chề khi biết anh đề nghị đám cưới chỉ vì thỏa thuận với mẹ anh. Anh chỉ muốn đánh đổi hạnh phúc của cô lấy hạnh phúc của một người phụ nữ khác mà anh cũng rất yêu mà thôi.

Sự thực thì một người đa tình như anh sẽ yêu cô được bao nhiêu phần? Cô có thể trời giữ anh được bao nhiêu ngày? Có thể được anh yêu hơn người phụ nữ bị chồng bỏ kia hay không?

-Em đang nghĩ gì vậy? Em không tin anh sao?- Nguyên ngạc nhiên khi thấy cô ngồi thẫn người ra.

-Không sao. Em chỉ đang nghĩ tới anh Lâm thôi.

Nguyên siết lấy tay cô an ủi:

-Thanh Lâm sẽ bình an thôi, em đừng lo lắng quá!

-Em còn có một mình anh ấy là người thân, nếu anh ấy còn sống thì em muốn đợi đến ngày anh ấy có thể tiến em về nhà chồng.

-Anh có thể đợi cùng em, nhưng đó là trước khi Vincent xuất hiện. Từ khi biết mối quan hệ giữa hai người, anh luôn có cảm giác lo sợ. Anh sợ khi em nhớ lại, em sẽ không còn là của anh nữa.

-Chuyện đó để sau đi anh. Em nghe anh Trung nói có gặp chị dâu anh ra đây tìm anh. Ở nhà có chuyện gì sao?

-Ừ, cũng có chút rắc rối, chiều nay anh phải về Hà Nội ngay. Em đi cùng luôn chứ? Anh sợ về đó rồi sẽ không ra đây ngay được đâu. Công việc đợi anh sắp ngập cổ rồi.

-Em ở lại cho tới cuộc đua của bác sĩ rồi sẽ về cùng chị Hương.

-Vây cũng được. Nhớ về sớm đấy, anh sẽ rất nhớ em.

-Vâng.

-Nhưng còn chuyện của em và Vincent...- Nguyên ngập ngừng mãi cũng không tìm ra được lời nào thích hợp để nói.

-Cho tới khi em nhớ ra, thì em chỉ biết rằng em yêu mình anh mà thôi. Em nghĩ anh ấy sẽ hiểu và thông cảm.

-Anh về Hà Nội rồi, em nhất định không được để nó tán tỉnh đâu đấy.- Anh dí một tay lên trán cô, tròng mắt.- Thôi dậy đi, anh đưa em đi ăn sáng và qua chỗ Thiên Anh chút.

Hạ Chi không nhớ nổi đây là lần thứ baonhiều cô gọi cho Quân và đều được thông báo là thuê bao không liên lạcđược. Sau khi xuất hiện và đặt cho cô một đồng nghi vấn, anh lại biếnmất một cách kì lạ như thế. Cô nên tin ai đây? Thiên Anh? Nguyên?Vincent? Hay Quân? Chưa lúc nào cô lại mong gặp lại anh trai mình nhưlúc này, có lẽ chỉ có Thanh Lâm là người duy nhất không lừa dối cô.

Nguyên đã về Hà Nội cùng Dung cách đâyhai ngày. Và cho tới tận khi anh đi, cô đã nhiều lần muốn hỏi đêm đó anh đã ở đâu, có ở cạnh người phụ nữ kia hay không? Nhưng câu hỏi cứ tớiicửa miệng lại bị nuốt chửng trở lại, không sao thốt ra được. Một nửa côtự an ủi mình rằng Nguyên sẽ không bao giờ làm điều không đúng đó, rằnganh không hề đến và ở bên người đàn bà đó như cô tưởng tượng, nhưng mộtnửa cô lại hoài nghi lòng tin ấy của mình. Người như anh có thể dễ dàngdứt bỏ tình cảm với người mà anh đã yêu đơn phương suốt mười năm trờihay sao?

Và cả Trung nữa. Cô chưa biết phải nói gì với anh về chuyện giữa cô vớiNguyên, hoặc cũng có thể Trung đã đoán ra hết nhưng không nói gì. Ngàyhôm qua đi cùng Trung dạo khắp đảo nhưng cô vẫn chưa tìm ra cơ hội đểnói chuyện đó với anh. Mặc dù cho tới lúc này cô không dám chắc mình vàNguyên sẽ đi được tới đâu, nhưng cô cũng không muốn lừa dối một ngườinhư Trung.

-Anh có ở khách sạn chứ?

-Ừ, anh vừa về tới. Chút anh mời em đi ăn tối nha.- Vincent nhiệt tình đáp lại.

-Cũng được. Em đang ở phòng khám, chút nữa sẽ về khách sạn. Em cũng có chuyện muốn nói với anh mà.

-OK, vậy lúc nào về tới nơi thì gọi cho anh.

-Vâng.

Thở dài một hơi, Hạ Chi đứng dậy và quay sang nói với Phượng.

-Chị về khách sạn đây. Hôm nay em chịnkhó ở lại phòng khám một mình nhé! Ngày mai cuộc đua diễn ra nên chắcđêm nay bác sĩ không về đây đâu. Có gì thì em cứ gọi cho anh ấy, anh ấysẽ về ngay.

-Dạ em biết rồi.

Hạ Chi cười chào cô bé rồi ra khỏi phòng khám. Hôm nay thời tiết tương đối dễ chịu, lại đang là buổi chiều nêntrời tương đối mát mẻ. Ngày mai đã là lễ ra mắt câu lạc bộ đua xe rồinên mấy hôm nay Thiên Anh cũng rất bận rộn, hết chạy lên trung tâm làmviệc lại ghé qua phòng khám rồi tới khách sạn họp mặt với anh em của đội đua xe. Cũng nhờ có sự kiện ồn ào này mà mấy ngày nay Cát Bà đông khách đột biến. Các khách sạn lớn nhỏ đều hết phòng, xe lớn xe nhỏ chạy ào ào trên phố. Công tác chuẩn bị cho cuộc đua đầu tiên này cũng được giám sát chặt chẽ.

Đường từ phòng khám về khách sạn khá xanên bình thường, nếu Nguyên không đưa cô đi thì Hạ Chi thường đi lại bằng xe bus. Từ nơi xuống xe về đến khách sạn khoảng chừng 1km thì cô đi bộ, coi như ngày hai buổi thể dục.

Ngày mai sau khi cuộc đua kết thúc, côsẽ đi cùng Hương về Hà Nội. Cô sẽ kiếm một công việc nào đó ở thành phốvà đợi cho tới khi có tin tức của Thanh Lâm. Mặc dù cho tới nay không có tin tức gì, bản thân cô cũng biết là dữ nhiều lành ít, nhưng cô khôngtỏ ra vô vọng mà vẫn tin sẽ có một ngày anh trai mình trở về. Từ giờ cho tới lúc đó, cô cần phải tiếp tục sống, tiếp tục tồn tại. Cô cũng khôngmuốn mãi để Thiên Anh hay Nguyên lo cho mình. Cho tới hiện tại, cô cũngđã nợ họ một ân tình quá lớn rồi. Đó là những điều Hạ Chi dự định sẽ nói cho Trung biết vào tối nay. Anh sẽ về Lang Biang của anh, còn cô cócuộc sống của mình ở Hà Nội, ít nhất cho tới khi cô nhớ ra mọi chuyện.

Vừa đi vừa nghĩ thơ thần nên chẳng mấychốc khách sạn Paradise đã xuất hiện trước mắt Hạ Chi. Ở khách sạn hàngđầu này không lúc nào là vắng khách, vắng xe đẹp hay người đẹp ra vào.Mấy ngày này, phóng viên nhà báo cũng tới đây để phỏng vấn thành viêncủa hội đua xe rất nhiều nên càng nhộn nhịp hơn. Phía trước khách sạn,đèn hoa treo vô cùng tráng lệ, một tấm bảng quảng cáo lớn treo ngay trên mái cao giới thiệu về các thành viên hội đua xe cũng như những chiếc xe con cưng của họ. Không biết những anh chàng công tử của hội chơi xe đãbỏ ra bao nhiêu tiền bạc cho sự kiện ồn ào và vô cùng hoành tráng này,nhưng chỉ nhìn người ta cũng biết đó không phải một con số nhỏ. Mặc dùquen Thiên Anh và Long- hội trưởng và hội phó của câu lạc bộ này nhưngHạ Chi cũng chưa bao giờ trực tiếp tiếp xúc với các thành viên còn lại.Họ luôn

có một vẻ xa lạ và cao ngạo quá đáng khiến cô cảm thấy không muốn làm quen một chút nào. Hơn nữa, cô cũng cảm thấy những anh chàng này càng lắm tiền thì càng nhiều tật, ngoại trừ Thiên Anh ra thì ngay cả Nguyên cũng không tránh khỏi những tật xấu của đám con nhà giàu nói chung.

Đang định rẽ vào con đường dẫn vào khách sạn thì cô nghe thấy tiếng còi xe inh ỏi từ phía sau. Hạ Chi ngoảnh đầu lại, chỉ thấy một chiếc Toyota màu đen đang trở tới, cũng chẳng cần quá ngạc nhiên vì mấy ngày nay xe ra vào ở đây rất nhiều, tới nỗi khách sạn phải thuê thêm hẳn một bãi đậu xe ở cách đó không xa cho khách để xe. Cô khẽ tránh sang một bên để xe đi vào. Chiếc xe chậm chậm tiến tới, nhưng đầu xe vừa vượt qua cô thì nó chợt dừng lại.

Hạ Chi ngẩn người khi thấy có mấy người đàn ông từ trên xe bước xuống, không để cô kịp có phản ứng thứ hai, một trong ba người đàn ông nhanh chóng khóa tay cô lại, người thứ hai bịt ngay lấy miệng cô còn người thứ ba thì mở cửa xe. Tất cả các hành động diễn ra quá nhanh, gần như là chớp nhoáng nên Hạ Chi một tiếng cũng không kêu được, một phản ứng cũng không thể có, cô bị bọn họ lôi tuột vào trong chiếc xe màu đen. Và chiếc xe quay đầu chuyển bánh chạy thẳng về phía ngược lại với hướng mà cô vừa đi.

Cùng lúc đó...

Trường đua xe Ngự Long- trường đua xe chuyên nghiệp đầu tiên được xây dựng ở Việt Nam. Quảng trường đua dài hơn 10km tạo thành một vòng khép kín quanh nửa hòn đảo. Hai bên đường đua là hàng rào chắn kiên cố bảo vệ để tránh những tai nạn thảm khốc có thể xảy ra. Mặt đường được thiết kế theo tiêu chuẩn của đường đua quốc tế với những đoạn đường thẳng tắp xuyên qua núi hay những khúc cua- được coi là điểm nhấn kinh điển của các đường đua xe men theo bờ biển. Tại những khúc cua này, nếu tay đua không bản lĩnh và quyết đoán thì rất dễ xảy ra tai nạn, thậm chí là lao cả xe xuống vực núi hay biển. Bắt đầu từ ngày khởi công xây dựng cho tới lễ khánh thành vào ngày mai, trường đua này đã trở thành tâm điểm của những hội mê tốc độ cao. Những tay đua xe ô tô hay mô tô đều hướng về nó, khát khao một ngày được bay trên những cung đường này.

Ngày cuối cùng trước khi chính thức khai trương đường đua, hầu như không có phóng viên nhà báo nào được phép tới đây vì các tay đua thường xuyên tới đây để thử xe cũng như làm quen với mặt đường và các khúc cua, nếu không cẩn thận rất dễ xảy ra tai nạn. Lúc này, ở vị trí xuất phát của đường đua có ba chiếc xe ô tô đang đỗ, ngoài ra còn có vài chiếc mô tô dừng ở đó không xa. Nổi bật nhất trong số đó là chiếc xe màu trắng, thon dài, mui trần mà bất cứ ai nhìn vào cũng không thể rời mắt ngay sau đó được. Tên chiếc xe là Windy. Ngồi bên trong chiếc xe là một anh chàng vẻ mặt hơi u uất, có chút dữ tợn và lạnh lùng. Chủ nhân chiếc xe này không phải ai khác, chính là người lâu nay nhận lời Thiên Anh để mắt tới Hạ Chi- Hải Long, đồng thời là chủ tịch câu lạc bộ đua xe. Chiếc xe thứ hai có màu xanh da trời- một chiếc Porsche mới cóng, ngồi trong xe là Thiên Anh- anh chàng bác sĩ đa tài. Chiếc xe thứ ba có màu da cam- một chiếc Ferrari được đặt tên là PrinceSun. Nó còn có một tên khác là Hoàng Tử Chối Chang vì màu sắc quá nổi bật luôn khiến người ta phải nóng rực mắt lên vì vẻ hấp dẫn của nó. Ngồi trong chiếc xe thứ ba này là Huy Khánh- một anh chàng đào hoa và lãng tử, đồng thời cũng là một nhà sĩ trẻ ở Hà Nội. Ba chiếc xe xếp theo thứ tự đường đua 1, 2, 3, dường như đang chuẩn bị cho một cuộc đua thử.

Phía sau họ là vài chiếc mô tô phân khối lớn mang nhãn hiệu của Suzuki- một tập đoàn sản xuất xe phân khối lớn có thương hiệu trên toàn thế giới. Mấy cậu thanh niên đang ngồi vắt vẻo trên xe về ung dung nhàn hạ, có lẽ họ chỉ tới đây để xem cuộc đua của ba chiếc siêu xe trước mặt mà thôi.

Hải Long đang chỉnh lại dây an toàn thì đột nhiên điện thoại rung lên. Khẽ cau mày một cái không vừa lòng, nhưng rồi cuộc anh cũng cầm máy lên nghe:

-Đại ca, cô gái ấy bị bắt cóc rồi.

-Cái gì?- Hải Long lạnh lùng buông một câu hỏi khiến cho người ở đầu giây bên kia vừa nghe mà tóc gáy đã dựng đứng.- Bao giờ? Là ai?

-Mới vừa rồi. Hiện tại bọn em đang bám sát chúng ở trên đường, phải làm gì đây đại ca? Có theo chúng tới tận sao huyệt không hay cứu người luôn?- Người đầu dây bên kia trả lời, trong điện thoại còn nghe rõ cả tiếng xe máy và tiếng gió vù vù.

-Bắt cóc bằng ô tô à?

-Dạ đúng.

-Bọn nó có mấy người?

-Cả lái xe là bốn.

-Tụi mày có mấy người ở đó rồi?

-Ba. Em, thằng Tiến, thằng Mạnh.

-Đều đi xe riêng phải không?

-Dạ phải.

-Hai thằng áp phía sau, một thằng chặn đầu, ép nó đi vào đường đua đi. Chừng bao lâu sẽ tới khúc cua số 9?

-Khúc cua số 9? Nếu vừa đi vừa ép xe chắc chỉ tầm 15 phút.

-Được, vậy 15 phút dồn chúng vào đường đua từ đường cắt ngang duy nhất ở khúc cua đó. Hiểu ý tao chứ?- Long vẫn giữ thái độ lạnh lùng đều đều.

-Hiểu rồi đại ca.

Cúp máy, Long quay sang nhìn Thiên Anh, lúc này cũng đang tò mò nhìn mình vì không hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Anh vẫy tay để mấy người đi mô tô tới gần rồi mới nói tiếp:

-Cô bé của anh bị bắt cóc rồi. 15 phút nữa chúng sẽ tới khúc cua số 9. Tụi mày đi trước, tới con đường nhỏ cắt vào khúc cua đó để hỗ trợ bọn thằng Tiến, đảm bảo không được để cho chúng nó thoát.

-Dạ rõ, đại ca.- Mấy anh chàng đi mô tô vừa nghe Long nói thì lập tức đáp ứng và chạy ra xe, nổ máy, chồm lất đã đi khuất khỏi tầm mắt.

-Cậu nói Hạ Chi bị bắt cóc?- Thiên Anh giờ mới có cơ hội để hỏi, mặt anh khẩn trương hẳn lên so với vẻ mặt bình thản gần như vô tâm của Long.

Huy Khánh thì không hỏi nhiều vì anh cũng đã nghe qua về việc Long đồng ý giúp Thiên Anh bảo vệ một cô gái bị mất trí nhớ.

-Phải rồi, ta sẽ chặn và tóm gọn chúng ở khúc cua số 9.

-Khúc cua số 9?- Thiên Anh cau mày rồi như hình dung ra được địa thế ở đó, anh gật đầu- Được, vậy đi tới đó mau.

Nói rồi, không đợi Long và Huy Khánh nói gì, anh nổ máy và cho xe chạy vút về phía trước.

-Thế nào, đi chứ?- Khánh hất đầu thách thức, anh dường như đang nghĩ đến việc đua hơn là giải cứu cô gái lạ kia.

-Được, chấp mày 10s.- Long nhếch miệng cười.

-Là mày nói đó.- Huy Khánh cười vang sau đó Prince Sun cũng chạy thẳng tới.

Nhìn chiếc xe của Huy Khánh vừa vọt đi, Long mở máy xe, khóe miệng vẫn hiện một nét cười tàn nhẫn:

-Muốn chơi? Vậy để tao đùa với tụi mày đến chết.

25. Chương 25 : Cuộc Chơi

Vô vàn hình ảnh rời rạc và mờ ảo hiện ra trong đầu Hạ Chi, giống như một cuốn phim nhanh được tua ở tốc độ nhanh nhất. Toàn những hình ảnh khó hiểu, khó định hình chợt xuất hiện rồi vụt biến mất khi cô bị lôi vào trong không gian chật hẹp và đầy mùi mồ hôi đàn ông trong chiếc xe. Bọn chúng trói cả tay và chân

cô lại, dùngbản keo dán chặt miệng. Cô bị ngồi kẹp cứng giữa hai gã đàn ông mà côchưa một lần nhìn thấy mặt.

Trong phút choáng váng ban đầu, có lúcô như nhớ được gì đó, nhưng lại không tài nào định hình được rõ ràng.Những thứ đang xuất hiện trong đầu cứ mơ mơ thực thực, dường như đã từng có một tình cảnh rất giống thế này đã xảy ra với cô trước đây.

Chỉ là cô không thể nào nhớ ra được đó là chuyện gì!

Thấy Hạ Chi vẫn không thôi giãy giụa, gã đàn ông ngồi bên cạnh bực bội rút con dao nhíp ra, kề lên cổ cô gần giọng:

-Mày không ngồi im tao sẽ cắt cổ mày ngay lập tức.

Cảm giác lạnh ngắt từ con dao nhỏ trênđầu thật truyền đến khiến Chi rùng mình một cái rồi cô cũng không dámphản ứng mạnh nữa. Vừa ngồi im, vừa lên đưa mắt nhìn bốn gã đàn ông trên xe. Mặc dù không thấy gương mặt nào quen thuộc nhưng cô cũng thầm đoán, có thể những tên này chính là bọn đã bắt cóc cô và Thanh Lâm, và lầntrước có lẽ cô đã từng thoát ra từ tay chúng. Không ngờ đúng như ThiênAnh dự đoán, chúng vẫn quanh quẩn trên đảo này để tìm cô.

Thấy Hạ Chi ngồi im nên chúng cũng đểcho cô ngồi thoải mái hơn một chút, nhưng con dao nhỏ vẫn kề trên cổ cô. Có thể chúng sẽ thực sự ra tay nếu cô có ý định phản kháng.

-Tao đã bảo rồi, chuẩn bị thuốc mê đi thì không chuẩn bị. Lỡ xảy ra chuyện gì về không bị ông chủ thật mới lạđó.- Tên ngồi cạnh ghé lái xe cần nhân.

-Mày nghĩ lúc nào cũng có cơ hội tốt thế này sao? Ông chủ ra lệnh phải lập tức đưa nó về, đợi chuẩn bị xong cókhi chẳng còn cơ hội nào.- Tên đang cầm dao đáp lại.

-Đừng có cãi nhau nữa.- Gã đàn ông đanglái xe nói chen vào- Lo mà giữ nó cho tốt, cẩn thận không bị nó đập bayra ngoài cửa đó, còn chưa no đòn với nó à?

Gã nói xong thì hai gã còn lại đều cười, chỉ có vẻ mặt của gã cầm dao là hết trắng lại đỏ, hình như gã bị xấu hổ vì những câu trêu chọc của đồng bọn. Gã không thể quên được trước đâyminh đã bị con nhỏ này cho ăn quả đắng như thế nào, thế nên vừa thấy HạChi giãy giụa, gã đã không ngần ngại mà rút dao ra đe dọa.

-Chết tiệt thật...- Đột nhiên gã lái xe gần giọng khi nhìn vào gương chiếu hậu.

-Chuyện gì vậy?

-Bị bám đuôi rồi.

-Bọn nào?

-Không biết. Ba thằng ranh đi mô tô.

-Cắt đuôi đi.

-Để làm sao?

-Không cắt được đuôi thì mết lắm đấy. Dẫn về chỗ ông chủ là coi như xong đời.

Trong khi bọn này còn đang bàn tán tìmcách cắt đuôi thì bỗng nhiên một chiếc mô tô ở bên trái tăng tốc rồivượt lên trên. Lúc vượt qua xe, người lái mô tô còn quay vào nhìn ghesau, nơi Hạ Chi đang bị hai tên khổng chế, rồi tiếp tục nhấn ga vọtthăng lên trước đầu xe. Chiếc Mercedes đang đi nhanh đột ngột phải giảmtốc độ vì nếu không sẽ đụng ngay phải chiếc mô tô phía trước.

-Chết tiệt.

Tên lái xe chửi thề một câu thật khó nghe rồi đập lên vô lăng mấy cái.

-Sao thế?

-Chúng đang ép xe mình.

-Đâm chết nó đi.

-Chưa biết bọn nó là ai, tốt nhất không nên manh động.- Tên lái xe lắc đầu- Gọi cho ông chủ xem phải xử lý sao đi.

-Để chết cả bọn à? Lão đang diên lên chuyện thằng con bị bắt cóc, còn chưa tìm ra kẻ chủ mưu sau lưng.

-Chứ mày giỏi thì lên lái xe thay tao đi.- Tên lái xe bực mình càng càu càu gắt hơn- Lái xe thế này thì chỉ muốn đập đầu vào vô lăng mà chết thôi.

Chiếc mô tô đang trước liên tục đánh võng trước mũi chiếc ô tô khiến cho gã lái xe không biết phải làm gì, chỉ có thể kiềm chế tốc độ để đi sau nó. Mà hai chiếc mô tô phía sau vẫn bám sát chiếc xe với một vẻ ung dung, dường như là đã có chủ định tiếp theo nên họ không hề luống cuống tìm cách giải thoát cho Hạ Chi ngay.

Đột nhiên đang đi, chiếc xe phía trước tăng tốc rồi bỏ xa chiếc ô tô đang khổ sở phía sau, lát sau thì mất hút ở phía trước. Bốn gã trên xe còn đang nghệt ra với nhau chưa hiểu chuyện gì thì ở phía sau đã có thêm 3 chiếc mô tô nữa bám sát. Mấy người đi mô tô này đều là do Hải Long cho tới hỗ trợ thêm nên sau khi nhập bọn với hai người đi mô tô ban đầu, cả năm chiếc xe vẫn ung dung bám sát chiếc Mercedes. Thậm chí họ còn giơ tay lên ra hiệu cho nhau những kí hiệu gì đó mà chỉ bọn họ hiểu được, nhưng dường như họ đang nói chuyện với nhau, hơn nữa còn vô cùng vui vẻ.

Chiếc ô tô thấy phía trước không còn chướng ngại vật thì vội tăng tốc, muốn cắt đuôi ngay những kẻ đằng sau. Nhưng tốc độ của ô tô tại những cung đường núi này làm sao có thể thắng được với mô tô, nên dù có tăng tốc bao nhiêu chúng cũng không thể thoát khỏi sự bám đuôi của những chiếc xe phân khối lớn phía sau. Tất nhiên tên lái xe cũng không phải dân đua như Hải Long hay Thiên Anh nên cuối cùng cũng không dám đi quá nhanh nữa. Không thiếu những vực núi ngay bên cạnh sẵn sàng nuốt chửng cả bọn nếu hấn không kiểm soát được tốc độ của mình.

Trong khi bốn tên trên ô tô còn đang mải cãi cọ và đoán già đoán non về ý định của những kẻ đi mô tô này thì đột nhiên phía trước xuất hiện một ngã ba. Con đường bên trái, vẫn men theo những vực núi chính là con đường nhựa giao với trục giao thông chính của đảo. Còn con đường ở bên phải thì nhỏ hơn, gạch đá gồ ghề, con đường này đi xuyên qua rừng, cũng không phải là đường giao thông chính nên rất ít người qua lại, càng không được đầu tư.

Mà lúc này, ở trên con đường nhựa bên tay trái có khoảng tám chiếc xe mô tô đang dừng la liệt, gần như thành một hàng rào chắn để không cho bất kỳ phương tiện nào qua. Ngồi trên xe là những thanh niên mặc áo phong màu đen, trước ngực có thêm một chữ V màu vàng nhìn khá nổi bật. Có người khoanh tay hút thuốc, có người cười nói với nhau, có người thì nhìn chăm chú vào chiếc ô tô đang đi tới và chỉ trỏ, nói gì đó với người bên cạnh với một vẻ thích thú.

Mục đích của những người đi mô tô này rất rõ ràng, muốn chiếc ô tô đi lên con đường mòn nhỏ ở bên tay phải.

-Làm sao đây mày? Dừng lại đánh nhau một trận không?- Gã lái xe hỏi đồng bọn, hình như gã rất không nguyện ý đi lên con đường mòn gồ ghề kia.

-Mày muốn bị bọn nó lấy thịt đè người sao? Nó dám dừng ở đây thách thức mình tức là nó chắc ăn rồi. Đi vào con đường kia đi.

-Mày biết đường đó dẫn tới đâu không?- Gã lái xe hỏi lại, dù sao trong bốn người thì chỉ có gã là dân bản địa ở đây, chỉ có gã mới biết hết mọi đường ngang ngõ tắt trên đảo mà thôi. Dĩ nhiên gã cũng nhận ra con đường này dẫn tới đâu.

-Tới đâu mặc kệ. Còn hơn là làm không được việc, có khi còn mất mạng oan, mà không mất mạng oan thì cũng bị đánh hừa sống thiếu chết rồi bị tống vào tù.- Tên ngồi kế bên gạt đi.

Gã lái xe thở dài, cũng không còn thời gian để hấn bản khoăn nữa vì chiếc xe đã tới đầu ngã ba, hấn chỉ có thể bẻ lái cho chiếc xe chuyển sang con đường gồ ghề mà thôi.

Quả nhiên những tên đi mô tô không phải muốn buông tha, cả hội lập tức nổ máy và cho xe theo sau. Nếu người nào nhìn tới thì thậm chí có thể hiểu lầm rằng đây là một đoàn xe hộ tống nào đó, nhìn vô cùng rầm

rộ và khí thế.

26. Chương 26

Chương 26

Nhưng chỉ có những kẻ ngồi trên xe ô tô, ngoại trừ Hạ Chi lúc này mới thấm đủ cái khổ khi được “hộ tống” thế này. Con đường này quá xấu, vừa xóc lại vừa nhiều ổ trâu, ổ gà nên ngồi trên chiếc xe cứ có cảm giác chao đảo vô cùng khó chịu. Cũng vì thế mà xe càng không thể đi nhanh.

Cuộc bám đuổi cứ giằng co như vậy tới hơn 10 phút sau. Không thấy đám người mô tô đằng sau có ý hành động mà chỉ bám theo, đi nhanh thì cũng đi nhanh, đi chậm thì giảm tốc độ, ngoài ra không có động thái gì khác nên mấy tên ngồi trên ô tô càng thêm hoang mang. Bốn chúng đều đoán có lẽ những tên đi mô tô này muốn theo mình về tận nơi để tìm ra kẻ đứng sau, vì thế thần kinh càng lúc càng căng thẳng.

Bị kẻ thù đuổi theo phía sau nhưng lại không nhận được sự uy hiếp nào khiến cho những tên này càng lo lắng không thôi. Lo lắng bởi không biết ý định của những tên kia chính xác là gì? Lo lắng bởi không biết đến khi nào những tên đó mới ra tay? Và lo lắng không biết có phải đang bị chúng treu đùa hay không?

Người căng thẳng nhất lúc này chính là gã lái xe, bởi bản thân hắn là người cầm lái, lại biết con đường phía trước dẫn tới đâu. Hắn có cảm giác mình cứ như con chuột, còn những kẻ phía sau là mèo, hơn nữa con mèo này lại thích vờn mồi cho tới khi mệt lử mới ăn thịt.

Đi thêm một quãng nữa thì phía trước đã xuất hiện một không gian thoáng đãng thay thế cho rừng cây hai bên con đường vừa đi. Nếu ai đó đi bộ thì từ khoảng cách này đã có thể nghe thấy tiếng sóng vỗ vào vách đá cách đó không xa. Quả nhiên đi thêm chút nữa, bầu trời trong và cao, mặt biển xanh và xa tít đã hiện ra trong tầm mắt.

Một ngã ba nữa hiện ra và một cung đường đẹp như mơ xuất hiện trong tầm mắt. Chỉ là chiếc xe vừa trở tới ngã ba, vừa rẽ trái chạy tiếp thì ở phía trước, cách không xa có hai chiếc xe đang đậu song song chắn ngang đường. Một chiếc xe màu da cam chói lọi, còn một chiếc màu xanh, rất hợp với màu biển và nền trời của buổi chiều hôm nay. Đứng dựa vào chiếc xe màu cam là một anh chàng cao to và rất đẹp trai nhưng lại đậm chất thư sinh. Anh đang lơ đãng hút thuốc và nhìn ra biển, có vẻ không quan tâm lắm đến chuyện hiện tại, người này hiển nhiên là chủ nhân của Prince Sun, Huy Khánh.

Mà đứng cạnh anh chính là Thiên Anh, lúc này không giấu nổi vẻ mặt lo lắng. Là một người sống gần gũi và có trái tim ấm áp nên anh không thể tỏ ra lạnh lùng và vô tâm như Khánh hay Long được. Anh đang rất lo cho Hạ Chi, không biết cô lúc này ra sao rồi.

Thấy phía trước đã bị chắn đường, mà những chiếc xe mô tô phân khối lớn cũng đã dừng lại.

Đang định lùi xe để quay lại ngã đường cuối cùng thì có tiếng xe từ phía cuối ngã đường vọng tới. Một chiếc xe màu trắng xuất hiện và trong nháy mắt đã đi tới, với một tốc độ vô cùng kinh khủng. Bốn tên ngồi trên xe còn chưa kịp run lên vì tưởng chiếc xe sẽ đâm ngang vào mình thì chiếc xe đã đột ngột hãm tốc độ và xoay ngang ra, dừng ngay khi còn cách chiếc Mercedes màu đen chưa đầy chục mét. Lúc này bốn tên trên xe mới định hình được tình hình và không hiểu tại sao tự nhiên lại run lên trước cái cách lái xe ngông cuồng và có phần táo bạo của người mới tới.

Người trong xe lập tức mở cửa bước ra. Đó là một thanh niên mặc áo phong xám, tóc cắt ngắn, mặc dù nhìn không quá chải chuốt như đám công tử ăn chơi hay đáng vẻ dữ tợn như đám đàn anh giang hồ nhưng bọn họ có thể cảm nhận được từ anh có một khí thế vô cùng bức bách mà không phải bất cứ ai cũng có thể đối mặt trực tiếp được. Hải Long chỉ lạnh lùng nhìn chiếc xe, cũng không nói gì hay làm gì.

Bốn tên ngồi trong xe lo lắng đưa mắt nhìn nhau như thăm dò ý kiến. Gã đàn ông ngồi cạnh tên cầm lái có lẽ là kẻ già nhất và cũng lọc lõi nhất trong cả bọn nên nhanh chóng đưa ra chủ định.

Hắn giục đồng bọn cởi trói chân cho Hạ Chi rồi kéo cô ra khỏi xe. Ba tên còn lại thì ngồi nguyên bên trong, chỉ cần có thể đi là sẽ nổ máy đi ngay. Tên vừa ra khỏi xe cầm con dao, dìm vào cổ Hạ Chi và hướng về phía Hải Long, hắn đoán đây mới là người có khả năng quyết định toàn bộ mọi chuyện ở đây.

-Để bọn tao đi, nếu không thì tao để con nhỏ này chết cùng.

-Tùy mày, mục đích cuối cùng của tao không cần ra tay mà vẫn có thể đạt được thì tốt rồi.- Long nhún vai.

-Mày là ai? Mày muốn gì?- Gã giật mình hỏi lại.

-Tao là ai chắc nói tên ra sợ mày giết mình đánh rơi cả dao mất.- Hải Long chợt cười- Còn mục đích của tao, đơn giản lắm, một ngày đẹp trời như ngày hôm nay, tao chỉ muốn đùa với tụi mày một chút. Nếu làm tụi mày tức quá mà chết đi thì càng tốt.

-Khốn kiếp, mày không tin là tao dám cắt cổ nó ư?- Gã gầm lên vì tức giận, con dao càng dìm sát thêm một chút.

Thiên Anh ở phía sau đã biến sắc hẳn, vội đưa mắt cho Long ra hiệu.

Nhưng Long vẫn cười, điều này khiến chobàn tay cầm dao của gã đàn ông đang khống chế Hạ Chi cũng run lên. Batên trong xe cũng nghe không bỏ sót một chút nào những câu đối thoại đó. Nếu như phải đối diện với một đám giang hồ mang đao kiếm trên tay chắc cũng không làm bọn họ sợ bằng tiếng cười của Hải Long lúc này.

-Ha ha, anh Thiên Anh...- Long ngửa mặt cười và đột nhiên chuyển chủ đề.

-Gì vậy?- Thiên Anh cau mày đáp lại, trên mặt hiện rõ sự lo lắng cho an toàn của Hạ Chi, đồng thời cảm thấy có chút khó hiểu về thái độ thờ ơ của Long.- Không phải lúc đùa đâu Long.

-Anh nói xem con dao đó đã đặt ở đúng vị trí động mạch ở cổ chưa?

Thiên Anh giật mình trước câu hỏi của đó, nhưng khi đưa mắt sang Khánh, thấy Khánh vẫn thản nhiên thì anh lại nhìn tới Long.

Thấy Long có vẻ như không đùa, Thiên Anh lại nhìn tới chỗ Hạ Chi đang bị gã đàn ông khống chế, đôi mày anh hơi chau lại. Sau đó, trong ánh nhìn hoang mang của gã đàn ông vì không biết Hải Long đang tính gì trò gì, Thiên Anh đáp:

-Còn cách đó vài phân.

-Vậy mà đi bày đặt chơi dao sao.

Nghe Long hừ giọng, con dao trong tay gã đàn ông vô tình rời khỏi cổ Hạ Chi một chút, và trong khi gã còn đang sững sờ trước cách nói chuyện của Long thì cô đã tung ngay một cú đá đực lự gần vào bụng dưới của gã.

Trong cái nhún vai đầy khinh bỉ của Hải Long, gã đàn ông rú lên một tiếng kinh hoàng, tiếng hét dường như có thể chọc thủng cả màng nhĩ của người đứng gần hắn. Một tiếng hét vừa có sự đau đớn, vừa có nỗi bi phẫn, vừa có sự sợ hãi, cú đá làm hắn cảm thấy như chết đi nửa con người. Tiếng hét của hắn dần dần tắt lịm trong đăudồn, con dao nhíp trên tay cũng theo đó rơi cách xuống bên cạnh.

Thoát khỏi sự khống chế của gã đàn ông, Hạ Chi nhanh chóng lùi ra xa chiếc xe rồi quay người chạy một mạch về phía Thiên Anh và Huy Khánh đang đứng. Đón lấy cô, Thiên Anh mừng rỡ, vội vàng tháo miếng dán miệng ra cho cô và cởi dây trói tay, cũng không quá quan tâm sự việc sau đó thế nào, anh đẩy Hạ Chi ngồi vào trong xetrước, dặn dò cô không được ra khỏi xe cho tới khi anh trở lại.

Mặc dù bị trói và bị mất đi không ít sức lực do chống cự lại khi ở trên xe, nhưng Hạ Chi vẫn cố gắng tung ra một cước để tự cứu lấy mình, cô cũng không muốn làm gánh nặng cho Thiên Anh. Chứng kiến một cước kinh khủng như thế, ba tên còn lại vội vàng rakhỏi xe, cũng không để ý đến kẻ đồng bọn đang sống dở chết dở, tay giữ khư khư vào hạ thể đó, cả ba liền mình hướng về phía Hải Long. Dường như cả ba đều thống nhất rằng, chỉ có tấn công kẻ đứng đơn độc nhất mới có hy vọng thoát thân vào trong rừng. Bọn gã đều không tin ở trong rừng những tên công tử chỉ biết ăn và chơi xe này lại có khả năng di chuyển nhanh hơn

những kẻ lao động chân tay như mình. Cho dù là trùm giang hồ ở xứ này thì trong hoàn cảnh ba chọi một cũng chỉ có một kết cục mà thôi.

Chỉ là, người bọn chúng là là Hải Long.

Khi ba gã đàn ông hướng Hải Long chạy tới thì nghe thấy tiếng của Thiên Anh ở phía sau:

-Long...

Ba kẻ vẫn không chậm bước chân, miệng cười thầm rằng lúc này có muốn cứu viện cho gã thanh niên áo xám cao gao này thì cũng quá muộn rồi. Chỉ cần khống chế được người này thì bọn chúng sẽ có cơ may thoát thân. Nhưng câu sau đó của Thiên Anh:

-... ra tay nhẹ một chút. Tôi không thích nghe anh Trung cần nhằn nếu cậu ra tay nặng quá đâu.

Ba gã đàn ông nghe vậy chỉ thiếu điều là lăn ra mà chết ngất đi vì đau tim. Nhưng bản thân như tên đã lên dây, không thể buông được nữa, cả ba liếc nhau rồi cắn răng xông thẳng vào Hải Long.

-Được, tôi sẽ dừng lại khi thấy...

Hải Long đáp lại, đồng thời tay siết thành nắm đấm và vung tới mặt tên đứng giữa khiến khăn bật trở lại đằng sau.

-... đánh đã đã tay.

Kết thúc câu nói đó là tiếng “phịch”, rồi “hự”, cuối cùng là tiếng rên đau đớn truyền đến, tên lái xe tiếp cận Hải Long đầu tiên bị đo ván chỉ sau nắm đấm như thép nguội của anh.

Gã đàn ông hứng trọn cú đấm vào ngực chỉ kịp “hự” một tiếng rồi nằm im, nhưng cũng không vì thế mà hai tên đồng bọn còn lại dừng tay. Tên ở bên tay phải Hải Long chửi một tiếng rồi vung tay đánh tới trong khi Hải Long vừa mới ra một đòn với tên tới gần lái xe.

Hải Long vẫn bình tĩnh khi hai gã kia đều đồng loạt xông thẳng vào mình. Đôi mắt anh ánh lên những tia sắc lạnh khiến cho gã đàn ông bên tay phải anh vừa nhìn vào đã thấy tóc saugáy dựng đứng cả lên. Hắn có cảm giác không phải hắn đang đối mặt với một tay giang hồ nữa, mà là một con thú dữ bị nhốt trong lồng sắt quá lâu ngày, hôm nay mới có cơ hội phát tiết hết những ảm ức trong người.

Hải Long hét lên một tiếng trợ lực, sau đó tung người đá một cước trước sau đều vào ngực cả hai gã. Hai tên chỉ có cảm giác như bị một cây gậy sắt nặng mấy chục cân đánh trúng. Lồng ngực nhói lên một chút, sau đó thì cả hai đều ngã lăn ra, sức lực trong người cũng theo cú đánh đó hự thoát hết ra khỏi cơ thể.

Ba gã đàn ông chỉ trong chốc lát đã đều nằm la liệt dưới đất, nhưng so ra vẫn là không thể thấm bằng gã đã bị Hạ Chi cho ném một cú đá mà sau này khi ở trong tù hắn vẫn không thể quên được. Đám đàn em của Long lúc này chỉ việc tới nhét tất cả bốn tên vào ô tô và đợi công an tới, vì trước đó Thiên Anh cũng đã gọi cho Trung-người phụ trách chuyên án về Hạ Chi lâu nay tới để áp tải bọn này về đồn.

27. Chương 27 : Ra Đi

-Các chú ra tay nặng quá!- Trung nhìn vào mấy tên vừa bị Hải Long hạ gục chép chép miệng- Hạ Chi không bị sao chứ?

-Ông anh nhìn xem thế này thì có thể làm sao được không?- Hải Long chỉ vào gã bị thương nặng nhất, có lẽ do đau quá nên đã ngất đi, hai tay vẫn không rời hạ thể.

Trung nhíu mày nhìn, nhưng rồi hiểu ra vấn đề, anh cũng không biết phải nên cười hay nên khóc. Thiên Anh và Huy Khánh ở phía sau cũng cố nín cười trước tình cảnh này. Sau cùng, Thiên Anh đằng hắng lấy lại vẻ bình thường rồi nói với Trung:

-Cũng muộn rồi, bọn em cũng đang bận. Có gì bọn em đưa Hạ Chi qua chỗ anh sau được không?

-Được, nhưng đừng quá lâu đấy nhé!- Trung gật đầu.

Sau đó anh bắt tay mọi người rồi cùng đồng đội áp tải đám người bắt cóc Hạ Chi ra về.

Sau khi Trung đi rồi, Thiên Anh mới mở cửa xe để Hạ Chi ra ngoài. Vừa rồi chứng kiến việc Hải Long cho đàn em đe dọa đám người bắt cóc mình thế nào, lúc này lại nhìn thấy vẻ thờ ơ không thèm quan tâm của anh, Hạ Chi cảm thấy sợ hãi. Nếu anh có ý hại cô thì chắc chắn sẽ không cứu cô lần này. Nhưng cái cách anh thể hiện mình lại không khác gì những lời mà Quân đã kể. Rốt cục mọi chuyện là như thế nào?

Thấy vẻ mặt của cô, Thiên Anh lại nghĩ cô vẫn còn sợ hãi nên hỏi:

-Em còn sợ lắm sao? Đừng lo, bọn họ đều bị bắt đi rồi. Để anh đưa em về.

Hạ Chi còn chưa kịp đáp thì Long đã cau mày nói:

-Không được, còn cuộc đua của chúng ta. Anh không thể bỏ như thế được.

Thiên Anh còn chưa phản bác thì Long đã quay người vẫy tay, gọi một tên đàn em tới rồi nói:

-Mày đưa cô bé về đi.

Rồi anh lại nhìn sang cô, đôi mắt lạnh vẫn không có hơn một ý tứ quan tâm nào:

-Về tới khách sạn thì dừng chạy lung tung nữa. Đợi cuộc đua ngày mai xong tôi sẽ dẹp hết bọn này, lúc đó hãy đi đâu thì đi.

-Vậy được không?- Thiên Anh nhìn cô hỏi ý kiến.

-Anh cứ đi với các anh ấy đi. Em không sao đâu mà.- Cô cố gắng nở một nụ cười, nhưng vẻ mặt hoang mang thì vẫn không thoát khỏi cái nhìn của Long.

Nhưng rồi Long cũng im lặng, quay người đi về xe của mình. Anh chàng có nhiệm vụ đưa cô về khách sạn thì dẫn cô ra xe, đưa mũ bảo hiểm cho cô rồi nổ máy và chở Hạ Chi về thẳng khách sạn. Nhưng anh chàng còn lịch sự và cẩn thận tới mức muốn đưa cô lên tận phòng. Vừa đứng đợi thang máy cô vừa quay lại cười gượng:

-Anh không cần đưa em lên tận phòng đâu.

-Không được.- Anh chàng cao to giẫy nảy lên- Anh Long đã giao phó chị cho em thì em phải đưa chị về tận phòng em mới yên tâm quay lại báo cáo được.

Không nghĩ ra được lý do nào để phản đối cả nên Hạ Chi cũng mặc kệ cho anh chàng muốn làm gì thì làm.

Nhưng cửa thang máy vừa mở ra thì một tiếng kêu vừa kinh ngạc lại có cả sự vui vẻ vang lên. Hương bước ra, nhìn cô rồi lại nhìn anh chàng phía sau, sau đó Hương cười:

-May quá, đang tính gọi cho em. Em rảnh không, đi uống café với chị?

Hương và Hạ Chi khá thân thiết, một phần vì Hương là bạn gái của Thiên Anh, một phần là do tính Hương cũng khá cởi mở, hòa đồng chứ không chảnh như những cô nàng con nhà giàu khác nên hai chị em rất quấn quýt. Sau chuyện không may của con vọc Nữ Hoàng, Hương và cô cũng thường xuyên đi lên thăm con vọc con, cái tên Princess, cái tên này do cô và Hương thống nhất đặt cho.

-Dạ, em cũng đang tính đi uống café đây, chút có hẹn với anh Quân mà. Vậy chị em mình đi luôn.- Cô cười nắm lấy khuỷu tay Hương định kéo đi.

-Nhưng như thế có làm phiền hai người không?- Hương cười bối rối.

-Không đâu chị, bọn em hẹn muộn mà. Mình đi thôi.

Nói rồi cô kéo Hương đi thẳng. Chỉ nghe một tiếng “Ồ” phía sau, cả hai quay lại thì thấy anh chàng kia vẫn đang ngơ ngác đứng đó, có lẽ là không biết phải làm thế nào. Hạ Chi phì cười rồi vẫy tay nói với anh chàng:

-Cứ nói với sếp lớn của anh là em đã về tới tận phòng rồi, sẽ không ra khỏi phòng nữa đâu.

Hai cô gái đi được một quãng xa rồi, anh chàng mới lắc đầu, nhún vai một cái rồi đi ra khỏi khách sạn. Hương quay lại nhìn rồi hỏi:

-Ai đó?

-Bạn của anh Long.- Hạ Chi nhún vai- Anh ta tiện đường nên em đi nhờ về.

-Bạn? À, mấy anh chàng trong hội đua mô tô hả? Mấy đứa cũng dễ thương lắm, phải cái là hơi mãi chơi nên học hành chẳng tới đâu cả. Thôi chị em mình đi.

Ngồi trong quán café, Hạ Chi kể lại cho Hương nghe về sự việc vừa xảy ra. Hương chăm chú nghe với vẻ mặt đầy lolắng, sau đó là vui mừng, rồi cuối cùng khi nghe đến việc tên bị Hạ Chi đá trúng chỗ hiểm đau đến ngất đi thì cô không nhịn được phá lên cười. Sau đó Hương lại hỏi:

-Em đã gọi cho Nguyên chưa? Anh chàng mà biết chắc lo cho em lắm đấy.

-Để nói sau đi chị. Anh ấy mới về, chuyện gia đình còn chưa giải quyết xong, em không muốn làm anh ấy lo lắng.- Chi nhún vai.

-Kiểu gì Thiên Anh chẳng kể, không kể chắc hẳn mà biết chuyện sẽ giết bọn chị mất.- Hương cười.- Tối qua còn gọi điện cho chị nói cuộc đua kết thúc thì nhớ đưa em về Hà Nội ngay.

Hạ Chi chỉ cười, trong khi Hương tiếp tục nói:

-Từ khi anh chàng Trung kia xuất hiện, hẳn mới ý thức được là phải giữ gìn, trân trọng tình yêu như thế nào. Trước giờ toàn có con gái chạy theo hẳn chứ làm gì có chuyện hẳn phải bị lụy cô nào. Cho đáng đời nhà hẳn.

-Thế chị với anh Thiên Anh có kế hoạch gì không? Chị sẽ ra đây sống hẳn hay anh Thiên Anh sẽ về lại Hà Nội ạ?-Hạ Chi chuyển chủ đề.

Nghe cô hỏi vậy, nụ cười trên gương mặt rạng rỡ của Hương chợt tắt. Thấy cô có vẻ bối rối, Hạ Chi vội nói tiếp:

-Anh ấy sẽ chẳng về lại Hà Nội đâu, và chị cũng sắp rời đây rồi.- Hương cười gượng.

-Sao thế ạ. Anh chị đang rất hạnh phúc mà? Chẳng phải mọi khúc mắc đã được gỡ rồi hay sao?

-Không đâu em...- Hương lắc đầu- Chị sắp đi rồi.

-Đi đâu ạ?

-Đức.

-Du học sao?

-Không. Chị qua đó định cư luôn. Nhưng em đừng nói chuyện này cho anh Thiên Anh vội nhé, chị muốn tự mình nói lời xin lỗi với anh ấy. Những ngày tháng này chị ở cạnh anh ấy cũng chỉ là muốn sau này bản thân mình không hối tiếc. Giữa tình yêu và tương lai chị chỉ có thể chọn một thôi.

Ngừng một chút, Hương lại nói thêm:

-Chị không thể ở ngoài này được, còn anh Thiên Anh thì sống ở đây rất tốt. Chị không muốn vì chị mà ảnh hưởng tới cuộc sống, sở thích hay công việc của anh ấy. Rất khó khăn anh ấy mới rời khỏi được gia đình để làm công việc mà mình yêu thích.

-Nhưng anh ấy cũng rất yêu chị. Nếu chị rời xa anh ấy, em sợ anh ấy sẽ sụp đổ mất.

-Không sao đâu. Thiên Anh là người đàn ông rất mạnh mẽ và kiên cường. Nếu không thì anh ấy đã không dũng cảm rời bỏ cuộc sống giàu có, sung sướng để ra ngoài này rồi.

-Vậy khi nào chị đi?

-Ngay sau khi cuộc đua kết thúc.

-Gấp vậy sao ạ?- Hạ Chi kêu lên.

-Ừ, chị đã trì hoãn mấy lần rồi đó em. Đã biết ngay từ đầu mọi chuyện không thành thì cũng nên đi sớm và dứt khoát một chút. Em không trách chị là kẻ bạc tình bạc nghĩa chứ?

-Đây là chuyện của hai người thôi, em làm sao có tư cách đánh giá chứ. Nhưng nếu chị đi chắc em sẽ buồn lắm đấy.

-Chị sẽ đi lặng lẽ thôi. Chị sợ nếu anh ấy giữ chị lại, chắc chị sẽ không yên lòng mà đi lắm.

Hạ Chi nhìn Hương, cô cảm thấy người con gái trước mắt thật mâu thuẫn. Tình yêu của hai người vốn không có gông cùm, cũng không còn gì trắc trở, vậy mà vẫn chọn ra đi để làm đoạn kết tình yêu. Có những người thì chỉ mong tình yêu được yên bình để yên ổn sống bên nhau.

Như bản thân cô, cô cũng không biết sau khi nhớ lại tất cả thì chuyện gì sẽ xảy ra với mình và Nguyễn cùng Vincent? Những ngày này ở gần Trung, cô được anh chăm sóc, mặc dù anh không vồn vã, cũng không ép buộc cô phải chấp nhận anh như một người đã có đính hôn với mình, nhưng cô biết anh cũng rất quan tâm tới cô.

Nhưng với Nguyễn, cô biết đó không phải là thứ tình cảm bộc phát nhất thời. Không không phải yêu Nguyễn chỉ vì bị vẻ bề ngoài hào nhoáng của anh hấp dẫn. Cô cũng không phải yêu Nguyễn chỉ vì bản thân lúc đó đang cần tìm một chỗ dựa vững chắc, một người che chở cho mình. Cô yêu Nguyễn càng không phải là cảm xúc nhất thời khi bị mất trí nhớ. Đó là một thứ tình yêu khó lòng lý giải, nó gần như là do bản năng mách bảo khi lần đầu tiên cô mở mắt ra và nhìn thấy anh, rằng đây là người đàn ông của cô, đây là người được sắp đặt sẵn để dành cho cô. Anh đã ở bên cô, chăm chút và lo lắng cho cô từng chút một. Nó không giống với sự quan tâm đại trà mà một người đàn ông đa tình hay dành để thu hút phái nữ, nó xuất phát từ tận sâu trong trái tim anh.

-Vậy còn chuyện em và hai anh chàng kia thì sao? Chị nghĩ cả hai bọn họ đều rất chân tình.

-Nếu khi em nhớ lại và phát hiện ra em thực sự yêu cả hai người, lại không thể đưa ra lựa chọn của mình, có lẽ em sẽ ra đi để cả hai không ai bị tổn thương. Em tin là thời gian sẽ đưa người đàn ông của cuộc đời em tới cho em.- Hạ Chi cười khổ, bản thân cô cũng đã sớm an bài cho kết cục câu chuyện tình yêu của mình nếu có một ngày cô nhớ lại.

-Đúng là đa tình lắm thì càng thất tình nhiều, sầu muộn càng nhiều hơn.- Hương kết luận một câu.

Sau đó Hương nhận được cuộc gọi của Thiên Anh và rời khỏi quán cà phê, chỉ còn lại Hạ Chi ở đó đợi Trung mà thôi. Không lâu sau thì Trung tới, anh đưa cô đi ăn rồi mới tìm một góc quán nhỏ để hai người nói chuyện. Hạ Chi cũng không kể với Trung về việc cô đã suýt bị bắt đi chiều nay, thực sự thì cô không muốn ai tỏ ra quá lo lắng cho mình nữa. Ở gần Trung mấy ngày nay, cô cũng không còn cảm giác anh giống như một con ngựa hoang dã nữa mà thậm chí còn có chút giống với Nguyễn. Hào hoa và rất đa tình. Mặc dù các cô gái ở khách sạn này thường xuyên đánh mất tình với anh, nhưng cũng giống Nguyễn, anh không bao giờ đánh mất ngang dọc khi đang đi với cô. Có lẽ anh đối với cô cũng không khác gì Nguyễn cả, mà tính cách của Trung còn dễ chịu hơn Nguyễn vài phần. Ít ra Trung không ghen tuông quá trớn khi cô ở gần những người đàn ông khác, còn Nguyễn có tính sở hữu cao hơn nên anh thường tỏ ra không vui nếu cô ở gần quá lâu cạnh Long hay kể cả Thiên Anh.

Thấy cô cứ ngồi im lặng mãi bên cốc cà phê đã tan hết đá, Trung ngạc nhiên hỏi:

-Hôm nay em lạ quá! Em nói có chuyện gì muốn nói với anh mà?

-À... em chỉ định hỏi xem lúc nào anh quay về trong ấy?

-Chưa biết được. Chờ ai đưa được em theo cùng thì anh sẽ về.- Trung nhún vai cười nửa đùa nửa thật.

-Nếu không?

-Thì anh ở lại đây ăn bám thằng Nguyễn và tán tỉnh lại em thôi.

-Em sẽ về lại Hà Nội trong vài ngày nữa. Em cũng gửi hồ sơ qua mạng cho một số công ty và lên lịch phỏng vấn với họ rồi.

-Nhưng ở đây em cũng có việc rồi mà.Hoặc nếu không em có thể vào Đà Lạt, gia đình anh có thể sắp xếp cho em được. Dù sao em cũng đã được xác định sẽ là dâu trong gia đình anh, tới sống sớm hay muộn một thời gian cũng đâu có sao.

-Không, em muốn ở Hà Nội.

-Tại sao? Em muốn ở gần Nguyên phải không?- Vincent chột buồn.

-Em muốn ở đó để đợi anh Lâm về. Đó là nhà của bọn em. Nếu có một nơi nào đó anh ấy trở về, thì chỉ có thể là Hà Nội.- Cô không thừa nhận lời của Trung, cũng không phủ nhận mà cố gắng nói khác đi.

-Vậy anh sẽ ở lại Hà Nội chăm sóc cho em. Anh mà về tay không chắc bà chị gái anh cũng sẽ xé xác anh ra mất.

-Nhưng anh còn có công việc của mình. Đừng mất thời gian cho em nữa.

-Chăm sóc em chính là công việc của anh. Anh không có lý do để rời xa em lúc này. Anh ở bên em không phải đòi hỏi em đáp lại tình cảm của anh, mà là trách nhiệm của một người là chồng tương lai của em.

-Em cũng không biết tại sao lại thế này nữa... Em xin lỗi anh!

-Tình yêu không có tội, và em cũng chẳng có lỗi gì cả. Hơn nữa cũng đừng lo lắng, anh có thể yêu em, và Nguyên cũng vậy, bọn anh là tình địch, nhưng vẫn sẽ là bạn tốt của nhau. Bọn anh sẽ không làm bất kỳ điều gì tổn hại tới em, mặc dù đàn ông ai cũng có sự ích kỷ và tư tưởng chiếm hữu. Nhưng anh và nó nhất định sẽ cạnh tranh một cách công bằng.- Trung lắc đầu, nhìn anh lúc này như già đi thêm vài tuổi, giống một người đàn ông trung niên đã quá từng trải trong tình yêu hơn.

-Em chỉ nghĩ là anh Nguyên sẽ không vui nếu anh cũng về đó.

-Vậy em có nghĩ em và nó công khai ở bên nhau thì cảm giác của anh sẽ như thế nào không?- Trung nhìn thẳng vào mắt cô khiến Hạ Chi bối rối tới mức cứ cúi gầm mặt xuống đất, mãi không ngẩng lên.

-Thôi bỏ đi. Nếu em về Hà Nội thì anh sẽ đi về đó cùng em. Em đi làm thì anh cũng đi làm. Anh cũng không phải dạng công tử tối ngày chỉ biết ăn chơi phá phách, đó cũng là lý do mà em đồng ý lấy anh. Nhưng em chẳng nhớ đâu.- Trung thở dài.

-Thôi thôi, nhìn cái mặt em là lại định xin lỗi anh đúng không? Mai anh sẽ đặt vé, hai ngày nữa anh đưa em về Hà Nội, thế nào?

-Vậy cũng được ạ!- Cô đành gật đầu.

-Thế mới ngoan chứ.- Trung nhướn miệng cười, để lộ ra chiếc răng khểnh vô cùng đáng yêu.- Thôi đừng có ủ rũ như con gà mắc mưa nữa, đứng dậy đi, anh đưa em ra bãi biển đi dạo.

-A...- Lúc này chợt nhớ tới lời của Long nên cô vội nói- Chắc em về phòng ngay đây ạ! Mai lễ khai mạc diễn ra sớm lắm, em nghĩ em sẽ ngủ sớm một chút.

-Ngủ sớm cũng tốt, anh sẽ đưa em về rồi đi kiểm vài ly rượu cho đỡ buồn.- Vincent khẽ nhún vai tự bằng lòng rồi đứng dậy thanh toán và cả hai ra về.

28. Chương 28 : Victory

Mặc dù ở tận nơi cao nhất của Paradise nhưng mới sáng sớm Hạ Chi đã bị đánh thức bởi tiếng nhạc và xe huyền ảo ở dưới quảng trường rồi. Từ quảng trường lớn của khách sạn ra tới điểm xuất phát của trường đua chỉ chừng vài trăm mét nên mọi người sẽ làm lễ ra mắt tại sân khấu lớn mới dựng ở quảng trường, sau đó ra cắt băng khánh thành ở đường đua, khai cuộc đua xe, cuối cùng mới quay về khách sạn tổ chức tiệc. Buổi party sẽ diễn ra tới tận 12h đêm với trên hàng ngàn lượt khách mời ở khắp cả nước cũng như các khách mời nước ngoài. Việc này có liên quan tới chiếc xe Windy, con đẻ của tỷ phú siêu xengười Thụy Sĩ, người đã

để lại gia tài vô giá này cho cậu con trai út là Max Carter. Sau khi giải nghệ vì bị chấn thương trên đường đua, Max Carter tới Việt Nam và sau đó kết hôn cùng người mẫu Hương Lan, cũng chính là dì ruột của Hải Long. Hai người coi Hải Long như con trai đẻ của mình nên trước khi qua đời vì bệnh ung thư, Max Carter làm di chúc để lại chiếc xe này cùng bản thiết kế xe vô giá cho anh.

Windy là siêu xe được cả thế giới quan tâm. Và chủ nhân của nó cũng không ngoại lệ. Có rất nhiều ông lớn trong làng sản xuất xe hơi sẵn lòng đón anh trong nhiều năm liền chỉ để mua lại cho bằng được bản thiết kế của loại xe này, nhưng Hải Long, vì lòng kính yêu với Max Carter nên quyết tâm không bán mà muốn tiếp tục thực hiện di nguyện của ông- tự mình mở ra hãng sản xuất loại xe siêu hạng và đẹp như thiên thần này.

Câu lạc bộ đua xe Victory có 13 thành viên với 15 chiếc siêu xe thuộc đủ các dòng xe Audi, Ferrari, Porsche, McLaren, Mercedes,... Chủ tịch của câu lạc bộ, cũng chính là người sáng lập ra hội đua xe, chính là Hải Long vốn nổi tiếng trong giới trẻ giàu có của Hà Nội là người sở hữu nhiều chiếc xe đắt giá nhất. Hải Long cũng chính là cậu con trai út của tập đoàn Lotus, một tập đoàn nổi tiếng trong ngành địa ốc, nhà hàng. Anh chàng này được đánh giá vào hàng một trong những đại công tử ăn không ngồi rồi nhất ở Hà Nội, tức là chỉ có ăn, đánh nhau và đua xe mà thôi.

Nhưng không ai có thể phủ nhận rằng anh chính là người có công nhiều nhất trong việc xin vốn và xây dựng trường đua Ngư Long ở Cát Bà, đồng thời tạo ra một sân chơi cho những người yêu thích bộ môn thể thao tốc độ này.

Phó chủ tịch của hội chính là Thiên Anh. Thiên Anh cũng là người có công lớn trong việc vận động xin xây trường đua tại Cát Bà này kèm theo đảm bảo câu lạc bộ Victory sẽ chịu mọi trách nhiệm về việc bảo vệ môi trường tự nhiên biển cũng như rừng của Cát Bà. Mọi lợi nhuận thu được từ việc quảng bá hình ảnh hay cho thuê trường đua đều sẽ phục vụ cho việc bảo vệ môi trường của Cát Bà, cũng như chuẩn bị cho việc xây một resort xanh tại huyện đảo này.

Tất cả những thành viên của câu lạc bộ đều có chung một sở thích là xe đua. Trong 13 thành viên của câu lạc bộ, có một thành viên nữ duy nhất, chính là Bạch Tú Linh- em gái của Thiên Anh- một cô nàng vô cùng cá tính và xinh đẹp, cũng là thành viên sẽ vắng mặt trong cuộc đua ngày hôm nay. Một thành viên cũng được đón đợi không kém, đó chính là Huy Khánh- anh chàng bác sĩ đào hoa mà tên tuổi gắn liền với chiếc xe Ferrari mang tên Prince Sun. Trái ngược với người bạn thân của mình là Hải Long, hầu hết các cô đào nổi tiếng đều dính dáng ít nhiều tới anh chàng lắm tài nhiều tật này.

Khi Hạ Chi xuống tới đại sảnh của khách sạn thì đã thấy những khách đang đứng thành từng nhóm nhỏ, bàn tán, làm quen, chúc tụng nhau. Cô nhìn thấy Thiên Anh, Long, Huy Khánh, Hương và một cô nàng lạ mặt đang đứng một chỗ ở trung tâm, máy quay phim, chụp hình đang chia về phía họ, nhưng không có ai dám tới gần vì mấy người vệ sĩ đứng xung quanh nhìn rất cao to và dữ tợn. Đứng bên cạnh Thiên Anh là Hương, trong bộ đầm màu đen quý phái. Nhìn vẻ tự nhiên của cô, Hạ Chi không dám tin rằng người hôm qua nói sẽ ra đi và cô gái đang đứng cạnh Thiên Anh kia là một.

Đứng khoác lấy cánh tay của Huy Khánh là một cô gái thậm chí còn lộng lẫy hơn. Hạ Chi nhớ hình như cô nàng này khá nổi tiếng trong giới người mẫu nên lúc này cô nàng gần như là nổi bật nhất trong đại sảnh này. Chiếc vòng đính kim cương sáng lấp lánh trên cổ, chiếc váy bó sát trễ ngực càng làm cô thêm phần quyến rũ.

Chỉ có Hải Long vẫn đứng một mình, và có vô số những đôi mắt đẹp vẫn không ngừng hướng về phía anh. Hạ Chi cũng không lấy làm ngạc nhiên lắm, những ngày qua tuy tiếp xúc không nhiều với người đàn ông lạnh lùng này nhưng cô cũng hiểu một phần tính cách của Long.

Nghĩ tới đây, Hạ Chi đi ra bên ngoài quảng trường vì đằng nào thì chút nữa lễ ra mắt cũng sẽ tiến hành ở bên ngoài sân khấu lớn. Bên ngoài cũng đầy người với đủ các loại máy móc. Một màn hình chiếu lớn ở trên sân khấu liên tục chiếu hình ảnh về đường đua mới, về các thành viên của Victory cũng như quá trình kiến thiết, xây dựng đường đua, các nhà tài trợ chính cũng như giới thiệu về Cát Bà nói chung. Những dãy ghế dành cho khách mời cũng đã kê ngay gần quảng trường. Hoa và ruy băng đỏ treo khắp nơi, giống như sắp khai trương một mùa lễ hội vậy.

Vừa đi tới đầu lối rẽ vào sân lớn của khách sạn cô nghe thấy tiếng ồn ào tranh cãi của nhân viên bảo vệ với một ai đó. Chi nhìn về phía ấy, chỉ thấy có một chiếc xe mui trần màu hồng đang đậu ở trước cửa lối ra vào và đang bị mấy người bảo vệ ngăn lại. Cũng đứng thôi, vì nơi đó chỉ dành để cho đội đua xe đậu xe,

người ngoài không thể tiến vào được, cái này cũng là đảm bảo an toàn tuyệt đối cho cuộc đua sắp diễn ra. Ngồi trong xe là một cô gái tóc hung hung đỏ, búi cao, đeo kính màu hồng rất thời trang. Cô đang tranh cãi điều gì đó với mấy người bảo vệ.

-Tôi đã nói rồi, tôi cũng ở hội đua xe mà, tại sao lại không cho tôi vào?- Cô gái nhăn nhó giải thích.

-Xin lỗi, chúng tôi không được chỉ thị nào về việc sẽ có thêm xe vào trong bãi này trước khi cuộc đua diễn ra. Để đảm bảo an toàn tuyệt đối cho cuộc đua, mong cô hãy cho chúng tôi xin xác nhận từ người của câu lạc bộ.

Cô gái bắt đầu tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

- Tôi là Tú Linh, em gái của anh Thiên Anh, tôi mới từ nước ngoài về đêm qua, đi suốt đêm giờ mới tới đây. Có cần tôi cho xem giấy tờ của tôi không?

Hạ Chi nghe tới cái tên Tú Linh mà cũng giật mình. Không được nhìn thẳng mặt nên cô cũng không biết người này có giống Thiên Anh thật hay không, nhưng cô nghe Thiên Nguyên kể qua rằng cô em gái này của Thiên Anh rất ghê gớm và cũng mê đua xe không khác giành trai mình.

Cô bèn tiến tới phía đó, dù sao thì những người bảo vệ này cũng không phải không biết cô. Hạ Chi là người gần như đã đóng đô ở khách sạn này trong một thời gian dài, trong mắt những người bảo vệ này thì cô chắc cũng phải là con cháu của một gia đình giàu có nào đó thì mới có khả năng chi trả cho cô ở khách sạn hàng đầu trên đảo như vậy.

-Anh Long và anh Thiên Anh đang ở ngay đại sảnh. Các anh cử một người vào báo cáo được mà.- Hạ Chi tiến tới lên tiếng nhắc.

Nghe cô nhắc vậy, một trong số họ bèn chạy vào trong ngay. Tú Linh đang ngồi trên xe cũng quay lại nhìn, thấy một cô gái ăn mặc giản dị, rõ ràng không phải tiểu thư danh gia tới đây làm khách mời thì càng tỏ ra ngạc nhiên, hỏi:

-Em là ai thế? Em quen anh trai chị không?

-Dạ, em làm ở phòng khám của anh Thiên Anh chị ạ.

-Nghe Nguyên bảo ông Thiên Anh có phòng khám ở đây, chị không tin lắm. Hóa ra là vẫn không bỏ nghề thật.- Tú Linh mở cửa xe bước xuống.- Chị là Tú Linh, anh Thiên Anh có bao giờ kể về chị không?

-Bác sĩ và anh Nguyên nhắc chị thường xuyên mà.- Hạ Chi cười với cô gái xinh đẹp rực rỡ như một đóa hoa này. Đứng cạnh cô, Hạ Chi cũng cảm thấy không gian xung quanh như sáng hơn một chút.

Ra nước ngoài học tập đã lâu và cũng tự lập ở bên đó nên Tú Linh không bị nhiễm những thói xấu của đám con gái nhà giàu hay nhìn vào áo quần để đánh giá người khác. Chỉ trò chuyện một chút là hai người đã như quen nhau từ rất lâu rồi.

Ngay lúc đó, Thiên Anh và Hương cũng đi ra. Thấy hai người, đầu tiên là Tú Linh reo to lên:

-Chị...

Sau đó cô tiến tới ôm lấy Hương.

-Ôi, lâu lắm mới được gặp chị. Đạo này chị đẹp quá!

Sau đó cô mới quay sang nhìn Thiên Anh tiếp:

-Sao anh thấy em mà lại nhăn nhó như vậy?

-Cô nhìn thấy anh cô mà như nhìn người xa lạ vậy làm sao mà tôi không nhăn nhó cho được.- Thiên Anh dí ngón tay vào trán cô em gái.

-Từ từ rồi em xử tội của anh đi.- Tú Linh nói rồi quay sang Hạ Chi- Em nghe nói cô bé này làm ở phòng khám của anh hả? Bọn em vừa quen nhau đó.

-Ha ha, đây là Chi. Không phải nhân viên của anh đâu, nhưng mà cô cũng nên làm quen đi là vừa. Cô bé này là bạn gái của Nguyên đấy.- Thiên Anh cười giải thích.

-A, bạn gái của Nguyên? Chà, vậy là em dâu rồi.- Tú Linh ngạc nhiên một chút vì nhìn mãi cũng không tìm ra nửadiểm hấp dẫn của Hạ Chi với Thiên Nguyên, rồi sau đó mỉm cười với cô, nụ cười càng thêm phần thân thiện.

Hạ Chi chỉ mỉm cười, cũng không có đáp lại nửa lời.

-Thôi cho xe vào đi rồi tới chào anh em. Mọi người tưởng cô không về được, nếu thấy cô về chắc sẽ vui mừng lắm.

Tất nhiên sự có mặt của Thiên Anh ở đây là hơn hẳn bất kỳ lời xác nhận nào rồi nên Tú Linh cứ thế đưa xe thẳng vào trong, sau đó còn dặn dò người khác chăm sóc cho nó một chút trước khi vào đưa.

-Đem qua em ngủ được chứ? Chắc là em vẫn sợ lắm?- Thiên Anh quay sang hỏi thăm Hạ Chi, dù sao thì hôm qua anh cũng quá bận rộn nên chưa hỏi thăm được tình hình của cô.

-Em không sao mà anh.- Hạ Chi cười đáp lại rồi lại nhìn sang Hương.

Hương cũng nhìn cô đầy ẩn ý, dường như Hương đang muốn giấu đi nỗi buồn sau những nụ cười có phần gượng gạo. Chỉ còn ở bên anh một ngày nữa thôi, rồi giờ này của ngày mai, có lẽ cô đã đang ở trên bầu trời của một vùng đất xa xôi khác rồi.

10h30 phút sáng, sau lễ ra mắt dài dằng dặc với các bài diễn văn phát biểu của các đại diện chính, cùng với lễ nhận hoa chúc mừng từ các cơ quan tổ chức khác nhau thì lễ cắt băng khánh thành ngoài đường đua mới được tiến hành. Người ta tính được rằng số hoa chúc mừng mà lễ ra mắt này nhận được bằng tổng sản lượng hoa mà Đà Lạt có thể cung cấp trong nửa năm. Và sau lễ ra mắt, riêng Paradise đã phải thuê một nguồn lực tương đối lớn để vận chuyển cũng như xử lý số hoa này để tránh gây ô nhiễm môi trường xung quanh.

Phần được mong đợi nhất của ngày hôm nay chính là cuộc đua đầu tiên của 13 chiếc xe siêu hạng của Victory mà dẫn đầu chính là chiếc Windy danh giá. Sẽ không có một lễ diễu hành để khoe xe mà là một cuộc đua tốc độ thực thụ, và vị trí dẫn đầu sẽ dành cho tay đua xuất sắc nhất, chứ không dành cho những chiếc xe đẹp nhất. Hai chiếc xe cũng vô cùng nổi tiếng nhưng sẽ không xuất hiện ngày hôm nay chính là Silver Wing và 007, đều thuộc sở hữu của chính chủ tịch câu lạc bộ xe Vũ Hải Long.

29. Chương 29 Đêm Trắng

Hạ Chi chỉ dự tiệc của lễ ra mắt tối chiều, sau đó cô tranh thủ lên trung tâm thăm Princess và chăm sóc mấy gốc lan mới được lai tạo. Khi cô trở lại khách sạn thì bữa tiệc vẫn còn tiếp diễn nhưng cô cũng không còn sức nào mà tham gia nữa. Cô cũng không quen hòa nhập với những người xa lạ ở đây. Họ tới với nhau khi thì vì quan hệ làm ăn, khi thì vì con đường thăng tiến, khi thì vì quan hệ xã hội, những con người dù tay bắt mặt mừng nhưng lại nhìn nhau bằng đôi mắt vô hồn.

Sau khi tắm xong, cô lại mở máy gọi cho Quân một lần nữa. Nếu tới hôm nay cũng không gọi được thì có lẽ Quân đã đi khỏi Cát Bà này rồi. Và những lời anh đã nói với cô, cô cũng sẽ không nghĩ thêm nữa. Không ngờ lần này lại có chuông đổ, và chỉ sau mấy hồi thì Quân đã bắt máy.

Một tiếng a lô lạnh lùng vang lên, nhưng Hạ Chi cũng không quá chú tâm, cô hỏi ngay:

-Anh Quân, mấy hôm nay sao anh tắt máy? Anh đang ở đâu vậy, còn ở Cát Bà không?

Nhưng đáp lại cô chỉ có sự im lặng khó hiểu. Một hồi lâu sau, Quân vẫn lặng im. Cô ngạc nhiên hỏi:

-Anh Quân, anh có nghe em nói đấy chứ?

Lần này thì đầu dây bên kia có tiếng đáp lại, nhưng giọng nói này lại khiến cho Hạ Chi giật mình sợ hãi tới mức suýt rơi cả điện thoại:

-Cô đang tìm nó sao?

Hải Long?

Cái chất giọng Hà Nội ngang tàng và đầycao ngạo này cô chỉ nghe một lần là nhớ mãi. Chính là giọng của HảiLong. Nhưng đáng lẽ giờ này anh vẫn phải đang ở bữa tiệc chứ? Tại saoanh lại cầm máy của Quân? Cô không có số của Long nên không thể đổ tộicho việc mình bấm lộn số được.

Cô phải làm gì đây? Gọi lại để hỏichuyện? Hay đi tìm Thiên Anh để nhờ Thiên Anh nói chuyện giúp, dù saothì quan hệ giữa Thiên Anh và Long rất tốt? Nhưng Hương và Thiên Anh chỉ còn rất ít thời gian để ở bên nhau, cô cô không muốn lúc này phá đámhọ. Những suy nghĩ chông chéo này làm cho Hạ Chi nghĩ mãi cũng khôngbiết bản thân phải làm gì nữa.

Đang lúc cô còn phân vân chưa biết phảilà làm gì thì bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa. Ban đầu Chi hơi ngạcnhiên vì giờ này làm gì còn ai tới tìm cô làm gì chứ? Nhưng cô vẫn đứngdậy và ra mở cửa. Đứng ngoài cửa là một anh chàng mặc áo màu đen có thêu chữ V, thấy cô, anh chàng nói ngay:

-Em tới đón chị. Chị chuẩn bị đi thôi.

-Đi đâu?- Cô sững sốt hỏi.

-Anh Long gọi điện nói chị có việc muốngặp anh ấy nên bảo em tới đưa chị qua chỗ anh ấy thôi. Chị chuẩn bị đi,em đợi ngoài này.

Hạ Chi chần chờ một chút rồi khẽ gật đầu:

-Anh chờ tôi một lát nhé!

Sau khi đóng cửa lại, Hạ Chi lại đứngchần chờ thêm một lúc. Cô không biết Long muốn làm gì, nhưng có lẽ không phải muốn hại cô, nếu không hôm qua anh đã bỏ mặc cô rồi. Chỉ là cứnghĩ tới đôi mắt lạnh lùng ấy là cô lại sợ. Cô muốn gọi cho Thiên Anhnghưng rồi gạt bỏ ngay ý nghĩ đó. Muốn gọi cho Trung, nhưng rất cục nghĩrằng không nên kéo anh vào rắc rối của riêng mình.

Cuối cùng, thay một bộ đồ đơn giản, đútđiện thoại vào túi quần, cô mở cửa và đi ra theo anh chàng kia. Khôngbiết mọi chuyện sẽ đi tới đâu, nhưng chí ít cũng phải đổi mặt đã.

Anh chàng này đưa Hạ Chi đi hết nửa vòng quanh đảo, cuối cùng dừng ở một ngôi nhà lớn kề biển, xung quanh vôcùng vắng vẻ, le lói ở tít đằng xa mới thấy điện hắt ra từ căn nhà liềnkề. Tiếng sóng biển vỗ bờ rì rào, tiếng gió thổi từ ngoài khơi len lỏiqua những hàng phi lao cao vút tạo ra một chuỗi những âm thanh nghe vừadu dương, vừa êm dịu. Sống ở đây cũng một thời gian nên Hạ Chi có thểđịnh hình được nơi mà mình được đưa tới chính là khu biệt thự ven biểnnổi tiếng và đắt giá nhất ở Cát Bà. Đây là một ngôi biệt thự có khuônviên vườn lớn, xung quanh là hàng rào sắt cao, ở phía trước cửa nhà cómột thảm cỏ rộng, trên đặt rất nhiều chậu cảnh đẹp. Điện thấp sáng khắpvườn nhưng cũng không thể xóa đi cảm giác u tối, tịch mịch.

Cánh cổng tự động mở ra cho xe qua, saudó xe đi thẳng xuống tầng hầm cũng đã mở sẵn. Không ngờ dưới tầng hầmlại có nhiều xe tới vậy, cả xe máy, cả ô tô, chứng tỏ trong căn nhà lúc này cũng có rất nhiều người. Nhìn cánh cửa tầng hầm sau lưng từ từ khéplại, Hạ Chi đột nhiên rùng mình một cái, cảm giác lạnh lẽo xâm chiếmkhắp người. Cô có linh cảm mình sắp phải đối mặt với một chuyện kinhkhủng lắm.

Sau khi dựng xe vào một chỗ gọn gàng,cậu thanh niên mà trên đường đi Hạ Chi đã hỏi qua tên và tuổi này dẫn cô đi theo lối cầu thang bộ từ tầng hầm lên lầu một. Vừa đi lên khỏi cầuthang là tới một phòng khách lớn. Trong căn phòng khách đó lúc này cóbốn người khác đang ngồi đánh bài một cách vui vẻ, một màn hình ti vilon treo ở góc vẫn đang chiếu một bộ phim truyền hình nào đó mà cô không biết tên. Thấy Minh-tên của cậu thanh niên- dẫn cô lên tới đây, bọn họ quay ra chào rất thân thiện rồi lại quay vào đánh bài tiếp. Thực tìnhthì Hạ Chi cũng thấy những người này không quá đáng ghét như những gíngười ta vẫn nói về họ, chỉ là họ ít khi thể hiện thật bản chất của mình trước mặt người khác mà thôi.

Đã vào đến đây rồi nên Hạ Chi cũng không còn có cảm giác hơi run sợ là bồn chồn như lúc đầu nữa. Lúc này cô rấtvững dạ, giống như có thể đối mặt với cả thế giới vậy.

Hai người đi thẳng lên cầu thang, sau đó Minh dẫn cô đến trước một căn phòng đang khép kín cửa. Đứng ở bênngoài, cô có thể nghe rõ những tiếng huỳnh hục như đang đánh nhau ởbên trong. Minh mở cửa,

một căn phòng sáng trưng và đầy người hiện ra trước mắt Chi. Bên trong toàn là những người mặc võ phục, và nếu cô không nhầm thì đó là võ phục của Karatedo, có đủ các màu đai, nhưng nhiều nhất vẫn là đai đen. Trong này không ngờ lại nhiều cao thủ như thế.

Hạ Chi đứng mãi ngoài ngưỡng cửa, không biết có nên vào hay không? Thấy cô chần chừ, anh chàng dẫn đường quay lại nói:

-Chị vào đi, anh Long ở trong này.

Cô giật mình, vừa nhớ ra lý do mình tới đây thì chợt người cao to ở giữa quay ra. Thì ra là Hải Long. Ánh mắt anh ta lúc này còn đáng sợ hơn những lần mà cô từng gặp, giống như đối mặt với anh không phải là những người đồng môn mà chính là kẻ thù. Mặc dù đã từng chứng kiến Long ra tay với ba tên bắt cóc cô ngày hôm qua nhưng nhìn thấy cảnh anh đấm đá một cách liều mạng ở đây, cô vẫn cảm thấy giật mình. Tất cả những đòn đánh đều không hề có một phần nương tay, và nếu những người ở đây không có chút bản lĩnh và con số quá ít, chắc chắn bị thương bởi tay Long chắc chắn là vô cùng kinh khủng.

Thấy cô đi tới với vẻ mặt giống như lâm trận gặp đại địch thì anh chợt cười, một kiểu cười vừa như chế giễu, lại vừa có chút ý vị.

-Sao? Cô muốn động tay động chân một chút phải không? Hôm qua nhìn cô ra đòn tôi biết cô cũng rất khá...

-Em tới đây không phải để làm bao cát cho anh, anh biết mà.- Hạ Chi hít vào một hơi rồi đáp.

Nhìn vẻ mặt đó, nếu không phải anh ta còn khỏe hơn mình thì cô đã không ngần ngại cho vài cú đấm rồi.

-Là anh cho người đón em tới đây mà.

-À à...- Long vỗ vỗ trán- Xin lỗi tôi đang trí, hình như cô đang cần gặp ai đó ở đây thì phải?

-Anh Quân ở đây sao? Hai người là bạn?

-Bạn? Tôi không có nhiều bạn...- Long nhún vai- Và chưa từng có người bạn nào tên Quân cả... Cô muốn gặp hẳn cũng được thôi, đợi chút đi.

Hải Long cũng không nói gì nữa mà bỏ mặc cô đứng ở đó, anh đi ra khỏi phòng. Một lát sau, khi trở lại thì anh đã thay bộ võ phục bằng bộ đồ thường mặc. Lúc anh quay lại, một người tiến tới nói:

-Anh Long, nó đã tỉnh rồi.

-Ừm, tỉnh là tốt rồi.

Nói xong anh quay sang nhìn cô và nói tiếp:

-Đi nào, đi gặp vị cứu tinh của cô.

Không hiểu sao Hạ Chi rất ghét cách ăn nói ngang ngược đó của Long, nhưng cũng chỉ biết nín nhịn, cô còn không ngờ tới mức gây chuyện với một anh chàng như thế. Long dẫn cô đi khỏi căn nhà lớn, đi vòng ra phía sau, tới một dãy nhà cấp bốn ở góc vườn, đèn điện bên ngoài sáng trưng, có vài bóng người đứng ngay ngoài cửa. Nhưng những người này nhìn không giống những người vừa luyện võ cùng Hải Long trong ngôi nhà, họ có vẻ nhiều tuổi hơn, và mặt mũi cũng bặm trợn hung dữ hơn nhiều.

Thấy Long tới cùng một cô gái, bọn họ cũng có chút ngạc nhiên, nhưng cũng đã quen với việc phải giả câm giả mù nên họ không hỏi nhiều mà trực tiếp mở cửa để Hải Long và Hạ Chi đi vào. Bên trong gian phòng này khá bừa bộn và độc một mùi ẩm mốc. Đi qua gian phòng thứ nhất, Hạ Chi chỉ thấy để những thứ đồ linh tinh, hộp xốp vất ngổn ngang. Ở ngay giữa cửa thông căn phòng này với phòng bên trong có hai người đàn ông đang ngồi trên ghế đánh tá lả. Thấy Hải Long vào, hai người họ đứng dậy chào. Hải Long không bước vào trong ngay mà dừng lại hỏi:

-Nó thế nào rồi?

-Tỉnh rồi đại ca.

-Anh Năm đâu?

-Đang ngồi ở trong đó đợi anh.

-Ừm, tao hy vọng nó đủ tỉnh táo để nói chuyện với tao. Thăng Năm lần này ra tay dữ quá!

Hải Long nói một câu này khiến cho Hạ Chi rùng mình. Hình như tình hình của Quân còn tệ hơn cô nghĩ. Nhưng ngoài việc Quân từng ngăn cản cô tiếp xúc nhiều với Long ra thì cô không nghĩ ra được thêm lý do gì để họ trở thành kẻ thù của nhau. Hoặc trước đó họ đã từng quen biết và ở hai bờ chiến tuyến rồi cũng không biết chừng?

Hải Long cũng không nói gì nữa mà trực tiếp đi thẳng vào trong. Căn phòng bên này rộng rãi hơn và cũng sạch sẽ hơn. Bên trong có kê một cái bàn gỗ và vài cái ghế cũ. Ngoài ra thì chẳng còn gì nữa. Trên ghế lúc này có ba người đang ngồi, một chai rượu màu đen đã khui nắp cùng mấy cái chén để trên bàn. Rượu trong ba cái chén cũng đã cạn, dường như đang đợi lượt rót tiếp theo.

Ngồi quay lưng ra cửa là một gã đàn ông có vẻ không cao lớn lắm, nhưng trên người thì đầy những hình xăm trở gớm ghiếc. Người ngồi ở bên tay trái của hắn là một tên còn khá trẻ, đầu tóc dựng đứng lên, lại nhuộm màu đỏ ánh tím, thoạt nhìn có chút buồn cười. Còn người ngồi đối diện với gã đàn ông xăm trổ đầy mình, quay mặt ra cửa là một người mà Hạ Chi quen- Quân. Quân vẫn mặc nguyên bộ đồ như hôm gặp cô, nhưng bộ đồ này cho tới hôm nay đã ngả sang một màu khác, có chỗ rách toạc cả ra, có chỗ lại lốm đốm những màu nâu đen. Gương mặt Quân sừng sù, hai mắt cũng thâm đen, hõm xuống, dường như bấy lâu nay anh không được ngủ.

Thấy có người đi vào, cả ba người trong căn phòng đều hướng ra phía cửa. Về mặt Quân khi nhìn thấy Hạ Chi và Long là kích động nhất. Nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi, anh ta thậm chí còn không dám đứng lên hay nói gì cả. Người đàn ông xăm trổ đầy mình đứng dậy, uể oải vươn vai rồi nói với Long:

-Cuối cùng cũng thoát nợ rồi. Chăm nó còn hơn chăm ông nội, chẳng đã tay chút nào. Với lại tôi cũng sợ gây rắc rối cho anh với mấy tên công an.

-Tôi thì chả sao, chỉ là Thiên Anh... Mà thôi, ngày mai rút quân về Hà Nội đi...

-Không xử lý cả băng của cha con hắn sao?- Năm Đại Bàng ngạc nhiên hỏi lại.

-Các anh là xã hội đen chứ không phải hiệp sĩ. Chuyện của tôi đừng quản.

-Vậy khỏe, ngày mai tôi đưa anh em về Hà Nội.

Năm Đại Bàng nói xong thì khoát tay ra hiệu cho tên đàn em tóc đỏ đi ra ngoài cùng mình. Nhưng hắn chưa ra tới cửa thì đã nghe Long hỏi tiếp:

-Vợ và con anh khỏe chứ.

-Cảm ơn, họ đều khỏe.- Năm Đại Bàng quay đầu lại đáp, không hiểu sao khi nói tới vợ con thì vẻ mặt hung dữ của hắn lại thay đổi hoàn toàn, dịu dàng hơn rất nhiều.

Long không nói gì thêm với hắn nữa, anh thản nhiên ngồi xuống ghế mà Năm Đại Bàng vừa ngồi, Hạ Chi cũng ngồi vào ghế bên cạnh, hai mắt thậm chí còn không dám nhìn Quân. Cô cảm thấy hình như chính mình là nguyên nhân gây ra tai họa này cho Quân vậy.

Một khoảng thời gian im lìm ghê người cứ thế trôi qua. Ba người không ai nói gì, cũng không ai tỏ ý sẽ bắt đầu trước. Tới khi gã tóc đỏ quay lại và đặt xuống trước mặt Hải Long một tờ giấy. Long cầm tờ giấy lên khẽ liếc qua rồi nói với Hạ Chi:

-Cô rót rượu đi, cho anh bạn này của cô có thêm chút dũng khí để nói chuyện. Hình như hắn đang hơi run và có chút không thoải mái khi thấy tôi.

Hạ Chi cảm thấy phật ý vì cái cách ra lệnh trịch thượng đó, nhưng cô vẫn làm theo. Ở đây anh ta mới là người chủ quán, nếu làm trái ý anh ta, có khi bản thân mình cũng gặp chuyện xui xẻo. Vừa nhìn đã biết đám người vừa rồi chính là đám xã hội đen trong tay Long mà Quân từng nói đến hôm trước. Đã liên quan tới xã hội đen thì chắc chắn chẳng phải người tử tế gì, dù có né mặt Thiên Anh tới mấy, nhưng nếu cô làm anh ta không vui thì chắc cũng sẽ phải chịu không ít thiệt thòi.

-Phạm Mạnh Quân, 26 tuổi. Nguyên quán:Lê Chân, Hải Phòng. Nghề nghiệp: bán cây cảnh.- Trong lúc Hạ Chi rót rượu thì Hải Long chậm rãi đọc to dòng lý lịch của Quân.

-Bố đẻ Phạm Mạnh Tường, 58 tuổi. Nghề nghiệp: buôn bán tự do. Mẹ Nguyễn Thị Tú, đã mất.

Long đọc đến đây thì ngừng dề lên nhìn Quân đang ngồi ở đối diện, hỏi:

-Mày có cần tao đọc tiếp không hay mày tự nôn ra những thứ còn lại?

Quân cau mày vẫn không đáp lại. Một bên má của anh ta sưng húp lên, bầm tím do bị đánh, tóc cũng bê bết không biết là máu khô hay bùn đất bình thường. Nhưng đặc biệt đôi mắt Quân lúc này chỉ toàn là uất hận, căm thù mà thôi.

Rồi đột nhiên Quân quay sang nhìn Chi, gằn giọng hỏi:

-Cô đã bán tôi cho hắn?

-Mày đáng để tao ngã giá sao?- Long cười khinh khỉnh, cũng không buồn nhìn nét mặt lúc trắng lúc xanh của Hạ Chi một lần.

Lặng im vài giây, Long lại hướng Hạ Chi nói:

-Đưa cho tôi cái vòng cổ của cô.

-Anh muốn làm gì?- Hạ Chi giật mình hỏi.

-Cho hắn câu trả lời mà hắn muốn thôi.

Hạ Chi không hiểu lắm ý của Long nhưng vẫn đưa cho anh chiếc vòng đá trên cổ mình. Long cầm lấy rồi tách hai mắt đá ra, chỉ thấy bông hoa lan bảy sắc vẫn nằm im lìm bên trong, vô cùng kiêu kì và lộng lẫy, một mùi hương êm dịu theo đó bay ra. Hải Long không nói không rằng, nhấc bông hoa ra ngoài sau đó cẩn thận dùng tay tách đám cánh của nó ra, dốc ngược nó xuống bàn. Một thứ bé xíu từ bên trong rơi ra, tiếp sau đó lại rơi ra một cái thẻ nhớ được bọc bởi một lớp ni-lông mỏng. Hạ Chi sững sờ nhìn, hai mắt thiếu điều muốn rơi ra khỏi眶 nhưng cô cũng không hỏi nhiều vì cô biết bây giờ không phải lúc để hỏi những chuyện đó.

-Thiết bị nghe lén công nghệ cao.- Long cầm cái vật bé xíu, nhìn giống như một cái thẻ nhớ nhưng không phải thẻ nhớ giờ lên rồi nhún vai tiếp- Nó bằng cả một gia tài đấy.

-Còn đây chắc là thứ mà ông già mày đang tìm phải không?- Long nhặt tiếp cái thẻ nhớ giờ lên- Bằng chứng tố cáo tội danh làm ăn phi pháp của ông già mày, vô cùng đáng giá đấy. Nhưng tao rất thắc mắc, bằng vào một mình Thanh Lâm thì không thể có được những tư liệu và cảnh quay rõ nét như trong này được. Có kẻ bên trong đã giúp đỡ anh ta thì phải?

Dù không nhớ gì nhưng chỉ cần nghe Long nói vài câu là gần như cô đã đoán ra mọi việc, đoán ra Quân là ai, đoán ra Quân tiếp cận cô để làm gì.

-Anh Long, sao anh không nói với em là có chiếc thẻ nhớ trong đó? Nếu đưa cho bên công an sớm thì có thể đã sớm có tin tức của anh trai em rồi.- Cô bất bình hỏi.

-Tại sao tôi phải nói cho cô biết?- Long nhướn mày- Tôi chỉ có trách nhiệm phải để mắt tới cô, tránh cho cô khỏi vài cái phiền phức không đáng có. Ngoài ra thì tôi không có nghĩa vụ phải báo với cô tất cả những chuyện tôi làm.

-Thì ra vật đó vẫn còn ở đây, nó ở ngay đây.- Bất chợt ở bên kia, Quân thở dài, ánh mắt không còn vẻ căm phần mà dường như có một chút gì đó uất hận khó nói.

30. Chương 30 : Đáp Án

-Anh thực sự là ai?- Hạ Chi hồ nghi hỏi lại khi nghe Quân nói như thế.

-Cô không nghe hẳn nói sao? Tôi chính là kẻ đã khiến anh em cô rơi vào tình cảnh này. Cũng chính tôi là người đã sắp xếp mọi việc, chỉ là tất cả đều không được như ý.

Hạ Chi liếc nhìn Long một cách hoang mang, cũng chưa hiểu tại sao Quân lại nói vậy. Hình như bị mất trí nhớ đồng nghĩa với việc cô đã bị mất đi rất nhiều thứ.

-Nếu cô còn mất trí nhớ, chắc chắn lúc này cô sẽ không bao giờ nghe tôi giải thích, dù chỉ nửa lời. Tôi chỉ không muốn trong lòng cô tôi mãi là một kẻ dè tiện và xấu xa như trước đây cô vẫn nghĩ.- Quân nói tiếp.

-Cho tôi biết, anh tôi ở đâu? Anh tôi còn sống không? Anh ấy thế nào rồi?- Hạ Chi vội vã hỏi, đó là thông tin đầu tiên mà cô muốn biết.

-Thanh Lâm chết rồi.

Người lạnh lùng như Hải Long nghe thấy một câu này cũng hơi cau mày lại. Còn Hạ Chi, nếu không phải đang ngồi trên ghế, chắc cô đã ngã ra rồi.

Người thân duy nhất, người quan tâm và yêu thương cô nhất đã không còn thật sao? Cô muốn gào to lên, muốn lao vào cứu người đàn ông bên cạnh, người đã đẩy anh em cô vào thảm cảnh này, nhưng lúc này mọi sức lực đều tan biến, cô chỉ có thể lặng lẽ ngồi khóc tại đây. Nước mắt không ngăn được, cứ thế giàn giụa chảy ra.

-Thanh Lâm và tôi cùng nghĩ ra kế hoạch vạch tội lão. Bản thân tôi cũng rất muốn đi tìm con đường sáng cho mình. Nhưng sai một ly, đi một dặm, không ngờ lão cáo già đó bắt được anh em cô và tìm cách để anh em cô hiểu lầm tôi, rằng tôi chính là con trăn, và tôi đã diễn một vở kịch hoàn hảo để anh em cô vào tròng.

Hạ Chi vẫn khóc, cô nức nhen, một lời cũng không thể nói ra được. Lúc này cô đang quá đau lòng.

-Lão tìm cách cách ly tôi và anh em cô. Sau đó vì không tìm ra được chiếc thẻ nhớ, lão đã lên kế hoạch thủ tiêu anh ấy. Lão cho đàn em đánh đập anh ấy tàn tệ rồi đưa lên thuyền, mang ra biển vứt, muốn anh ấy chết như một tai nạn. Tôi đã tìm suốt một ngày đêm trên biển nhưng cũng không thấy xác của anh ấy. Khi tôi quay về, định quay lại bắt chập tất cả để cứu cô thì cô đã tự mình chạy trốn, sau đó bị chúng ném xuống vách núi. Tôi cứ tưởng cô đã chết, mãi cho tới khi người của lão tìm được cô. Tôi lại lên kế hoạch để đưa cô đi trốn khỏi lão, chỉ không ngờ là hán...- Quân liếc nhìn Long đang ngồi hút thuốc ở ghế đối diện... Không ngờ là hán xuất hiện, và kế hoạch của tôi lại một lần nữa phá sản. Tôi không muốn cô quanh quẩn ở đây mãi, vì tôi biết lão rất độc ác. Chỉ cần cô xuất hiện trong tầm kiểm soát của lão thì lão vẫn có thể thủ tiêu cô dễ dàng.

-Vậy anh chính là con của người đã hại anh em tôi?- Hạ Chi lau nước mắt, cố lấy lại bình tĩnh hỏi tiếp.- Anh thật ra có quan hệ thế nào với tôi và anh Lâm?

-Thật sự thì tôi không phải bạn trai của cô. Tôi coi cô như em gái mình. Còn anh Thanh Lâm, tôi... tôi yêu anh Thanh Lâm.

Câu nói của Quân là Hạ Chi giật nảy mình, quên cả lau đi nước mắt, cô lắp bắp:

-Anh... anh... anh yêu anh Lâm? Anh không phải là...

Quân khẽ gật đầu:

Tôi là dân gay.

-Vậy anh trai tôi thì sao, anh ấy cũng như anh sao?- Hạ Chi bàng hoàng hỏi tiếp.

-Cô đừng hiểu lầm, anh Thanh Lâm không giống như tôi đâu. Anh ấy biết tôi là gay, nhưng không vì thế mà xa lánh tôi. Chính anh ấy là người đã an ủi tôi, giúp đỡ tôi, giúp tôi lấy lại tinh thần trong khi bạn bè xung quanh thì dần xa lánh tôi chỉ vì tôi là gay. Nếu cô rơi vào tình cảnh của tôi, cô mới hiểu hết được cuộc

sống với chúng tôi hạn hẹp tới chừng nào. Người ta không nhìn chúng tôi như nhìn cô hay nhìn Thanh Lâm, mà gọi chúng tôi là những kẻ lập dị, những kẻ khác người.

-Mày biết Lâm Thanh Vũ không?- Long đột ngột hỏi khi nghe Quân nói tới đây.

-Biết... Công tử của tập đoàn ô tô Lâm Vũ...

-Nó còn vài cái tên gọi châm biếm khác như “công tử hifi”, “cô bóng”,... thậm chí còn có thằng từng đưa tin “Công tử hifi Lâm Thanh Vũ và mối quan hệ tình cảm mờ ám với dân chơi đình đám nhất Hà thành- Vũ Hải Long”. Ha ha, tao nhớ sau đó thằng đăng cái tin đã phải nhập viện mấy tháng và bỏ hẳn nghề. Mặc dù bị soi mói về giới tính rất nhiều nhưng nó vẫn sống, vẫn cười, vẫn ăn chơi, vẫn đua xe,... Nghe một, hai câu chửi mà đã không còn niềm tin sống nữa thì chết hẳn đi cho xong. Cũng nhờ có nó mà tao nhìn vào dân đồng tính của tụi mày cũng khác đi...

Trước đó, tao từng có ý định muốn xử tất cả những thằng như tụi mày vì ngứa mắt...

-Mày cũng chỉ là một thằng xã hội đen mà thôi.- Quân ngược mắt nhìn Long.

-Không phải lúc nào cũng toàn những kẻ sống trên máu thịt của người khác như cha mày. Bóc lột của người ta như những con sói đói. Tao chơi theo luật, nếu không phạm phải tao thì tao cũng không rảnh mà nghĩa vào.

-Hừ...

-Nhưng vì sao anh phải lôi anh em tôi vào chuyện này. Dù anh có hận thù gì với cha để của mình thì cũng không nên lôi anh trai tôi vào chứ?- Hạ Chi ở bên cạnh lại hỏi tiếp.

-Vì tôi muốn lão phải đền tội.- Quân gằn giọng, trong đôi mắt lại càng vằn thêm những tia máu đỏ.

-Nếu tao không nhầm thì hẳn rất nuông chiều mày. Mày muốn mở cửa hàng bán cây kiểng, hẳn sẵn sàng mua cho mày một căn nhà ở Hà Nội, ngay giữa phố cây cảnh để mày được sống với sở thích của mình... Tao cũng biết là tình cảm bố con giữa mày và hẳn rất tốt.- Long lại chen ngang, hỏi.

-Mày có hiểu cảm giác của một thằng nhóc 13 tuổi đầu phát hiện người mà bấy lâu nay mình vẫn gọi là bố chính là kẻ đã giết chết mẹ của mình? Hơn nữa thì hẳn từng ép chính mẹ mình phải làm đi để leo lên những bậc thang của tiền bạc và quyền lực. Và đứa trẻ ấy chỉ là một sản phẩm thừa thải của những lần làm đi đó hay không?

-Tao nghĩ là tao hiểu.- Long im lặng trong giây lát rồi gật đầu.

-Mười lăm tuổi, nó lại phát hiện ra giới tính của mình hoàn toàn khác biệt so với những đứa bạn cùng trang lứa. Nó rất sợ hãi, nó cần một người ở bên quan tâm và an ủi nó. Nhưng rồi nó phát hiện ra rằng người đàn ông đó nuôi nó lớn lên, yêu thương nó chỉ vì muốn vỗ béo cho một thằng đi đực. Xin lỗi cô, Hạ Chi, nhưng sự thật nó là như vậy. Tôi bị hắn, chính người nuôi lớn mình lên đã coi như một nô lệ tình dục từ khi ấy. Tôi phải đối mặt với đủ mọi thứ trò kinh tởm và bẩn thỉu nhất trong suốt gần mười năm liền.

Trước khi gặp Thanh Lâm và tham gia Phong Lan hội, tôi sống như một bóng ma, không biết tới tương lai hay ngày mai. Cho tới khi tôi gặp Thanh Lâm trong một lần anh ấy tới Cát Bà khám phá. Khi đó tôi đang ở trên một vách núi cao, tôi muốn tự tử. Anh ấy xuất hiện và chúng tôi nói chuyện rất lâu. Anh rủ tôi đi tìm một loài hoa bảy màu có tên là Hải Thạch lan.

Cuối cùng, sau nhiều ngày treo mình trên các vách đá, chúng tôi đã tìm thấy một nhánh Hải Thạch lan có hoa. Mà cây đó lại có tới hai bông hoa. Lần đầu nhìn thấy nó tôi đã vô cùng sửng sốt. Thanh Lâm chụp lại ảnh của nó, lấy đi hai bông hoa và vắn đề lại cây. Anh nói rằng không muốn mang cả cây về vì đây mới là nơi chốn của nó, anh còn muốn nhìn thấy nó nở hoa thêm nhiều lần nữa. Và anh kể với tôi rằng, loài lan này là loài đơn tính, nó cũng rất quật cường, mặc dù sống đơn độc nhưng nó chọn những nơi đầu sóng ngọn gió để sinh trưởng. Anh cũng hy vọng tôi mạnh mẽ như nó. Một trong hai bông hoa đó anh ép khô và tặng cho tôi, còn lại anh để cho cô, người em gái quan trọng nhất cuộc đời anh.

Vạch trần tội buôn bán động vật quý hiếm của lão cáo già kia cũng là do Thanh Lâm đề nghị. Đáng lẽ anh chỉ ra đây một mình, nhưng sau đó vì cô phải trải qua một cú shock nào đó về tình cảm nên anh ấy đã đưa cả cô theo. Sau khi Thanh Lâm bị hại, tôi rất muốn tìm ra bằng chứng mà anh ấy để lại, chính là chiếc thẻ

nhớ này để đưa lão cáo già kia vào tù, trả thù cho anh ấy, chỉ là không một ai biết nó ở đâu. Có thể bản thân cô khi chưa mất trí nhớ cũng không biết là chiếc thẻ nhớ được giấu kĩ ở ngay bên cạnh mình.

Sau khi anh ấy mất, tôi rất muốn tìm racô, đưa cô đến một nơi thật xa, để chúng ta cùng làm lại cuộc đời và quên đi nỗi đau này. Tôi không biết cú shock tình cảm khi trước của cô là gì, nhưng hiện tại dường như cô đã tìm được chỗ dựa cho mình. Chúc mừng cô. Sau hôm nay, chắc lão cáo già đó không thể làm hại gì tới cô nữa. Lão sẽ phải đền tội.

- Còn anh, anh sẽ đi đâu, làm gì?

- Cô quên tôi cũng là thành viên của phong lan hội sao? Tôi sẽ thực hiện tiếp giấc mơ của Thanh Lâm, đi khắp nơi để tìm ra những loài lan quý hiếm nhất. - Quân đáp rồi quay sang Long - Tôi biết anh bắt tôi tới đây chỉ vì nghe được việc tôi đã dấn động tới niềm kiêu ngạo của anh. Xin lỗi, tôi cũng là người ích kỷ, khi đó tôi chỉ có một ý nghĩ là muốn thay anh Thanh Lâm bảo vệ cho cô gái quan trọng nhất của anh ấy.

- Còn mày đừng hy vọng tao sẽ xin lỗi mày. Nhưng tao sẽ để đàn em hộ tống mày và cái thẻ nhớ này tới chỗ công an, coi như đền bù cho việc đã quá nặng tay với cái mặt đẹp trai của mày. OK?

- Lời xin lỗi được chấp nhận. - Quân gật đầu cười và giơ tay ra bắt.

Hải Long nhìn người đối diện với mình rồi cũng giơ tay ra, trên gương mặt lạnh lùng cũng xuất hiện một nét tươi cười, dù rất nhanh nhưng nó cũng khiến cho Hạ Chi cảm thấy con người này càng lúc càng kì lạ.

Sau đó Quân được người của Long đưa đi tắm rửa và ăn một trận đã đời trước khi được đưa tới đồn công an. Còn Long lại để cho đàn em đưa Chi về, cũng chẳng buồn để mắt tới tâm trạng lúc này của cô. Anh thậm chí còn buông một câu khi đi qua trước mặt cô để quay vào nhà:

- Đàn bà... thì ra ai cũng đại dột và cả tin như ai...

31. Chương 31 : Sau Một Đêm Say

Đêm nay là một đêm trăng với nhiều người.

Thiên Anh nghe tiếng bước chân xa dần, rồi sau đó là tiếng khép cửa khe khẽ, cuối cùng chỉ còn bóng tối yên ắng tới đáng sợ, anh chợt trở mình.

Vậy là cuối cùng cô cũng đi, rồi bỏ anh như anh đã biết từ trước đây rất lâu. Lâu nay cô ở bên anh, chăm lo cho anh như một người vợ trẻ thực thụ. Cô cho anh cái giấc mơ mà anh đã khao khát từ lâu. Cô ở bên anh giống như giữa hai người chưa từng có sự xạc xích. Nhưng anh biết, cô chắc chắn sẽ rời bỏ anh, chạy theo giấc mơ của cô.

Thực ra không phải là Thiên Anh không thể cho cô giấc mơ đó. Anh có thể đưa cô tới sinh sống ở bất cứ nơi nào cô muốn, nhưng cái anh không thể, chính là rời bỏ Việt Nam, rời bỏ bố mẹ, gia đình của mình.

Từ lúc rời khỏi Hà Nội, ra đảo và bắt đầu lao động như những người nông dân, anh mới thấy yêu hơn quê hương của mình. Đó là một thứ tình yêu kỳ lạ mà chỉ trong lao động vất vả anh mới có thể tìm ra. Anh thậm chí đã từng làm công việc cào muối thuê, tần tảo từng đồng một để có đủ tiền thuê nhà, rồi mở ra phòng khám như hiện tại. Nếu bảo anh phải rời bỏ những điều đó để tới sinh sống cùng cô ở một vùng đất trong mơ nào đó, có lẽ bản thân anh sẽ khó lòng chấp nhận được.

Nhưng rồi nỗi nhớ cô khiến anh bật khóc lên thành tiếng. Chưa khi nào anh thấm thía nỗi cô đơn kinh khủng như lúc này. Anh khóc vì đau khi không thể mạnh mẽ níu giữ người con gái mình yêu ở lại. Anh khóc vì biết cô sẽ rời xa mình, mà lại không thể làm gì ngoài việc bất lực nằm nghe cô khóc trước khi rời đi. Giá như anh có thể chìm hẳn vào giấc ngủ thì có lẽ anh sẽ không cảm thấy đau đớn như lúc này.

2h sáng, Long gọi điện cho Thiên Anh. Lúc này anh đã tỉnh táo hơn một chút, vẫn lặng lẽ ngồi đốt hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác bên cửa sổ. Long gọi anh đi uống rượu. Nếu bình thường thì sẽ chẳng

bao giờ anh đồng ý, nhưng hôm nay khác. Anh cảm thấy mình cũng cần phải có thêm một chút rượu, và một người bạn cùng say.

Khi anh tới, Long đang ngồi ở một góc, trong tiếng nhạc âm ỉ của vũ trường, đứng cách anh không xa là vài tên vệ sĩ, có nhiệm vụ không để ai tới gần làm phiền trong lúc anh uống một mình. Bình thường nếu Long không mang theo vệ sĩ, có rất nhiều cô gái sẽ tới gần làm quen hoặc ve vãn anh. Ở bất kỳ nơi nào, Long cũng là một chàng trai vô cùng nổi bật và cuốn hút.

-Đi rồi à?- Long cười hỏi khi thấy anh ngồi xuống.

-Ừ, đi rồi. Sao cậu biết?- Thiên Anh cầm lấy cốc Hennessy mà người pha rượu vừa đưa cho rồi gật đầu đáp.

-Gặp cô nàng kéo va li ra khỏi khách sạn bắt taxi mà.- Long cười khẩy- Thôi quên đi, đàn bà toàn là những kẻ nói một đằng làm một nẻo. Uống đi ông anh.

Long nói rồi ghé cốc rượu lại chạm vào cốc của Thiên Anh, tiếp tục đưa lên miệng uống.

-Cô ấy thậm chí còn không nói một lời từ biệt, ngoài một lá thư.- Thiên Anh thở dài.

-Ha ha, em nói rồi, lòng dạ đàn bà rất khó dò mà. Anh thử nói xem, em có để cho chúng nó phải thiếu thốn cái gì không, tình cảm cũng có, tiền bạc cũng có, vậy mà... Ha ha... Kể thì có con với người khác, kể thì bỏ đi vì ghen tuông với người chết... À không, nghe một con bé nào đó nói thì cô ta bỏ đi theo cái học bổng thiết kế thời trang chết tiệt nào đó của cô ta.

Uống đi anh. Hôm nay em sẽ cho anh bỏ về phòng. Ngủ một giấc, mai dậy quên hết. Đàn bà không thiếu mà, đúng không? Mặc dù em không cần nhưng nếu anh cần thì chắc chắn còn rất nhiều người mà... Ha ha.- Long cười rồi tiếp tục cầm cốc rượu lên.

-Thôi, không nói gì tới họ nữa. Anh em mình uống đã.

-À, nói tới đàn bà em lại phải nói với anh chuyện này. Cái con bé mà anh nhờ em để mắt tới ấy... tên gì nhỉ? Tự nhiên em quên...

-Hạ Chi? Có chuyện gì với cô ấy sao?- Thiên Anh sững sốt hỏi.

-Tối qua em đã cho cô ta gặp một người, chính là cái gã mà anh đã gặp ấy, tên là Quân, anh nhớ không?

-Quân à? Nhớ, người của phong lan hội. Rồi sao?

-Hắn nói Thanh Lâm mất rồi.

-Sao? Thanh Lâm đã chết sao?- Thiên Anh giật mình kêu lên.

-Đúng rồi, mặc dù không ưa lắm cái tên nhà báo đó nhưng hắn chết em cũng thấy tiếc. Đời đâu phải ai cũng được như hắn đâu. Hắn là người duy nhất dám chửi to tên em trên mặt báo, mà em chẳng làm gì được. Hắn chửi đúng quá mà.- Long nhếch miệng cười.

-Vậy giờ Hạ Chi thế nào rồi?

-Đã yên ổn ở trên phòng rồi. Bỏ qua đi, mai rồi hãy tới hỏi thăm cô ta sau. Uống đi anh.

Thiên Anh và Long uống hết hai chai Hennessy thì Long giục mấy tên vệ sĩ đưa anh và Thiên Anh về. Thiên Anh cũng đã say mờ cả mắt, lâu lắm rồi anh mới được say như thế. Long được mấy gã vệ sĩ đưa về phòng, còn Thiên Anh thì nằng nặc đòi tới phòng khám vào giờ này. Lúc thấy anh định lái ô tô đi, một tên vệ sĩ của Long đành phải thở dài và chiều theo ý anh, lái xe chở anh tới phòng khám của mình.

Thấy Thiên Anh đang được một người đàn ông cao lớn dìu đứng trước cửa, Phượng thốt lên một cách kinh ngạc rồi vội mở to cửa để người kia đưa Thiên Anh vào. Anh ta cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy cô ở đây, nhưng rồi nghĩ gì đó, anh ta lại cười cười và nói với cô:

-Chị chăm sóc cho anh ấy nhé, tôi phải về khách sạn đây.- Người vệ sĩ đặt Thiên Anh nằm xuống giường rồi ra về.

Đóng cửa phòng khám lại rồi, Phượng quay lại phòng ngủ, thử lay gọi Thiên Anh, nhưng anh đã quá say nên chẳng nghe thấy gì, hoặc có nghe thì chỉ đáp lại cô bằng những tiếng lẩm nhẩm khó hiểu. Phượng không

gọi anh nữa mà đi sang phòng vệ sinh rồi mang về một cái khăn ướt, chườm lên trán anh. Thấy anh nằm im rồi, cô mới yên tâm một chút, ngồi lặng lẽ bên giường.

Chưa bao giờ cô được ngắm anh gần và kỹ như vậy. Từ lần đầu tiên gặp anh, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh khi anh dùng dao cắt miệng bao tải cứu cô ra, cô biết cô không bao giờ có thể quên được người con trai này.

Trong suy nghĩ của Phượng, Thiên Anh và cô ở hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Mặc dù anh có một phòng khám từ thiện ở đây, và anh làm việc gần gũi với thiên nhiên, nhưng chưa bao giờ bản thân cô mất đi cảm giác xa lạ đó. Anh ở gần ngay bên cô, nhưng với cô khoảng cách đó là cả một bầu trời. Anh cười với cô, chỉ bảo tận tình cho cô trong công việc, nhưng Phượng biết, anh và cô mãi mãi giống như hai đường chân trời song song với nhau. Rất gần mà lại quá xa!

Anh đã cứu cô khỏi bàn tay của tử thần, anh còn giúp đỡ chị em cô tận tình, cho cô một công việc ổn định, cho các em cô không phải từ bỏ giấc mơ tới trường, chỉ cần được ở bên anh, lặng lẽ nhìn anh hạnh phúc, vậy là cô cũng quá mãn nguyện rồi. Nhưng rồi, nhìn anh rạng ngời hạnh phúc bên một cô gái cao sang, đẹp dễ khác, lòng cô thấy đau vô cùng. Hơn nữa anh còn chẳng biết tới điều đó, vẫn cứ tự nhiên ôm ấp và bày tỏ tình cảm của mình với cô gái kia, thậm chí ngay cả ở trước mặt cô khiến cho Phượng không tài nào chịu nổi. Cô hiểu là mình không nên và không có tư cách gì để ghen như vậy, nhưng bản thân lại không ngăn nổi cái ý nghĩ đó.

Thấy anh vẫn không ngủ yên và cứ lẩm bẩm nói những câu nghe không rõ, cô bèn đặt tay lên ngực anh vỗ về, giống như trước đây cô hay vỗ về dỗ mấy đứa em ngủ.

Đột nhiên, một tay của Thiên Anh chộp lấy bàn tay cô và giữ thật chặt.

-Anh Thiên Anh...- Cô kinh hãi gọi tên anh khi bàn tay còn lại của anh bắt đầu quờ quạng loạn xạ.

Nhưng Thiên Anh dường như đã chìm trong một cơ mê loạn không tài nào dứt ra được. Anh mở mắt nhìn cô, và rồi anh gọi tên của Hương. Nước mắt anh cũng theo đó lại bắt đầu trào ra. Phượng sững sờ trước tình cảnh đó. Cô chưa bao giờ nghĩ người đàn ông cứng rắn như anh lại có ngày khóc trước mặt mình, khóc một cách bất lực và không tự chủ.

Thiên Anh nắm chặt lấy tay cô, một tay đưa lên mặt cô khẽ vuốt ve và lẩm bẩm. Rồi anh vút cổ cô xuống, tham lam hôn lên gương mặt mà trong lúc say này, anh chỉ thấy đó chính là người con gái anh yêu.

Sớm bình minh, mây đen bắt đầu từ phía biển xa ùn ùn đổ về, báo hiệu một trận mưa dông như muốn cuốn trôi đi mọi đau khổ của một đêm nhiều nước mắt.

Một tia chớp rạch ngang trời, kèm theo đó là một tiếng sét đi đùng nổ vang, Thiên Anh giật mình mở mắt ra.

Trời đã sáng.

Thứ đầu tiên mà anh thấy chính là trần nhà màu rêu, nơi đây là phòng khám- một nơi đã quá quen thuộc với anh. Nhưng sao hôm nay trần nhà có vẻ cao và xa quá! Đầu anh nặng nề, cổ họng thì khô rát, có lẽ là do hậu quả của việc uống say ngày hôm qua, rồi đến sáng lại đi uống cùng Long nữa. Nhưng sao anh lại ở phòng khám? Ai đã đưa anh về tới đây?

Thiên Anh bồi hồi nhớ lại những chuyện xảy ra hồi đêm và thở dài. Người đi thì đi rồi, nhưng cảm giác như trái tim bị người ta cắt và mang đi đến phương trời xa một phần làm anh cảm thấy đau và buồn vô hạn.

Anh nhớ tiếp rằng Long đã kể về chuyện Thanh Lâm mất rồi, sau đó còn những gì nữa thì anh không biết. Anh cần phải tìm Hạ Chi, giờ này cô chắc đang buồn đau lắm. Nguyên lại không có ở đây. Có lẽ anh nên gọi cho Nguyên và kể hết mọi chuyện để Nguyên thu xếp ra đón cô về một chuyến.

Quơ tay tìm điện thoại, Thiên Anh giật bản mình khi đụng phải cơ thể đang trần trụi của bản thân. Mặc cho sức lực đã chạy khỏi cơ thể từ đêm qua, Thiên Anh bật dậy, sững cả lại khi nhìn ra khung cảnh căn phòng ngủ bé tí của mình.

Anh đang nằm trên nền nhà, trên người chỉ đắp hờ một chiếc chăn mỏng, ngoài ra không còn một mảnh vải nào trên người. Quần áo tung tóe, lộn xộn ở khắp nơi. Nhưng khiến Thiên Anh rụng rời cả chân tay chính là ở bên cạnh anh có một thân hình đang nằm co quắp lại, chiếc chăn mỏng đắp hờ hững trên người để lộ ra

làn da bánhật khỏe mạnh phía dưới. Người đó nằm quay lưng về phía anh, nhưng chínhhìn thôi anh cũng có thể đoán được là ai.

Thiên Anh ngồi đến gần cả người, thựcsự là anh không thể nhớ ra lúc say mình đã làm gì? Hình như anh đã thấyHương? Hình như anh đã ôm và hôn Phượng vì tưởng rằng đó là Hương? Hìnnhư anh đã bỏ qua tiếng khóc lóc của cô mà chiếm đoạt cô?

Cả người Thiên Anh như run lên. Anh cũng không biết tại sao mọi chuyện lại xảy ra tệ hại như vậy. Anh đã hại đời một thiếu nữ mà anh chẳng hề có tình cảm gì. Anh sẽ phải nhìn cô gái ấy như thế nào đây?

Thở dài một tiếng, Thiên Anh túm lấyquần áo mặc lại rồi kéo chăn đắp lên người Phượng và ôm cô đặt lêngiường. Lúc đặt cô ngay ngắn rồi, anh còn thấy cả mấy vết máu đã chuyểnsang màu hơi nâu loang lổ trên chăn. Anh nhắm mắt lại, răng cắn cả vàolưỡi. Xếp quần áo của cô gọn lên phía cuối giường, anh khẽ thở dài nhincô bằng một ánh mắt tràn đầy sự áy náy rồi khẽ khàng rời khỏi phòng.

Căn phòng yên ắng trở lại, chỉ còn tiếng mưa gió bên ngoài và thỉnh thoảng là tiếng sấm ì ầm vọng tới.

Mãi một lúc sau, thân hình nằm co rotrên giường mới trở mình quay ra. Một phần vì cả người vẫn còn ê ẩm vàđau vì dữ dội và mạnh bạo của Thiên Anh, một phần vì tiếng thở dài nãonề vừa rồi của Thiên Anh làm cô càng không ngủ được. Cô biết tất cảnhững gì xảy ra đêm qua chỉ do rượu mà ra, Thiên Anh không phải là người đàn ông hay vắt chanh bỏ vỏ, chính vì vậy có thể sau này anh sẽ cảmthấy khó xử khi đối mặt với cô. Nếu anh nói sẽ ở bên cô ngay thì chỉ làgiả tạo, hoặc có chăng chỉ là muốn làm hết trách nhiệm với cô, còn nếuanh coi như không có gì, thì anh lại không phải là bác sĩ Thiên Anh màcô vẫn ngưỡng mộ và thâm yêu nữa.

Nếu vì chuyện này mà anh tránh mặt côthì đó là điều cô không bao giờ muốn. Cô sẽ chẳng biết làm thế nào nếuanh không gặp cô nữa, cô không sợ phải quay về cuộc sống trước kia,nhưng cô sợ nếu một ngày không được trông thấy anh dịu dàng và chu đáotrước những người bệnh của mình.

Thiên Anh mở cửa, gió lớn thốc vào mangtheo một màn nước mưa tưới đẫm lên khuôn mặt anh. Tự nhiên cả người anhlạnh buốt. Lòng mang đầy một nỗi hoang mang, Thiên Anh bước ra sân rồicứ thể lầm lũi đi trong mưa, cũng chẳng biết là mình sẽ đi tới đâu. Anhmuốn nước mưa gột rửa đi hết những cảm giác tội lỗi trong mình, anh muốn nước mưa sẽ làm cho cái đầu đang nóng của anh tỉnh táo lại.

Trận mưa cuối mùa vẫn không ngừng trứtxuống, giống như cả biển nước đang ập xuống hòn đảo nhỏ bé và xinh đẹpnày. Tiếng sấm đã ngớt, nhưng bầu trời vẫn vẩn vũ mây đen, có lẽ sẽ cómột ngày mưa không hết nước.

32. Chương 32 : Hồi Phục

Lần này thì Thiên Anh cảm thấy mình kiệt sức hoàn toàn thật, đến hai mắt cũng không mở ra nổi. Nhưng anh nghethấy có tiếng người nói chuyện, là giọng của em gái anh, và một ai đó.Anh cố gắng mở mắt ra nhìn nhưng hai mí mắt chỉ muốn sụp xuống ngay.

Anh khẽ cựa mình nhưng cả người cứ cứngđờ. Lần thứ hai, Thiên Anh cố gắng hé mắt ra nhìn. Sau một lúc, anh nhận ra gương mặt quen thuộc đang ngồi nhìn mình đến thẩn thờ kia là củaPhượng. Sau đó Thiên Anh nhìn thấy thêm hai người nữa đi tới. Một người là em gái anh- Tú Linh, còn gương mặt còn lại cũng rất quen, một bác sĩ ở bệnh viện đa khoa của huyện mà thỉnh thoảng anh vẫn thường đi nhậucùng.

-Cậu ấy tỉnh dậy là tốt rồi.- Bác sĩnhìn anh rồi nói với Tú Linh- Cứ cho cậu ấy nằm ở đây để theo dõi thêm,nếu không có gì thay đổi thì chiều nay có thể xuất viện được.

Tú Linh gật đầu cảm ơn rồi tiễn bác sĩ ra cửa. Khi quay lại, cô nói với Phượng:

-Được rồi, em cứ về đi. Ở đây có chị lo rồi. Cảm ơn em nhiều.

Phượng ngập ngừng định nói gì đó, dường như cô cũng không muốn rời khỏi đây, nhưng rồi cô gật đầu đứng dậy

-Vậy em về đây ạ! Nếu có việc gì thì chị cứ gọi điện cho em, em sẽ tới ngay.

-Ừm.- Tú Linh gật đầu, cũng không chú ý nhiều tới cô bé này nữa.

Khi Phượng đi rồi, anh mới mở hẳn mắt ra. Tú Linh nhìn anh, không biết đang nghĩ gì mà đôi mày cau lại dữ tợn, có vẻ như cô đang kìm nén để không phải nổi giận với anh trai mình.

-Anh không sao. Đừng nói việc này cho bố mẹ hay ông nội nhé! Mọi người sẽ lại quỳnh quáng mà làm lớn chuyện lên.- Anh nói khẽ.

-Lúc nào rồi mà anh còn nói như thế được. Anh có biết anh suýt chết chìm dưới biển rồi không? Anh đi ra cầu tàu vào cái giờ đó, trong thời tiết như thế làm cái gì hả?- Tú Linh giận dữ quát- Vì một người đàn bà mà anh xuống tinh thần như thế, anh có phải là anh trai em không vậy? Từ khi nào mà anh trở nên bạc nhược vầy yếu đuối đến thế chứ?

-Anh xin lỗi...- Anh cố gắng ngắt lời cô em gái nóng nảy của mình.

-Xin lỗi em làm gì? Anh tự ý bỏ nhà ra đây, chạy theo sở thích của mình, ít nhất thì cũng đừng làm ông và cả nhà lo lắng chứ.

-Linh...- Thiên Anh yếu ớt nói, nhưng anh cũng không biết phải nói câu gì để át lời cô em gái của mình.

-Anh mà không mau khỏe lại thì lấy ai chăm sóc cho Hạ Chi, em nghe nói hiện tại anh là người bảo trợ của cô ấy...?- Tú Linh thở dài, giọng điệu cũng dịu trở lại.

-Em nói sao? Hạ Chi làm sao? Rốt cuộc thì anh đã hôn mê bao lâu rồi?- Thiên Anh nghe vậy thì gần như muốn ngóc đầu dậy, chỉ là bản thân anh quá yếu, chẳng còn chút sức lực nào nữa.

-Anh ngủ hơn một ngày rồi. Hạ Chi cũng thế, nhưng cô ấy nguy kịch hơn anh. Hôm qua nhân viên dọn phòng của khách sạn phát hiện cô ấy nằm bất tỉnh trong phòng, hiện tại vẫn đang hôn mê sâu. Đã đưa về bệnh viện thành phố rồi.

-Đã gọi cho Nguyễn chưa?

-Đi nước ngoài rồi... Ông nội bắt đi công tác, chắc mấy ngày nữa mới về.

-Vậy giờ có ai chăm sóc cô ấy không?

-Một anh chàng xưng là chồng chưa cưới gì đó đang ở trong bệnh viện chăm sóc... Mà em nhìn hẩn thấy quen quen...

-Thằng Vincent, bạn của Nguyễn mà.

-Thảo nào...- Tú Linh thốt lên- Vậy là tình tay ba à?

-Thế bác sĩ bảo sao?

-Chưa chắc lắm, cô ấy uống thuốc ngủ quá liều mà, lại phát hiện muộn nữa, chưa nguy hiểm tới tính mạng là may rồi.

-Có lẽ cô ấy bị shock khi biết tin anh trai mình đã mất.- Thiên Anh thở dài.

-Còn nữa, có anh nào bên công an cũng tới đây thăm anh đấy.

-Anh biết rồi. Điện thoại của anh đâu?

-Anh rơi xuống biển, chưa chết mà may rồi, cái điện thoại mà còn dùng được mới lạ đó. Đợi khỏe rồi hãy đi mua cái khác.

-Lần này em về được lâu không?

-Em về hẩn.

-Cũng tại anh đấy. Nhà chỉ có hai anh em, em con gái đi xa không nói làm gì, vậy mà anh cũng sống chết phải bỏ ra sống ở cái chốn này. Thỉnh thoảng mẹ gọi điện lại khóc lóc, em nghe mà não hết cả lòng.- Tú Linh cần nhần.

-Em cũng về lấy chồng được rồi mà, bà cô ạ!

-Anh lo cho anh trước đi, sao tự nhiên đổ lên đầu em.- Tú Linh lườm.

-Mà bố mẹ chưa biết chuyện anh bị ốm thế này đúng không?- Thiên Anh cười.

-Giờ này mà anh còn cười được. May cho anh là biết điều tỉnh lại. Em tính nếu đến trưa mà anh không tỉnh chắc đưa anh về thẳng Hà Nội rồi.

-Được rồi, đừng cần nhần nữa. Anh sẽ khỏe lại ngay thôi. Như em nói đấy, anh còn phải chăm sóc cho cả Hạ Chinữ. Cô ấy cũng thật đáng thương. Thằng Nguyên lại bỏ về đúng lúc quan trọng này, chẳng phải là tạo cơ hội tốt cho Vincent sau.

-Cái tên đó lúc nào chả tự tin quá đáng vào bản thân mình.- Tú Linh bĩu môi.- Thôi anh nghỉ đi, em đi mua cho anh ít cháo. Vừa mới về nước, nghỉ ngơi còn chưa kịp mà đã phải phục vụ anh thế này rồi. Buồn bực quá đi mất.

-Ai bảo em là em gái xinh đẹp của anh chứ.

-Đẹp, anh đi mà nói với mấy cô chân dài xếp hàng hóng hớt ngoài kia đi.

-Em gái anh chân dài ở đây là đủ rồi.

Tú Linh cũng không nói gì nữa mà đi ra khỏi phòng và khép cửa lại. Thiên Anh nhìn theo cô em gái rồi lại mở mắt nhìn lên trần nhà màu rêu. Nhìn thấy nó, những hình ảnh của buổi sáng đầy tội lỗi hôm trước lại ập tới trong tâm trí anh. Thiên Anh nhắm chặt mắt lại, môi mím chặt, cố gạt đi những hình ảnh mà anh đã thấy sau khi tỉnh dậy sáng hôm ấy.

Rồi anh nghĩ tới Hạ Chi, không biết cô bé ấy lúc này ra sao nữa? Hạ Chi thật bất hạnh, hy vọng là sẽ có người thực sự yêu thương và chở che cho cô. Nguyên cũng được, Vincent cũng được, chỉ cần họ chân thành với cô là được. Mặc dù ngay từ đầu chỉ coi Hạ Chi như một cô em gái, nhưng không vì thế mà anh không lo lắng cho cô trên phương diện tình cảm. Những người bị mất trí nhớ đều giống như một con thuyền lênh đênh trên biển rộng, bản thân họ hoàn toàn mất đi phương hướng. Người ta lái họ tới đâu thì họ sẽ tới đó. Hạ Chi cũng vậy, yếu đuối và cả tin tới đáng thương. Ban đầu anh cũng lo lắng về chuyện Hạ Chi và Nguyên, không biết Nguyên có bỏ rơi cô giữa chừng như những cô gái khác hay không? Bây giờ Thanh Lâm thực sự đã không còn, anh càng thấy mình phải có trách nhiệm lo lắng cho cuộc sống của cô sau này.

Có lẽ định mệnh đã cho anh cứu được cô và Phượng chiều hôm ấy. Một người anh không thể không quan tâm lo lắng, một người lại có duyên nợ tình cảm với anh. Và có lẽ cả đời này anh sẽ không thể dứt mình ra khỏi suy nghĩ phải lo lắng cho cả hai người con gái này.

Đến một ngày sau thì Thiên Anh có thể rời khỏi giường và đi lại bình thường. Đến ngày cả Long khi tới thăm anh cũng tỏ ra kinh ngạc không sao hiểu nổi một người có dáng vẻ thư sinh lẻo khoẻo như anh lại có thể hồi sức nhanh đến thế. Mặc dù tai nạn đó làm cho anh bị bệnh viêm phổi nặng, nhưng sức trẻ của một người thanh niên thường xuyên vượt tuổi bằng rừng khiến cho anh bình phục rất nhanh.

Trung tới thăm anh và nói về vụ án điều tra về tên trùm buôn bán động vật quý hiếm Phạm Mạnh Tường và cái chết của Thanh Lâm. Mọi tình tiết trong vụ án đã được làm sáng tỏ, Phạm Mạnh Tường và toàn bộ đàn em đều bị bắt cũng như khai toàn bộ tội trạng giống như trong thẻ nhớ mà Thanh Lâm đã ghi lại trong chiếc thẻ nhớ, hiện tại bọn chúng đang bị tạm giam và chỉ còn đợi ngày ra tòa nhận án xét xử nữa mà thôi.

Cuối cùng Thiên Anh cũng liên lạc được với thư ký của Nguyên ở nước ngoài và thông báo về tình hình của Hạ Chi. Sau đó anh tới thăm Chi ở bệnh viện. Từ hôm cô hôn mê tới giờ, Vincent dường như không rời khỏi giường bệnh của cô nửa bước, điều đó khiến Thiên Anh cảm thấy tình cảm mà anh dành cho Hạ Chi còn chân tình hơn Nguyên. Thế nên anh tự nhủ sau này cũng sẽ chẳng bao giờ can thiệp vào chuyện giữa ba người họ, dù sao thì nó cũng đã đủ rắc rối và đau đầu cho cả ba người rồi.

Ngày thứ tư sau khi Hạ Chi lâm vào hôn mê thì Nguyên về tới Việt Nam. Đường như anh đã bắt chuyến bay sớm nhất sau khi nghe tin cô gặp chuyện để về nước, rồi sau đó bay thẳng ra thành phố Hải Phòng. Khi Nguyên tới bệnh viện thì cả Thiên Anh và Vincent đều có mặt ở đó. Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của anh, cả hai cũng không can ngăn tới gần giường bệnh, để mặc anh nắm lấy bàn tay gầy rộc và vuốt lên bờ má gầy hõm lại của cô. Chỉ có mấy ngày mà nhìn cô giống như vừa đi một vòng quanh cõi chết rồi mới trở về.

-Đã có chuyện gì vậy? Tại sao mới có mấy ngày mà cô ấy đã ra nông nỗi này.- Nguyên hỏi khi ba người ra ngoài hành lang để y tá làm vệ sinh và thay đồ cho Hạ Chi.

-Cô ấy uống thuốc ngủ khi nghe tin anh Lâm mất...

Vincent nói đến đây thì Nguyên đã tức giận túm lấy cổ áo anh giận dữ:

-Vậy mà mày nói mày sẽ chăm sóc cho cô ấy? Tao vừa đi thì đã có chuyện xảy ra rồi. Mày là chồng chưa cưới của cô ấy cơ mà, sao một chút cũng không lo được cho cô ấy như vậy?

-Mày đủ tư cách để hỏi tao những câu này sao? Còn mày thì thế nào, mày thậm chí còn không dám thú nhận với cô ấy rằng mày vẫn còn dây dưa tình cảm với chị dâu của mày. Mày thực ra yêu cô ấy được bao nhiêu phần? Mày có biết khi thấy mày đi cùng chị dâu mày suốt đêm, cô ấy đã khóc nhiều thế nào không? Thậm chí đưa chị ta về chính căn phòng mà mày và cô ấy vẫn ở. Mày xem mày có xứng đáng để xứng một tiếng người yêu của cô ấy không?

-Tao chưa bao giờ làm điều gì vượt quá giới hạn với chị Dung, vì thế tao cấm mày đặt điều cho chị ấy.

-Hừ, những cái ôm giữa mày và chị ta giống cái ôm của em chồng với chị dâu lắm sao?

-Này, hai cậu làm gì vậy?- Đúng lúc hai người đang nhìn nhau như thể sắp đánh nhau tới nơi thì Thiên Anh từ phòng của bác sĩ chuyên khoa trở ra.- Ở đây là bệnh viện, thích đánh nhau thì ra ngoài kia. Hạ Chi còn nằm đó mà các cậu chỉ nghĩ được tới việc sống chết với nhau thôi à?

-Được rồi, nể Thiên Anh, tao không chấp mày làm gì...- Nguyên hừ giọng- Nhưng mày cũng biết rõ là Hạ Chi chọn tao chứ không phải mày, vì thế mày cũng nên về nhà đi, đừng bám theo cô ấy nữa. Từ nay trở đi tao sẽ chăm sóc cô ấy.

Vincent vừa nói tới đây thì cửa phòng bệnh bật mở, y tá lộ mặt ra kêu lớn:

-Bác sĩ, gọi bác sĩ đi, cô ấy tỉnh rồi...

-Cái gì, Hạ Chi tỉnh rồi sao?- Thiên Anh kêu lên đầu tiên và chạy vào phòng, dù sao thì trong ba người ở đây anh cũng là người có chuyên môn nhất.

Thiên Anh chạy vào rồi, Vincent liếc mắt nhìn Nguyên rồi chột thổ dài nói:

-Mày vào với cô ấy đi, tao đi gọi bác sĩ.

Nguyên thấy Vincent chột buồn, nhưng trong đầu óc anh lúc này chỉ có Hạ Chi nên anh gật đầu rồi bước nhanh vào phòng.

Khi anh bước vào phòng thì thấy Thiên Anh đang vạch mí mắt Hạ Chi xem xét.

-Em vừa xoa bóp tay cho cô ấy, thấy tay cô ấy nắm lại...- Cô y tá giải thích để chứng minh rằng mình không nói dối.

-Cô ấy tỉnh thật chứ?- Nguyên tiến lại gần hỏi với vẻ lo lắng.

-Ừm, đừng lo, sẽ sớm tỉnh thôi.- Thiên Anh gật đầu rồi đứng thẳng dậy.- Mày ở đây đợi bác sĩ đi, tao đi sắp xếp để chụp lại não đồ cho cô ấy.

-Ừ. Tất cả nhờ vào mày đấy.

Thiên Anh đi rồi, Nguyên ngồi xuống ngay cạnh cô. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên bờ má gầy của cô, trượt qua đôi môi khô nẻ rồi vòng lên đôi mắt trũng sâu.

-Đồ ngốc này, sao em lại làm chuyện dại dột như thế chứ?

-Không có em thì anh biết làm sao hả?

-Chi, em có nghe anh gọi không? Anh về với em rồi đây. Em tỉnh lại đi, đừng làm anh lo.

Sau câu gọi đó, Nguyên mừng muốn khóc khi mi của cô chớp động, rồi cô mở mắt, ngơ ngác nhìn anh.

Nhưng Nguyên mừng không được bao lâu vì ngay sau mở mắt ra, nhìn anh trong mấy giây, và hành động đầu tiên của Hạ Chi là giơ tay bên kia tát bốp vào mặt anh, miệng thốt ra một từ duy nhất:

-Đồ tồi.

33. Chương 33 : Bất Ngờ Mang Tên Vincent

Giống như một trò đùa của định mệnh.

Lần đầu tiên mở mắt ra nhìn anh sau khi gặp nạn tại vách núi, câu đầu tiên Hạ Chi nói với anh cũng là “Đồ tồi” kèm theo một cái tát chày mặt. Lần này sau khi tỉnh lại từ trạng hôn mê, Hạ Chi cũng gọi anh như thế, và cũng là một cái tát kèm theo, mặc dù so với lần trước thì yếu ớt hơn nhiều. Có lẽ do cô đang thực sự yếu ớt nên không thể ra tay mạnh hơn được.

Chỉ có điều, ánh mắt Hạ Chi trước đây nhìn anh đầy hoang mang và lo sợ, lại có vẻ trống rỗng thì giờ đây ánh mắt cô hoàn toàn khác. Nó có gì đó u uất, đau buồn và tràn đầy phức tạp.

Trước đôi mắt tràn đầy sự sợ hãi và nghi hoặc của Nguyên, cô rút tay lại, khẽ nói:

-Em xin lỗi anh Nguyên.

-Em tỉnh rồi, rốt cuộc em cũng chịu tỉnh lại rồi.- Nguyên mừng rỡ, cũng quên cả đau đớn, ôm chặt lấy cô nói.

-Anh Nguyên...

Nhưng cô chưa nói được thêm câu nào thì bác sĩ đã tới, Vincent cũng theo phía sau. Đợi bác sĩ khám xong cho cô và chắc chắn là sẽ không có di chứng nào phát sinh, lúc ấy Nguyên mới thở phào nhẹ nhõm.

Từ đầu đến cuối Hạ Chi vẫn im lặng không nói gì, hết nhìn Nguyên lại nhìn Vincent, giống như cô muốn nói gì đó mà không thể nói. Nguyên vẫn ngồi cạnh cô, còn Vincent đứng ở gần cửa sổ nhìn lại, giống như anh đang cố tạo ra một khoảng cách thật xa với cô.

-Anh Trung...- Cô đột ngột lên tiếng, cũng không phải là hướng tới Nguyên ở bên cạnh mà lại là anh chàng ở phía xa kia.

-Ừ...

-Đưa em về nhà.

Câu nói gần như van nài của cô khiến không chỉ Nguyên mà cả Vincent đều sửng sốt.

-Hạ Chi...- Vincent ngẩn ra, hình như anh còn chưa hiểu ý cô.

-Em không muốn ở đây nữa. Anh nói sẽ đưa em tới một nơi chỉ có hoa và gió mà... Anh từng hứa khi cầu hôn em mà...

Bàn tay Nguyên đang nắm chặt tay cô cũng run lên sau câu nói trong tiếng nấc ấy. Anh có cảm giác như trong mắt cô lúc anh, sự tồn tại của anh hoàn toàn bằng con số không. Anh đã hiểu tại sao từ lúc cô tỉnh lại đến giờ, cô lại nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp như thế.

Cô đã hồi phục trí nhớ. Và điều anh lo lắng nhất đã xảy ra, trong tâm trí cô lúc này dường như vị trí cao nhất lại là người chồng chưa cưới của mình, cũng là bạn thân của anh, Vincent.

Nhìn thấy cô khóc mà anh lại không dám đưa tay lên lau đi nước mắt cho cô. Nhìn thấy cô đau khổ mà anh không dám ôm cô vào lòng. Anh cảm thấy lúc này người cô cần là Vincent chứ không phải người đến sau là anh.

Anh quay đầu đưa mắt nhìn bạn mình, Vincent cũng nhìn anh. Đường như quá hiểu nhau dù chỉ qua ánh mắt, Vincent bước tới cạnh giường bệnh, đặt tay lên vai cô nói:

-Em nín đi. Vừa ốm dậy đừng có khóc. Anh hứa sẽ đưa em tới nơi đó. Anh nhất định sẽ đưa em đi.

Hạ Chi vẫn không ngừng khóc. Cô cũng rút tay ra khỏi bàn tay của Nguyên tự lúc nào. Vincent đỡ cô nằm xuống rồi thở dài, cũng không biết nói gì với thằng bạn mình vẫn ngồi ngây ra như phỗng ở trên ghế ngay bên cạnh. Cuối cùng, anh vỗ vai Nguyên và nói:

-Đi, chúng ta ra ngoài nói chuyện, để cô ấy nghỉ ngơi.

Vincent thấy ánh mắt buồn bã và đầy thất vọng của Nguyên thì chỉ khẽ gật đầu, cũng không biết bản thân anh đang nghĩ gì.

Hai hôm sau Hạ Chi được xuất viện. Cả Nguyên và Vincent đều có mặt để đưa cô về khách sạn, nhưng suy nghĩ của hai người dần ông lúc này vô cùng rối rắm. Từ khi cô tỉnh lại, dường như tình bạn giữa họ đã có một khoảng cách ghê gớm không sao có thể hàn gắn lại như xưa được.

Nguyên cũng không ở chung phòng với Hạ Chi nữa mà anh quyết định thuê một căn phòng khác. Việc ở chung một chỗ với cô có lẽ bây giờ không còn thích hợp nữa, và dường như Hạ Chi cũng không chấp nhận điều đó.

Sau khi đưa cô về khách sạn, Thiên Anh và Nguyên cũng đi tới trụ sở công an để gặp Trung để thay Hạ Chi giải quyết nốt những gì còn liên quan tới vụ án liên quan tới cái chết của anh trai cô. Trong căn phòng quen thuộc của Hạ Chi ở khách sạn chỉ còn lại cô và Vincent. Hạ Chi ngồi bó gối trên ghế sofa, mặt đăm chiêu nhìn ra phía cửa sổ, nơi gió đang thổi tung rèm cửa lên. Cô cũng không còn khóc như lúc mới tỉnh dậy nữa, có lẽ bản thân cũng ý thức được rằng dù cô có khóc bao nhiêu thì Thanh Lâm cũng không thể sống lại. Mặc dù không khóc, nhưng cô cũng chẳng mấy khi mở miệng, hoặc có thì cũng chỉ là trả lời những câu hỏi của Thiên Anh, và đôi khi là nhờ vả Vincent mấy câu. Cô đột ngột trở nên xa lạ với tất cả mọi người, nhất là Nguyên, người đã từng ở bên cô nhiều nhất, và cũng là người cô yêu nhiều nhất. Cô lặng lẽ và đóng kín lại bản thân, giống như là khi phục hồi lại trí nhớ, cô mới phát hiện ra bản thân mình là tờ giấy đã bị tô vẽ tới mức nào.

Vincent từ ngoài đi vào, mang theo một cốc nước lọc đặt xuống trước mặt cô, nói:

-Nước đây, em uống đi.

-Ừm...

Hạ Chi khẽ đáp lại rồi cầm cốc nước lên. Vincent ngồi xuống bên cạnh rồi dường như không nhận được, anh buột miệng hỏi:

-Tại sao em lại ngốc nghếch như thế? Em có biết là em suýt mất mạng rồi không?

-Em xin lỗi.- Hạ Chi chợt nhớ lại mọi chuyện và gương mặt cô trở nên vô cùng buồn bã- Lúc đó em cảm thấy quá tuyệt vọng. Anh trai thì không còn, bản thân thì mất trí nhớ, người mình yêu thì chạy theo một người đàn bà khác. Em chỉ có một ý nghĩ duy nhất là muốn giải thoát bản thân mà thôi...

-Em mà chết thì anh...- Vincent ngáp ngừng mãi một lúc cũng không biết nói tiếp thế nào, sau cùng anh đột ngột thôi- Thực ra em chưa nhớ lại được gì đúng không?

Hạ Chi nhìn anh một hồi lâu, sau đó đặt cốc nước xuống bàn, lắc đầu:

-Không, em đã nhớ lại tất cả rồi.

Vincent phản bác:

-Không đúng, nếu em đã nhớ lại, thì chắc chắn em đã biết anh...

-Không phải chồng chưa cưới của em.- Hạ Chi nhẹ nhàng mỉm cười.

-Sao...- Vincent bị câu nói bình thản của cô làm cho điếng cả người, miệng lưỡi đột nhiên lắp bắp không thể nói thêm vào điều gì nữa.

-Em chỉ diễn cho tròn vở kịch mà anh đã bày ra thôi mà, không đúng sao?

-Nhưng em không sợ Nguyễn nó sẽ buồn sao?

-Anh đừng lo, anh ta sẽ nhanh chóng tìm được người thay thế em thôi.- Hạ Chi lắc đầu cười.

-Anh chưa bao giờ thấy nó lo cho ai nhiều như lo cho em.

-Bỏ qua đi. Em đang rất muốn biết tại sao ngay từ lần đầu tiên gặp mặt anh lại khẳng khái khẳng định em là vợ chưa cưới của anh? Có phải anh muốn thử thách em và Nguyễn? Chúng ta cũng chưa bao giờ gặp nhau trước đó, tại sao anh lại tìm được em ở trên trung tâm? Tại sao có ảnh em? Tại sao có chiếc vòng đá giống hệt của em?

-Không nghĩ em trước khi mất trí nhớ lại là con người sắc sảo như thế! Em hỏi anh một lô một lốc như thế làm sao anh trả lời kịp cho được.- Vincent cười khổ.

-Anh có thể từ từ trả lời em từng chuyện một.

-Thực ra, trước khi tới đây gặp em, anh đã có một chút thông tin về em rồi, hơn nữa cũng có người phớt lờ cho anh phải chăm lo cho em trước khi người ấy quay lại.

-Là ai?

-Thanh Lâm. Anh trai của em.- Vincent từ tốn nói.

-Là anh Thanh Lâm nhờ anh tới đây để chăm sóc em? Anh nói anh ấy sẽ quay lại? Vậy là anh ấy còn sống phải không?- Hạ Chi túm lấy cánh tay anh lay lay, vẻ mặt đầy kích động hỏi.

-Hiện tại thì anh ấy còn sống, nhưng cũng chỉ là sống dở mà thôi.

-Nghĩa là sao?- Hạ Chi giật mình hỏi tiếp.

-Ngày anh ấy bị bọn xã hội đen đánh đập rồi đem vất xuống biển cũng là ngày chị gái anh đang du lịch ở đây, và chính chị ấy đã vớt được anh Lâm trong tình trạng đã gần như tắt thở.

Sau khi được chị gái anh đưa tới bệnh viện, bác sĩ chẩn đoán anh ấy có thể sẽ không qua khỏi. Đầu của anh ấy có vết máu tụ, tay chân thì bị gãy nhiều chỗ, các dây thần kinh ở nhiều vùng bị dập nát. Chị gái anh lại đưa tiếp lên bệnh viện ở Hà Nội, anh ấy được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt ở một trong những bệnh viện tốt nhất, thậm chí chị ấy còn mời cả bác sĩ chuyên khoa thần kinh nước ngoài về điều trị cho anh ấy. Sau hơn một tháng sống trong tình trạng chết giả, anh ấy cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nhờ vào các mối quan hệ của mình, chị gái anh biết anh ấy là một nhà báo và bị mất tích đúng vào thời điểm chị ấy cứu được anh Lâm trên biển. Mặc dù thời điểm đó chị ấy có thể trả anh ấy cho bên cơ quan điều tra tiếp tục công việc, nhưng bác sĩ lại phát hiện ra một điều: anh ấy đã bị mù và có thể sẽ không còn khả năng vận động nữa.

-Vậy bây giờ anh ấy ở đâu?- Hạ Chi run run hỏi.

-Ở nước ngoài. Chị gái anh đã đưa anh ấy ra nước ngoài vì các bác sĩ điều trị nói rằng chỉ ở nước ngoài mới có đủ phương tiện máy móc để giúp anh ấy hồi phục. Nhưng thời gian sớm lắm một năm, muộn cũng phải vài năm.

-Anh đưa em đi gặp anh ấy nhé! Em sẽ vay tiền để đi, anh chỉ cần đưa em đi thôi.- Cô nài nỉ.

-Không được. Trước khi đi anh ấy đã nói với anh rằng dù thế nào cũng phải chăm sóc tốt cho em trước khi anh ấy trở về. Và dù có bị em đe dọa tới đâu cũng không được đưa em sang đó. Anh ấy muốn trở về trước mắt em khi có thể đứng vững trên chính đôi chân của mình.- Vincent lắc đầu- Hơn nữa anh ấy đang trong quá trình điều trị gian khổ, nếu em tới có thể làm anh ấy phân tâm, quá trình điều trị gián đoạn là không tốt. Hiểu chưa?

-Sao chị em anh lại đối xử tốt với anh em em như vậy? Chúng ta vốn không quen biết nhau mà?

-Ai biết được. Có thể do bà chị anh bén duyên anh Thanh Lâm rồi cũng nên. Bao nhiêu năm giục lấy chồng thì không chịu lấy, cuối cùng lại bám anh Lâm không rời. Còn bỏ cả công việc kinh doanh để sang đó chăm sóc cho anh ấy. Còn anh thì đang học võ trên núi cùng một vị sư phụ cũng bị điệu về đây, nói là phải chịu trách nhiệm chăm sóc cho em.- Vincent than thở.

-Thế nên anh đã bày ra việc anh là chồng chưa cưới của em à?

-Không phải anh, mà là anh trai em.-Vincent kêu lên- Bà chị anh điều tra và được biết em đang mất trí nhớ,nên ông ấy đã bày ra cái chuyện đính hôn gì gì đó, còn bày cho anh việc đặt mua chiếc vòng đá giống hệt của em để làm tin. Hai người đó hại anh thật rồi, không ngờ em lại chính là bạn gái của thằng Nguyên.

-Vậy thì anh nên đóng cho tròn vai đi,làm vị hôn phu của em, và cùng em rời khỏi nơi này. Sau đó em sẽ trả tự do cho anh. Thế nào?

-Tại sao vậy? Em không yêu Nguyên nữa sao?

-Trước đây thì em rất yêu anh ấy... Nhưng còn bây giờ, em lại thấy hận anh ấy.- Hạ Chi lặng lẽ lắc đầu.

-Vì sao? Nếu là chuyện của chị Dung thì...

-Không phải vì chuyện đó đâu... Thôi, anh cứ làm một vị hôn phu thật tình cảm là được rồi, thế nào? Nếu không sau này em sẽ bán đứng anh cho chị gái anh và anh Lâm, xem họ xử trí anh thế nào?

-Được rồi... Hóa ra anh Lâm nói bị em đe dọa là thế đấy.- Vincent nhăn nhó- Anh sợ em rồi, được chưa? Đàng nào thì cũng khó lòng mà giải thích với Nguyên rồi... Haizz...

Từ phút biết tin anh trai mình vẫn còn sống, Hạ Chi như được hồi sinh hoàn toàn. Cô toét miệng cười trước vẻ nhún nhún của Vincent:

-Anh thật tốt quá, cảm ơn anh!

Nói rồi cô vòng tay ôm lấy cổ anh thay cho lời cảm ơn. Đúng lúc ấy có tiếng mở cửa, Nguyên theo thói quen đi vào phòng mà không bấm chuông, bản thân anh vẫn tưởng rằng mình vẫn đang sống ở trong căn phòng này.

Rất nhanh, thay vì chỉ ôm, Hạ Chi ghé môi hôn lên môi của Vincent rồi mới buông ra. Vincent bị nụ hôn bất ngờ và táo bạo này của cô làm cho cứng đờ cả người, còn Nguyên cũng không thể giả vờ là không thấy được.

Một nụ hôn rất nhanh mà khiến tim anh ầm ầm đổ vỡ, mọi niềm tin muốn kéo lại người anh yêu cũng theo đó hoàn toàn sụp đổ. Anh khê khàng lùi lại, mở cửa và bước ra ngoài, hai người kia vẫn còn đang chìm trong cơn say với nụ hôn ấy nên hình như không biết còn có người thứ ba ở đó.

Thật ra chỉ có Vincent, do quá bất ngờ nên mới không để ý, còn Hạ Chi thì hoàn toàn biết sự có mặt của Nguyên rồi. Đó cũng là lý do cô đã chủ động hôn Vincent.

-Cảm ơn anh. Hôm nay em vui quá! Tối nay mình đi ăn mừng chứ?- Cô đứng dậy vui vẻ hỏi.

-Vừa ốm dậy, em mà ra ngoài chắc Thiên Anh giết anh. Thôi ở phòng đi cho anh nhờ.

-Tùy thôi, vậy em đi ngủ chút.- Hạ Chi nhún vai và đi về phía phòng ngủ.

Còn lại mình Vincent trong căn phòng rộng thênh thang, anh khê đặt tay lên môi, nơi hương vị của nụ hôn vẫn còn chưa kịp tan đi, rồi chột anh lẩm bẩm:

-Sao mình cứ có cảm giác như vừa bị cưỡng... hôn ấy nhỉ?

34. Chương 34 : Cuộc Hôn Nhân Định Mệnh

Sau nhiều lần chần chừ, cũng thêm việc của Hạ Chi nên cuối cùng đến tận bây giờ Thiên Anh mới có dũng cảm để gọi cho Phượng và hẹn gặp cô nói chuyện. Từ sau chuyện đó, hình như Phượng cũng ngại chạm mặt anh nên cô không tới phòng khám nữa. Đến tận hôm nay, khi anh gọi cô tới quán café, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào mắt anh mà cứ cúi gầm xuống, vẩn vơ vật áo cũ của mình.

-Anh xin lỗi vì hôm nay mới gọi em ra đây nói chuyện. Thực sự không phải vì anh muốn trốn tránh trách nhiệm với em, mà là anh không biết phải đối mặt với em như thế nào. Anh luôn cảm thấy áy náy và tự trách mình vì chuyện xảy ra hôm ấy. Tối hôm ấy anh đã uống hơi quá chén.

-Bác sĩ, anh đừng trách mình nữa. Em biết vì tự trách mình mà anh đã bỏ đi sáng hôm đó, sau đó còn ngã xuống biển nữa. Nếu vì em mà bác sĩ trở thành như thế thì em không dám nhận cái trách nhiệm mà bác sĩ dành cho em.- Phượng lắc đầu quả quyết nói.

-Không, có thể vì chuyện đó mà sau này sẽ phải đối mặt với nhiều thứ trong cuộc sống gia đình, nếu như... ừ, nếu như em gặp phải một người chồng không hiểu em.- Thiên Anh ngập ngừng rồi nói- Anh không phải người không có trách nhiệm với những gì mình làm, dù cho khi đó là anh say, nhưng anh không muốn vịn vào lý do đó để trốn tránh.

-Em... Em thực sự không bắt anh phải chịu trách nhiệm gì cả. Hôm đó là do em tự nguyện.- Phượng lắc đầu.

-Sao hôm ấy em lại không tát anh vài cái cho anh tỉnh lại nhỉ, biết đâu sự việc đã không tệ như thế.- Thiên Anh cười cay đắng.

-Em không thể làm thế được.

-Anh hiểu. Em là người hiền lành và cũng dễ bị thỏa hiệp. Nếu sau này em không thể có hạnh phúc với người đàn ông nào, thì tới tìm anh, anh không hứa có thể yêu em bằng cả trái tim mình, nhưng anh vẫn có thể ở bên và che chở cho em được. Em hiểu ý anh chứ?

Phượng khẽ gật đầu, len lén nhìn đôi mắt đượm buồn của anh một chút rồi lại cúi gầm xuống.

-Anh sẽ rời khỏi đây một thời gian. Hy vọng khi anh trở lại, anh sẽ xóa hết được hình bóng cô ấy... Nhưng đừng có chờ đợi anh, nếu hạnh phúc đến thì cứ nắm giữ lấy, đừng để vụt mất nó, hiểu không?

Phượng lại gật đầu. Trước người đàn ông này, cô luôn cảm thấy bản thân mình quá nhỏ bé và kém cỏi, một lời cũng không tự tin để nói với anh.

Sau khi nói chuyện với Phượng xong, Thiên Anh cảm thấy nhẹ nhõm đi phần nào. Anh theo tin nhắn của Nguyên, ra bãi đá dưới vách núi, nơi lần đầu tiên anh cứu và gặp Phượng cũng như Hạ Chi, Nguyên đang đợi anh ở đó.

Cũng lâu lắm rồi, vì quá nhiều công việc bận rộn nên Thiên Anh cũng không ra đây. Anh không nghĩ Nguyên lại nhớ tới nơi này. Khi anh chèo xuồng tới, Nguyên đang ngồi uống rượu một mình trên một hòn đá lớn, vẻ mặt đắm chiêu nhìn ra biển ở phía đằng xa.

Thiên Anh không phải là không biết chuyện Hạ Chi đã nhớ lại mọi chuyện và lúc này cô chỉ quẩn quất bên người chồng chưa cưới của mình. Anh cũng không trách Hạ Chi có trước quên sau hay bạc tình bạc nghĩa, anh hiểu là bản thân cô cũng không muốn như thế. Hơn nữa đã tự nhủ là sẽ không xen vào chuyện ba người này nên anh chỉ đành nhắm mắt bỏ qua mà thôi.

Thấy Thiên Anh tới, Nguyên rót thêm một chén rượu rồi nói:

-Chỗ này thật thích hợp để uống rượu giải sầu.

-Không đâu, chỉ thích hợp để ngồi câu cá và ngẫm chuyện đời thôi.- Anh vỗ lên vai Nguyên vì biết Nguyên đang rất buồn.

-Chuyện đời... Chuyện đời thật quá lắm chữ bất ngờ, phải không?

-Ừ... có lẽ thế.

-Càng lúc tớ càng tin câu: “Đa tình càng lắm thì thất tình càng nhiều.” Lần thứ hai tớ quyết định mở trái tim mình ra để yêu chân thành một người, thì cũng là lần thứ hai tớ ném quăng. Đúng là nghịch lý thật.

-Đừng trách Hạ Chi... Cô bé ấy đâu có nhiều sự lựa chọn đâu.- Thiên Anh cười.

-Ừ, tớ không trách cô ấy. Tớ cũng không trách Vincent. Mặc dù nhìn thấy họ ôm hôn nhau mà lòng tớ rất đau. Tớ không biết những người đàn ông khác khi nhìn thấy bạn gái của họ đi với tớ thì họ có cảm giác như tớ lúc này không? Cảm giác ấy quả thật không thể chịu đựng nổi. Nhìn cô ấy ở trong vòng tay của thằng khác, cảm giác như cả thế giới của mình đang bị người ta đạp đổ vậy.- Nguyên cười nắc nẻ, cũng không biết anh đang cười hay khóc nữa.

-Cậu nên vui vì cô ấy được hạnh phúc. Cũng như tớ cảm thấy vui vì Hương hạnh phúc với lựa chọn của cô ấy, mặc dù cảm giác bị bỏ rơi như thế này chẳng dễ chịu chút nào.- Thiên Anh lắc đầu.

-Bản thân nên hạnh phúc khi thấy người mình yêu hạnh phúc... Chỉ là triết lý suông của mấy thằng thất tình tự an ủi mình mà thôi. Vớ vẩn. Cảm giác lúc này của tớ là muốn điên lên, muốn ôm lấy cô ấy mà nghiền nát cô ấy ra trong vòng tay mình, để mãi mãi cô ấy chỉ thuộc về mình tớ. Cậu hiểu không, Thiên Anh?

-Tớ hiểu.

-Không, cậu chả hiểu gì hết. Cậu chỉ làm một thằng cho rằng mình yêu cao thượng mà thôi. Thực tế thì đó là thất bại. Mà tớ mất mười năm cũng không quên đi được thất bại đầu tiên của mình. Căn bản tớ không vượt qua được nó, thì chưa thể xứng đáng có được hạnh phúc thứ hai.- Nguyên cười khẩy.- Thôi thì lại trở về với những bóng hồng kiều sa, những mối tình một đêm đầy cuồng nhiệt vậy. Tớ sẽ để cô ấy bình yên với Vincent. Nó tốt hơn tớ, vì ít nhất nó không đa tình giống tớ.

-Ừ. Thôi uống đi rồi anh em mình về sớm. Linh nó mà biết tớ vừa ôm dầy đã đi uống thể này chắc nó dằn anh em mình như xương.

-Ha ha, bà chị bé của tớ lúc nào chẳng như một bà cô lỗ thì, lúc nào cũng cầu nhàu phát ghét.

Câu chuyện cứ thế tiếp diễn. Chai rượu cũng cứ thế dần vơi đi.

Nắng đã tàn. Ngày sắp tắt.

Bão lòng đi qua, sẽ có những người ra đi và những người ở lại.

Trước khi bắt đầu một câu mới, người ta cần chấm hết câu cũ. Một dấu chấm ngay ngắn và tròn trịa!

Nguyên đã nói với Hạ Chi như thế khichia tay cô để về lại Hà Nội. Anh sẽ chẳng bao giờ biết lý do chính xác cô ấy anh ra khỏi cuộc sống của mình.

Dù cô còn rất yêu anh!

Hạ Chi thầm cười chính mình khi nghĩ lại điều đó. Nguyên đã rời khỏi đây được hơn một tháng. Vincent cũng về lại Đà Lạt để thu xếp công việc. Hạ Chi cũng không ở khách sạn Paradise nữa mà chuyển lên ở hẳn trên trung tâm nghiên cứu ở trên núi. Chăm sóc vườn hoa lan là công việc mơ ước của cô trước đây khi ở Phong Lan hội. Những kiến thức của cô về hoa lan khiến cho anh em trong đội nghiên cứu cũng phải sửng sốt, và dĩ nhiên họ chẳng một lời phản đối khi cô xin vào đây làm việc lâu dài.

Princess lúc này đã lớn, đã bắt đầu biết bám vào mọi thứ để leo trèo. Nó thích được mọi người đặt lên vai đi đây đó. Đại Tướng Quân không hiểu sao cũng rất quý nó, thường cho nó leo trèo lên lưng của mình chạy khắp khu nghiên cứu, hoặc để nó rúc vào người rồi cả hai cùng lăn ra ngủ ngon lành. Nó thậm chí cũng chẳng ghentức khi vị trí số một được cưng chiều tại trung tâm của nó đã bị Princess chiếm giữ. Anh em trong khu nghiên cứu đều gọi Đại Tướng Quân là “vú nuôi” của Princess khi phần lớn thời gian đều là con sói lông đốm này chăm sóc và chơi đùa cùng Princess.

Mấy ngày gần đây Thiên Anh bận bịu với việc xin chuyển công tác nên anh ít khi về phòng khám. Hạ Chi vừa bước vào phòng khám đã nghe thấy những tiếng “ọe ọe” phát ra từ nhà vệ sinh. Tiếng nôn khan rất lớn khiến cô không thể không tò mò đi tới. Cửa nhà vệ sinh khép chặt nhưng do không thấy Phụng đâu nên cô đoán chính Phụng đang ở bên trong.

Một lát sau, Phượng đi ra, gương mặt tái nhợt vì mệt mỏi. Thấy cô đang ngồi trên ghế thì Phượng giật mình rồi lúng túng hỏi:

-Chị Chi, chị tới khi nào vậy?

-Chị vừa về tới thôi. Em sao thế? Không khỏe sao?

-Em không sao, chỉ thấy hơi mệt thôi.- Phượng lắc đầu.

-Chị thấy em nôn dữ lắm mà...- Hạ Chi nhìn cô bé đầy nghi hoặc.

-Em không sao thật mà, tại bụng dạ em xưa nay không được tốt lắm. Chị đừng nói với bác sĩ...

Thấy Hạ Chi nhú mày vẻ khó hiểu, Phượng vội giải thích:

-Em sợ bác sĩ sẽ không cho em làm ở đây nữa.

-Anh ấy sắp vào Lâm Đồng làm rồi, chị em mình có muốn làm ở đây nữa cũng không được. Bác sĩ nói sẽ sắp xếp cho em một công việc khác. Em có muốn lên khu nghiên cứu làm cùng chị không?

-Làm gì ạ?

-Ừm, trên đó đang cần tìm thêm một người rầy cỏ trong vườn ươm nữa. Công việc cũng hơi vất vả đấy. Nếu em không ngại vất vả thì có thể lên đó làm.

-Chỉ rầy cỏ thôi ạ? Em còn từng làm nhiều việc vất vả hơn thế nhiều.- Phượng lắc đầu- Nếu trung tâm nhận em vào làm thì em sẽ lên đó. So với việc cào muối thuê mà em từng làm thì việc đó còn đỡ vất vả hơn nhiều chị ạ!

-Ừ, vậy là được rồi. Chị phải trở lại trung tâm đây. Chừng nào thu xếp xong anh Thiên Anh sẽ đưa em lên đó.-Hạ Chi gật đầu cười rồi đi ra khỏi phòng khám.

Nguyên mở mắt thức giấc, cũng chẳng buồn nhìn sang cô nàng vẫn đang nằm ngủ say sưa với một gương mặt mãn nguyện ở bên cạnh. Anh nhồm dậy, mặc lại quần áo rồi đi ra khỏi phòng ra về trước. Anh biết anh sẽ chẳng bao giờ gặp lại cô ta nữa nên cũng không cần phải tỏ ra lịch sự làm gì.

Hôm nay là chủ nhật nên anh trở về nhà, định bụng sẽ làm thêm một giấc nữa, sau đó buổi chiều thức dậy sẽ đi đánh tennis. Và tối thì lại tới vũ trường kiếm một cô nàng nóng bỏng nào đó để tán tỉnh. Ban đầu sau khi chia tay với Hạ Chi, anh có vẻ hơi khó với cuộc sống mà trước đó bản thân đã quá quen thuộc này. Anh cứ tưởng anh sẽ không bao giờ quay lại với nó nữa, nhưng không ngờ rằng hạnh phúc mà anh về ra chẳng bao giờ thành sự thực. Anh lại buông thả mình vào lối sống phóng túng trước kia, mặc kệ cho ngày tháng qua đi.

Dung đã về ở cùng bố mẹ đẻ, và tất nhiên có cả nhóc Boo theo cùng. Anh trai anh sau đó cũng dắt theo cô vợ mới về nhà, đi đăng ký kết hôn và tổ chức một đám cưới hoành tráng. Anh có thêm một bà chị dâu và hai đứa cháu, cũng đáng yêu không kém thằng Boo. Nguyên ít khi về nhà, anh đi làm từ sáng tới tối, sau đó lại tới vũ trường, qua đêm ở một khách sạn nào đó, chỉ thỉnh thoảng sáng sớm mới trở về nhà tắm rửa thay đồ nên cũng ít tiếp xúc với người chị dâu mới của mình. Thậm chí trong bữa tiệc ra mắt dòng họ của người chị dâu cùng hai đứa cháu anh cũng không có mặt mà lại say sưa cùng một nàng ca sĩ tại một nhà hàng vô cùng lãng mạn. Anh không ghét họ, nhưng trong tâm trí của anh thì luôn chỉ có một người duy nhất anh coi là chị dâu- đó là Dung.

Khi anh về tới nhà thì thấy mẹ mình đang ngồi nói chuyện điện thoại với ai đó, vẻ mặt vừa như bức bối, lại có phần lo lắng, sốt ruột. Nhìn thấy anh bước vào, bà cau mày hỏi một cách không vừa lòng:

-Anh cũng giỏi đi thật, cả tuần mới thấy mặt anh được vài lần. Bận rộn quá, đến mẹ muốn gặp cũng khó!

-Hôm qua con gặp đối tác quan trọng, uống say quá nên ngủ ở khách sạn luôn.

-Ngủ ở khách sạn với đối tác luôn chứ gì? Tôi còn lạ gì đám đối tác của anh. Lên thay đồ đi rồi chở tôi ra ngoài.

-Con buồn ngủ lắm, mẹ bảo anh Dững đi.- Nguyên ngập dài đáp.

-Việc gì anh cũng thoải thác được. Việc này là việc của anh, lên thay đồ nhanh rồi xuống đây.- Mẹ anh đột nhiên quát lên.

Mặc dù bình thường rất được mẹ chiều nên Nguyên hay làm nũng, nhưng ít khi anh thấy mẹ nổi giận thực sự với mình. Nhìn vẻ mặt như sắp nổi trận lôi đình của bà, anh miễn cưỡng gật đầu rồi đi thẳng lên phòng.

Sau khi tắm và thay đồ xong, anh mới lững thững đi xuống nhà. Mẹ anh đã thay đồ xong, miệng lầu bàu:

-Việc này mà giải quyết không xong, tới tai ông nội anh thì anh chỉ có chết. Còn ung dung như thế được à?

-Việc gì mà mẹ làm như sắp cháy nhà tới nơi thế?- Nguyên nhúm mày rồi ngồi xuống ghế, anh cảm thấy hồ nghi với thái độ của bà hôm nay.

-Cháy tới đùng quần anh rồi đấy, không thấy nóng mông hay sao mà còn ngồi đó, ra đánh xe nhanh lên.

-Nhưng đi đâu ạ?

-Cứ đi đi rồi biết. Gặp người ta thì thu cái vẻ vênh vác của anh đi một chút.

-Ặc, con có vênh vác hồi nào đâu?- Nguyên cứng đầu cãi lại nhưng cũng đi ngay ra cửa trước khi bà to tiếng thêm và đánh thức bố anh dậy. Ông mà dậy thì còn to chuyện hơn cũng không chừng.

Do mãi nghĩ chuyện khác, thêm vào việc buồn ngủ nên đầu óc Nguyên hơi mơ màng, mãi tới khi xe dừng lại anh mới giật nảy mình. Xe của anh đang dừng trước cổng một ngôi nhà hai tầng cũ kĩ, ở cổng có một giàn hoa giấy nở rực hồng. Ngôi nhà này anh đã từng tới một lần trước đây- nhà của anh em Hạ Chi.

Anh quay sang nhìn mẹ mình đầy hồ nghi. Bà đang nhìn vào một tờ địa chỉ rồi ngẩng đầu nhìn số nhà trên cổng, gật gù:

-Đúng là đây rồi.

Nói rồi bà mở cửa xe bước xuống, đi tới trước cổng, cúi xuống nhìn qua lỗ khóa, thấy bên trong khóa im lìm thì lấy làm ngạc nhiên lắm. Nguyên vẫn ngồi yên lặng trên xe, không phải vánh lười xuống, mà chân anh lúc này không tài nào nhấc lên nổi. Tại sao mẹ anh lại tới đây? Chẳng lẽ bà thậm chí còn cho người điều tra về cô gái mà anh yêu sao? Nhưng vẻ mặt của bà thì không giống như vậy, hơn nữa Nguyên còn có cảm giác người mà bà muốn tìm thậm chí bà còn coi trọng hơn cả chính con trai mình.

Anh có nên nói cho bà biết người bà cần tìm đang ở đâu hay không? Đang định cất lời thì bác hàng xóm tốt bụng mà trước đây anh từng tiếp xúc đi ra. Mẹ anh vội vàng tiến lại hỏi. Người phụ nữ ấy nhìn cách ăn mặc sang trọng của mẹ anh thì có chút lúng túng, mãi không trả lời thành câu. Nhưng cuối cùng câu chuyện giữa hai người phụ nữ cũng kết thúc, khi mẹ anh biết tin Thanh Lâm mất tích, còn Hạ Chi thì mất trí nhớ và đã được hai người thanh niên khác dẫn đi rồi.

Người phụ nữ ấy thậm chí không biết một trong hai thanh niên ngày ấy lúc này đang ngồi trong xe, đang hoang mang với đủ mọi suy đoán của bản thân mình.

Mẹ anh chào người hàng xóm của anh em Hạ Chi rồi quay trở lại xe, thấy con trai cứ ngồi chờ dẫn thì bà lên tiếng giục. Nguyên như tỉnh lại từ trong mộng, vội vàng quay xe ra, miệng thì quay sang hỏi chuyện:

-Mẹ tìm ai thế?

-Còn tìm ai nữa... Chính là người mà ông nội đã hứa hôn cho anh từ ngày bé đấy. Lần này thì anh chết với ông.

-Sao...- Nguyên giật mình, chân không tự chủ được đạp phanh khiến cho chiếc xe dừng lại ngay tức thì, hai mẹ con cũng vì thế suýt ngã xô về phía trước.

-Anh lái xe kiểu gì thế? Muốn giết mẹ anh à?- Bà giận dữ quát.

-Con xin lỗi...- Nguyên lại tiếp tục cho xe chạy- Mẹ nói người sống trong nhà đó là người được hứa hôn với con sao?

-Thì sao? Anh chê người ta nghèo à? Nó là con nhà có giáo dục, mặc dù bố mẹ nó mất sớm nhưng hai anh em biết nương tựa mà nuôi nhau thành người. Ngày trước ông nội anh từng nói muốn đón chúng về nuôi dạy cho tử tế, nhưng thằng lớn một mực từ chối. Nó vừa đi làm vừa kiếm tiền ăn học cho cả hai anh em. Chính vì thế mà ông nội anh mới quyết tâm tiến hành cuộc hôn nhân này cho bằng được.

-Nhưng chuyện hứa hôn có từ khi nào? Sao con không biết gì cả.

-Người mãi chơi bời như anh làm sao mà nhớ được. Ngày còn bé bọn nó thường được ông nội dẫn đến nhà ta chơi suốt. Anh mãi chơi với anh em chúng nó đến nỗi còn muốn theo về nhà bên ấy nữa. Ông nội anh với ông nội của bọn trẻ là anh em kết nghĩa từ lúc đi bộ đội với nhau.

-Sao con lại không nhớ gì nhỉ? - Nguyên nhân nhớ.

Đúng là số phận trêu người nên mới để mọi chuyện xảy ra như thế này.

-Cái hôm anh từ nước ngoài về, tôi có hẹn anh em nó đi ăn, tiện cho ba anh em gặp lại nhau luôn. Thế mà anh, anh trốn ra ngoài Cát Bà chơi. Anh em chúng nó có học, có lòng tự trọng, đời nào chịu được cách cư xử của anh. Vừa rồi tôi nghe nói thằng Lâm thì mất tích khi đi điều tra gì đấy, còn con bé Hạ Chi thì bị hai thằng thanh niên nào đó dẫn đi. Nó mất trí nhớ thế, không biết có phải bị bọn xấu lợi dụng bán đi không nữa.

Nguyên muốn cười mà không dám cười. Nếu mẹ anh biết một trong hai thằng “người xấu” đó là cháu bà, thằng còn lại thậm chí chính là thằng con đang ngồi cạnh mình đây thì bà sẽ phản ứng như thế nào.

Nhưng rồi anh chợt nhớ tới câu chuyện của Vincent. Vậy việc Vincent là chồng chưa cưới của Hạ Chi là thế nào? Chẳng lẽ sau khi bị anh cho leo cây, Hạ Chi đã đính hôn cùng với Vincent sao? Mọi việc rốt cục là như thế nào đây. Có lẽ sau khi về nhà anh phải gọi cho Vincent hỏi rõ mọi chuyện mới được.

-Mẹ... - Anh quay sang cười với bà.

-Chuyện gì?

-Mẹ đừng lo. Con biết cô ấy ở đâu. Con sẽ mang một cô dâu toàn vẹn về cho mẹ là được chứ gì?

35. Chương 35 : Những Ngã Rẽ Cuộc Đời

Hạ Chi đang ngồi trong vườn ươm cùng Phượng thì đột nhiên thấy cô bé bỏ thuốc ra, bưng miệng chạy ra một góc và nôn ọe. Gần đây ngày nào cô cũng thấy chuyện này xảy ra, hơn nữa Phượng cũng ăn uống kém đi, cứ ăn vào là buồn nôn nên ban đầu cô cũng cứ nghĩ rằng Phượng bị bệnh dạ dày như cô bé từng nói. Nhưng nghĩ kỹ lại, trước đó Phượng không hề có biểu hiện này nên cô càng thêm nghi hoặc.

Cô tiến lại vỗ vỗ lên vai của Phượng, đợi cho cô bé qua cơn buồn nôn mới đưa cho Phượng cái khăn để cô bé lau mặt. Nhìn thấy gương mặt vốn đã xanh xao của Phượng lúc này càng tái nhợt đi, cô nhíu mày rồi đột ngột hỏi:

-Em có thai phải không Phượng?

Nghe cô hỏi, Phượng giật mình đánh rơi cả chiếc khăn đang cầm trên tay. Nhìn thái độ đó của cô bé, Hạ Chi càng tin vào phán đoán của mình.

-Đừng giấu chị, chị biết em đang ốm nghén chứ không phải bị đau dạ dày. Sao em không nói cho chị biết, chị không đáng tin sao?

-Không phải đâu... - Phượng lắc đầu rồi đột ngột nắm chặt lấy tay cô nói như van nài - Chị ơi, chị đừng nói với ai nhé, kể cả anh Thiên Anh, kể cả các anh chị ở đây, em không muốn mọi người nghĩ em là đứa không chồng mà chưa, nghĩ em là đứa con gái dễ dãi.

-Được rồi. Lại đây ngồi nghỉ chút.- Hạ Chi vỗ lên tay cô bé rồi hai chị em tiến lại một gốc cây lớn và cùng ngồi xuống.

-Cái thai mấy tháng rồi?- Ngồi xuống rồi, thấy Phượng cứ cúi gầm mặt, cô ân cần hỏi.

-Hơn hai tháng rồi chị ạ!

-Bố đứa bé là ai? Có biết em mang thai không?

Phượng khẽ lắc đầu.

-Là em không nói?

Phượng gật, cũng không nói gì.

-Sao em không nói cho người đó để cả hai cùng giải quyết?

-Em sợ ảnh hưởng tới người ấy.

-Ảnh hưởng gì?

-Tới công danh, sự nghiệp của người ấy. Không có em, người đó chắc chắn sẽ có tương lai tươi đẹp hơn. Em chỉ là một đứa không cha không mẹ, em không xứng đáng với người đó chị ạ!

-Nếu hai người thực lòng yêu nhau và đến với nhau thì sẽ không nói chuyện gia cảnh. Có ai mong mồi côi cha mẹ đâu. Bố mẹ chị cũng mất từ khi chị còn nhỏ. Có một gia đình giàu có muốn giúp đỡ nuôi anh em chị, nhưng anh trai chị đã từ chối, bọn chị mặc dù không có cha mẹ thật, nhưng không có nghĩa là thiếu lòng tự trọng. Em nên nói cho cha đứa trẻ biết việc này.

-Anh ấy hiện không ở đây này.- Phượng lắc đầu.

-Không có sao? Đi làm ăn xa à? Hay đi học xa?

Phượng không đáp mà chỉ lặng thinh nhìn xuống bụng mình.

-Nhưng chắc còn gia đình của anh ta chứ?

-Thôi chị ạ! Em sẽ không nói cho người đó biết đâu. Em sẽ nuôi con một mình.

-Nuôi con một mình? Em điên sao?- Hạ Chi quát- Em có biết nuôi con một mình vất vả thế nào không? Em còn nuôi tới mấy đứa em nữa, thêm một đứa trẻ con rồi cả em, cả con em và mấy đứa trẻ đều chết đói hết sao?

-Em đi làm ở phòng khám cũng tích cóp được một ít tiền rồi chị ạ!

-Một chút tiền cởn con đó của em liệu cầm cự được mấy ngày? Em nghĩ mọi việc quá đơn giản rồi.

-Ngày xưa nhà em rất nghèo, thế mà bố mẹ em vẫn nuôi chị em em lớn lên được. Em không tin em không nuôi con một mình được.

-Đó là vì mẹ em còn có một người chồng để dựa vào, chị em của em còn có một người cha che chở. Còn con em thì có gì? Một bà mẹ không nghề nghiệp và mấy ông cậu vẫn còn đang tuổi ăn bám sao? Em nghĩ mọi chuyện cũng thật quá đơn giản rồi, đồ ngốc.

-Chị đừng mắng em nữa, em biết em ngốc, nhưng em đã quyết tâm rồi. Em sẽ không để mất đứa con này đâu. Em yêu anh ấy, và em sẽ sinh đứa bé ra.

-Thôi được rồi, chị cũng không khuyên em bỏ đứa bé, chỉ là cần phải bàn bạc với anh chàng kia để đứa nhỏ sinh ra không bị thiếu thốn tình cảm hay thiệt thòi gì. Nếu em không phản đối, chị sẽ làm mẹ đỡ đầu cho con của em, thế nào?

-Thật chứ? Chị đồng ý là mẹ đỡ đầu cho con của em thật sao?- Phượng nắm lấy tay cô vui mừng hỏi.

-Tất nhiên rồi. Chị sẽ cùng nuôi đứa bé với em.- Hạ Chi gật đầu rồi đứng dậy- Thôi đứng dậy đi, chị em mình xin nghỉ sớm một chút rồi xuống phố mua ít đồ. Em đang có bầu, không thể ăn uống qua loa được.

Hơn nữa từ nay cũng đừng đi đi về về nữa, chị sẽ xin với trung tâm cho em lên đây ở hẳn. Còn mấy đứa em của em nếu được thì cũng cho chúng nó lên đây ở luôn đi.

-Như thế làm sao được ạ? Đây là nơi làm việc mà.- Phượng kêu lên.- Chị đừng lo, chúng nó ở một mình quen rồi, em sẽ nhờ mấy bác hàng xóm để mắt giúp nữa. Một tuần em sẽ về thăm tụi nó một hai ngày là được rồi.

-Thế cũng được. Thôi, đứng dậy, chị em mình đi.

Từ hôm Thiên Anh đi, Nguyên đi, rồi Vincent cũng đi, lâu rồi Hạ Chi mới lại vui như thế. Niềm vui sắp được chào đón một đứa bé ra đời khiến cho cô phấn chấn hẳn lên, giống như người sắp làm mẹ là cô chứ không phải Phượng vậy. Bằng số tiền tích cóp của mình, cô mua cho Phượng nhiều đồ để tắm bổ, và nếu Phượng không ngăn lại, chắc cô còn sắm cả đồ dành cho trẻ sơ sinh nữa.

Hai chị em lang thang dưới phố một lúc thì cảm thấy đói bụng, đang định tìm một quán nào đó ăn tạm rồi mới về trung tâm thì Hạ Chi nhận được điện của Vincent. Anh hỏi cô đang ở đâu, nói sẽ tới gặp cô ngay rồi tắt máy. Hạ Chi tưởng rằng anh mang tin của Thiên Anh tới cho mình nên mừng lắm. Không ngờ, một lúc sau, người tới không chỉ có Trung, mà còn có cả Nguyên. Nguyên đứng đó nhìn cô, dường như đang cố kiềm chế lắm để bản thân không chạy ào tới mà ôm siết lấy thân hình mảnh mai yếu đuối kia. Chỉ một thời gian không gặp mà nhìn cô đã đen đi rất nhiều, nhưng cũng có vẻ rất khỏe khoắn và tươi vui.

-Chi, anh muốn nói chuyện riêng với em.- Khẽ hít vào một hơi, Nguyên nói.

-Chúng ta còn có chuyện gì để nói sao?- Hạ Chi xa lạ hỏi lại, nhưng cô lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

-Còn, rất nhiều nữa là khác.- Nguyên gật đầu.

Hạ Chi nhìn sang Vincent, thấy anh khẽ nhún vai và chẳng nói gì thì cô cau mày lại một chút. Sau đó, cô nói tiếp:

-Anh Trung, anh đưa Phượng đi ăn giúp em, rồi đưa cô ấy về trung tâm trước, được chứ?

-Cũng được.- Trung gật đầu và tách ra khỏi Nguyên.

Phượng cũng không nói gì mà chỉ lẳng lặng đi theo anh.

Nguyên vẫy taxi sau đó đưa Hạ Chi tới quán café quen thuộc mà hai người thường hay ngồi trước đây. Thấy anh cứ ngồi im nhìn mình với một vẻ ưu tư khó nói, Hạ Chi đành lên tiếng trước:

-Dạo này anh khỏe không?

-Anh khỏe. Còn em.

-Tất nhiên là em cũng rất khỏe rồi. Một ngày có thể đi rừng mấy lượt cũng không vấn đề gì.- Hạ Chi nhún vai.

-Mấy công việc đó không thích hợp với em đâu. Em nên xin một công việc văn phòng ổn định hơn.

-Em nghĩ là ổn chứ. Em thấy bản thân em rất thích hợp với nghề làm vườn và trồng hoa. Hơn nữa, em còn phải ở lại đây, chờ một người.

-Anh Lâm phải không?

-Sao anh biết?- Hạ Chi giật mình hỏi, rồi nghĩ tới cái nhún vai của Vincent, cô lại thờ dãi như tự trả lời cho mình.- Anh Trung kể hết với anh rồi sao?

-Anh xin lỗi, Hạ Chi.- Nguyên tiếp tục nói một câu không ăn nhập lắm với chủ đề đang nói chuyện.

-Về chuyện gì chứ?

-Vì đã không tới gặp em và anh Thanh Lâm ngày hôm đó.

-Anh...- Hạ Chi sững sờ nhìn anh như không tin vào những gì anh vừa nhắc.

Cô từng nghĩ đó là bí mật mà cô sẽ giữ cả đời này, sẽ không bao giờ nói cho anh biết.

-Mẹ đã nói cho anh biết, còn bảo anh đi tìm em và anh Thanh Lâm. Anh không nghĩ số phận lại trêu người chúng ta tới vậy.- Nguyên cười khổ giải thích.

-Thôi bỏ đi, nếu anh tới, cũng đã chắc gì anh sẽ yêu một người như em.- Hạ Chi lắc đầu.

-Sao khi nhớ lại, em không nói với anh?

-Em nói thế nào với anh được? Khi đó em cảm hận anh tới tận xương tủy. Xin lỗi, nhưng em không thể quên được nỗi tủi nhục của em và anh Thanh Lâm khi bị anh cho leo cây buổi tối hôm đó ở nhà hàng. Hơn nữa, sau đó em còn phát hiện ra anh không tới chỉ vì anh đã chạy ra Cát Bà, và tìm vui với những cô nàng nóng bỏng khác. Kể cả khi mất đi trí nhớ rồi, em vẫn còn lưu giữ một chút hình ảnh về anh, người đã gián tiếp gây ra tai họa cho anh em em.

-Đó là lý do em đã tát anh ngay khi mở mắt ra và nhìn thấy anh? Không phải một lần, mà là hai lần... Em thực sự hận anh đến thế sao, Chi?

-Đúng, em hận là không thể đánh anh, không thể trút mọi nỗi oán hận lên anh, sau khi em đã khôi phục trí nhớ. Cái tát lần đầu tiên khi em thấy anh, có thể là một chút kích ức còn sót lại, hoặc cũng có thể là nỗi đau mà em không thể nào quên đi được.

-Anh xin lỗi, anh thực sự không biết sự nóng nổi và bùng bột của anh lại gây ra hậu quả như vậy.

-Giờ anh xin lỗi đâu có ích gì.- Hạ Chi lắc đầu- Anh không thể trả lại được cho em và anh Lâm những tháng ngày bình yên được nữa.

-Chi...

-Anh biết không- Chi ngắt lời anh nói tiếp- Từ khi còn nhỏ, em đã rất thích anh, mặc dù khi đó em hoàn toàn không biết rằng chúng ta được hai ông nội hứa hôn cho nhau. Sau đó ông nội em mất, trước khi mất ông có dặn hai anh em về hôn ước đó, ông chỉ nói rằng đó là lời hứa của người lớn, nếu cả hai cảm thấy không thích hợp với nhau thì cũng không nên cưỡng cầu. Nhưng từ ấy, trong tâm trí em luôn tồn tại một ý nghĩ rằng: em có một người chồng chưa cưới rất đẹp trai. Ý nghĩ của một cô gái bắt đầu vào tuổi mới lớn nhiều màu hồng lắm.

Ông mất đi rồi, cuộc sống với hai anh em cũng trở nên khó khăn hơn. Số tiền ông để lại cho hai anh em ăn học cũng cạn dần. Hai anh em em phải chuyển về học ở một trường huyện, xa thành phố, cho đỡ tốn kém. Em chỉ là một cô học trò nhỏ không gì nổi bật, trong khi anh là hotboy của trường, nổi tiếng trên khắp các mặt báo dành cho tuổi học trò. Em thậm chí còn đi mua báo và cắt hình anh để vào trong cuốn nhật ký của mình.

Suốt thời gian đi học, em ấp ủ hình ảnh của anh trong trái tim. Sau khi anh ra nước ngoài, em không còn có chút gì của anh nữa. Rồi khi em tốt nghiệp đại học, đột ngột một ngày ông nội anh tìm tới anh em em và nói rằng muốn em đi gặp anh để xúc tiến chuyện kết hôn. Anh trai em cũng đồng ý, gặp một lần cho xong, nếu có thể tiếp tục thì tiếp tục, còn không thì cũng nên kết thúc.

Nhưng rồi em và anh trai ngồi đợi anh suốt buổi tối. Em đã nghĩ tới một buổi hẹn trong mơ, thậm chí còn chuẩn bị rất nhiều, suy nghĩ sẽ nói những gì khi gặp anh nữa. Mẹ anh thì luôn miệng xin lỗi. Anh Lâm thấy em buồn nên cũng không nói gì nhiều, nhưng em biết là anh ấy rất giận.

Sau đó anh ấy nói có việc đi công tác ở Cát Bà, muốn đưa em đi cùng cho khuây khỏa. Và em đi. Rồi ở đây, em trông thấy anh, anh khoác vai một cô gái rất xinh đẹp đi dạo ngoài bãi biển. Nhưng anh không nhận ra em, hoặc chẳng thèm để ý đến một người bình thường như em. Sau đó thì tai họa tới với anh Lâm và em...

-Anh thật sự xin lỗi. Lúc này anh không biết nói gì ngoài lời xin lỗi em và anh Lâm cả.

Hạ Chi ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt cô đã bắt đầu ngân ngấn nước, cô lấy tay quệt đi, lắc đầu cười:

-Thôi, đừng xin lỗi em. Ngay từ đầu là chúng ta đã được sắp xếp có duyên mà không có phận.

-Anh không tin vào duyên phận. Nếu em đã được sắp xếp để dành cho anh, thì thế nào anh cũng sẽ đưa em về lại bên anh được. Chỉ cần em yêu anh, Hạ Chi.

-Cả đời này em cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh.- Hạ Chi bật khóc, lúc này cô không thể cố gắng cười được nữa.

-Tại sao vậy? Anh thực sự không cố ý mà.- Nguyên nhìn cô đầy bất lực.

-Những ngày tháng em mất trí nhớ, anh đã ở bên chăm sóc cho em. Nhưng còn anh Lâm, ai sẽ bù đắp được cho anh ấy những ngày tháng này? Mặc dù anh không phải là người trực tiếp khiến anh ấy trở thành như vậy, nhưng có thể nếu không phải vì buổi hẹn đó anh không tới, thì anh ấy đã không quyết định đi công tác ngay và dẫn em theo cùng. Một ngày anh ấy chưa lành lặn trở về, thì ngày đó em còn không tha thứ cho anh được. Hơn nữa...

-Em nói hết đi.

-Anh vẫn còn yêu chị Dung lắm đúng không?

Nguyên sững cả người với câu hỏi này của Hạ Chi. Thấy anh lúng túng mãi không biết trả lời thế nào, cô cười chua chát:

-Em biết chuyện ấy lâu rồi, nhưng đó là thế giới tình cảm riêng của anh, và em tôn trọng. Hơn nữa, đến lúc này em vẫn còn quý trọng anh, chỉ vì em thấy được tình cảm đơn phương mười năm kia của anh. Không phải người đàn ông nào cũng duy trì được điều ấy.

-Anh xin lỗi, Hạ Chi. Mỗi tình đầu thường rất khó quên, mặc dù đó chỉ là mối tình đầu đơn phương. Nhưng anh xin thề, anh chưa bao giờ làm điều gì có lỗi với em hết. Giữa anh và chị Dung hoàn toàn không có gì.

-Thôi, anh về đi. Về thành phố của anh, em phải ở lại đây chờ anh Lâm trở về. Sau đó, em sẽ tìm một nơi bình yên để sống.

“Và quên anh...” Hạ Chi trầm nghĩ, cô không dám nói ra câu này, sợ rằng sẽ làm chùn bước chân Nguyên.

-Chị, anh yêu em mà. Em quên những gì đã nói với anh sao? Chẳng lẽ tình cảm giữa hai chúng ta kết thúc chỉ vì những sai lầm trong quá khứ sao?

-Đúng... Là sai lầm mà em sẽ ghi nhớ suốt đời. Em sẽ hận anh cả đời.

-Được rồi, em đừng khóc nữa. Nếu sự xuất hiện của anh làm cho em khóc nhiều như vậy, thì anh sẽ đi ngay, sẽ biến mất khỏi tầm mắt của em.- Nguyên thở dài rồi sau đó đứng dậy- Để anh đưa em về nhé, lần cuối thôi.

Hạ Chi ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt nâu sẫm và đầy nỗi buồn của anh, không từ chối, cũng không đồng tình, cô lặng lẽ cất bước đi ra khỏi quán.

36. Chương 36 : Đoàn Tụ

Nếu có quãng đường nào dài nhất cuộc đời, thì Nguyên có thể khẳng định, chính là đoạn đường mà chiều nay anh đưa Hạ Chi về. Con đường mòn dẫn lên trung tâm đã quá quen thuộc nhưng hôm nay với anh thực sự quá xa xôi.

Anh vẫn lèo đèo theo sau Hạ Chi từ lúc xuống xe ở dưới dốc. Cô cứ lặng lẽ đi phía trước, còn anh lặng lẽ theo đằng sau, không ai nói với ai một lời nào. Đôi lúc, khi ngẩng đầu nhìn về phía trước, thấy dáng hình bé nhỏ và có phần cô đơn của cô, anh chỉ muốn chạy ngay tới ôm lấy cô. Nhưng rồi anh lại không dám. Anh đã làm tổn thương cô quá sâu sắc, con người sống vô tâm và ích kỷ trước đây của anh cuối cùng đã phải trả giá, một cái giá quá lớn.

Anh đã lấy những tháng ngày vô nghĩa đó để giờ đây mất đi người con gái mà anh yêu nhất.

Cứ nghĩ tới cái cách mà cô đã khóc như thế nào trước mắt mình, anh lại dần lòng xuống, không cho phép bản thân được làm tổn thương cô thêm nữa.

Hai người cứ một trước một sau đi lên tới đầu dốc. Đột nhiên nghe tiếng sủa ở phía trước, sau đó là thân hình đổ rục một màu của Đại Tướng Quân đang chạy tới. Nhìn kĩ có thể thấy, dưới cổ nó còn có một thân hình bé xíu đang bám vất vẻo ở đó, trông rất buồn cười. Thân hình bé xíu ấy chính là con voọc Princess.

Đại Tướng Quân tiến tới quần vào chân Hạ Chi. Con voọc con từ cổ con sói lông đỏ, lập tức bám vào quần cô và cứ thế leo lên người cô. Ở trung tâm này, ngoài Đại Tướng Quân ra thì Hạ Chi chính là người cưng chiều nó nhất và nó cũng quấn quýt nhiều nhất. Hạ Chi khẽ mỉm cười ôm nó vào lòng và quay lại nhìn Nguyên.

Nguyên nhìn thấy Hạ Chi cười với con voọc nhỏ thì im lặng không nói gì. Có lẽ cô ở đây rất tốt và vui vẻ?

-Nó là Princess đúng không?- Anh khẽ hỏi.

-Đúng. Nó lớn nhanh đúng không?

-Ừm... có lẽ em ở đây rất tốt?

-Đúng vậy.

-Vậy thì anh yên tâm rồi. Anh về nhé!

Hạ Chi ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt cô hiện lên một sự thoáng thoắt khó nói, nhưng Nguyên đã quay đi rồi nên không nhận ra.

-Anh Nguyên.- Cô vội gọi.

-Ừ?- Nguyên dừng bước, quay lại nhìn cô chờ đợi.

-Cho em gửi lời chào tới ông nội anh và hai bác.

-Ừ, được rồi.- Nguyên gật đầu, trong mắt không khỏi hiện lên một chút thất vọng, rồi anh lại quay người, thông thả đi xuống.

Hạ Chi nhìn theo bóng dáng của anh, trong lòng cô rất muốn chạy theo anh, nói anh đừng đi, nói anh hãy ở bên cô. Nhưng rồi lòng kiêu hãnh của một cô gái từng bị anh bỏ rơi đã không cho cô làm điều đó, nên cô chỉ khẽ thở dài.

Khi Hạ Chi quay đầu lại, định đi vào trung tâm thì chợt thấy Vincent đi ra. Anh đứng ở dưới gốc cây, ngay sau trạm gác bảo vệ nên cô không để ý thấy.

-Sao anh còn ở đây vậy?- Cô ngạc nhiên hỏi- Có tin gì của anh Lâm phải không?

Trung lắc đầu.

-Vậy là chuyện gì?

Trung lại gần thêm một bước, khi đã tới sát người cô thì đưa tay, kéo và ôm cô vào lòng, nói:

-Anh yêu em, Hạ Chi.

Hạ Chi giật mình, con voọc con bị ép ở giữa cũng kêu lên choe chóe. Cô quay lại phía sau, thấy Nguyên vẫn đang chậm rãi cất bước đi xuống, chỉ một chút nữa thôi là anh sẽ hoàn toàn khuất bóng. Cô đẩy Trung ra và cười:

-Không cần đâu anh. Anh ấy sẽ không quay lại đâu. Đón kịch lúc này cũng chẳng thể níu kéo được gì cả.

Nói rồi cô ngẩng đầu nhìn anh, như nhớ ra chuyện gì đó nên hỏi tiếp:

-Mà sao anh lại có mặt ở đây? Anh chẳng phải đi làm rồi sao?

-Anh xin nghỉ phép rồi. Dù sao cũng không thích công việc đó lắm, bị đuổi luôn thì càng tốt.- Trung thở dài chán nản đáp.

-Thế anh ra đây làm gì?- Cô thắc mắc.

-Ra gặp em chứ làm gì.

-Gặp em làm gì?

-Thằng Nguyễn nó gọi cho anh vật anh lên bờ xuống ruộng cái vụ hứa hôn giả ấy. Anh lo cho em nên chạy ra xem tình hình thế nào.

-Cảm động quá, em không sao rồi, anh về đi.- Hạ Chi cười.

-Đã ra tới đây rồi thì anh cũng phải ở đây dạo chơi ít bữa nữa rồi mới về.

-Anh ở đây mãi rồi, còn chưa chán sao?

-Trước ở đây suốt ngày lo để mắt tới em, anh đâu có thời gian đi chơi bởi thăm thú đâu. Em ở đây cũng lâu rồirồi, tranh thủ rảnh đưa anh đi chơi đi.

-Anh đi một mình đi, em không dẫn điđược đâu. Mùa này ra biển lạnh chết đi được. Với lại bây giờ em bận lắm, từ sáng tới tối, từ thứ hai tới chủ nhật, em lại sắp có con nữa...

-Hả?- Trung kêu lên.

-À, không, đừng hiểu lầm.- Hạ Chi lắc đầu- Con đỡ đầu thôi. Nhưng em vẫn phải lo cho nó chứ, đúng không?

-Được rồi, em nói cái gì cũng có lý lắm, anh chịu thua.- Vincent lắc đầu.

-Thế là được rồi. Sao, có muốn vào ăn tối không? Đại Tướng Quân rất nhớ anh đấy.- Hạ Chi tủm tỉm cười một cách gian xảo.

-A... đừng giỡn nha. Anh về khách sạnđây.- Trung giẫy nảy lên khi nghĩ ra con chó sói lông đỏ mà anh gặp mộtlần là đã không thể nào quên được.

Hạ Chi cười chào Trung khi anh đi trởxuống, nhưng rồi nghĩ tới Nguyễn, cô lại có một chút cảm giác bản thânphũ phàng quá! Đã từng yêu nhau như thế, đã từng quấn quýt bên nhau nhưthế, đã từng một thời áp ôm như thế, vậy mà chỉ vì lòng kiêu hãnh củabản thân mà không thể chạy theo để níu anh lại được. Có lẽ rồi sẽ cóngày cô hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình, nhưng cô biết, côkhông thể có hạnh phúc cá nhân một khi chưa nhìn thấy anh trai mình bình yên trở về.

Cùng lúc ấy, Trung cũng đang chậm rãi ra về trong khi đang nhanh chóng bao trùm lấy hòn đảo. Nghĩ tới Hạ Chi,anh khẽ lắc đầu lẩm bầm:

-Ngốc thật. Lúc nào cũng cho là mình đang diễn kịch cả.

Mùa đông nhanh chóng qua đi. Vẻ già nua, xơ xác của hòn đảo nhanh chóng được thay thế bằng màu xanh của chồi non lộc biếc. Màu biển âm đạm cũng bị thay thế bởi màu xanh được dệt mộtmàu lấp lánh của nắng xuân. Cả hòn đảo giống như con gấu vườn mình tỉnhgiác sau một kỳ ngủ đông im ắng.

Mùa xuân ấp áp làm cho những giò hoa lan trong vườn ươm cũng bắt đầu đua nhau khoe sắc. Trong vườn lúc nào cũngngập tràn hương hoa và đủ các loại màu sắc kỳ lạ nhất.

Qua tháng tư, thời tiết bắt đầu nónglên, nắng cũng gay gắt hơn, biển xanh hơn và trời trong hơn. Phượng lúc này đã mang thai tới tháng thứ bảy, bụng đã vượt mặt nên đi lại vô cùngkhó khăn. Anh em trong đội cũng thống nhất cho cô về nghỉ ngơi để lấy sức vì công việc lao động trên khu nghiên cứu lúc này cũng không còn phù hợp với Phượng nữa.

Hạ Chi nhờ Tú Linh liên hệ với một vài người bạn ở Hà Nội sau đó giúp Phượng nhận một công việc có thể làm tạinhà đó là thuê tranh. Không giống như thuê truyền thống trên vải may mặc ở Việt Nam, thuê tranh treo tường kiểu Trung Quốc không đòi hỏi sự khéo tay mà chỉ cần kiên trì và tập trung là có thể làm. Thuê tranh khá mấtthời gian, sau khi hoàn thành, Hạ Chi giúp Phượng đem kí gửi ở các cửa hàng lưu niệm. Do đây là một mặt hàng khá mới ở đảo nên tranh bán racũng rất chạy, nhờ vậy mà Phượng vẫn có chút thu nhập để lo cho các emcũng như tiết kiệm cho đứa trẻ trong bụng.

Mang thai tới tháng thứ năm, khi Hạ Chidưa Phượng đi siêu âm thì bác sĩ đã báo là Phượng sẽ sinh con trai. Điều này làm cho hai cô gái đều rất vui mừng, vội vàng sắm sửa quần áo củinghư chuẩn bị cho đứa

trẻ một cái tên thật hay. Cuối cùng, hai cô gái thống nhất sẽ đặt tên đứa bé là Thiên Ân- tức là đứa trẻ do trời ban cho.

Tháng sáu, khi Phượng gần tới ngày sinh con thì một niềm vui nữa lại tới với Hạ Chi.

Thanh Lâm cuối cùng cũng trở về.

Sau hơn một năm trời điều trị ở nước ngoài, cuối cùng anh cũng trở về. Nhìn anh gầy hơn xưa nhưng đôi mắt vẫn sáng và ánh lên những cái nhìn sắc sảo, cô mừng đến nỗi ôm anh mà bản thân chỉ biết khóc. Thanh Lâm cứ vỗ về mãi em gái, không tài nào dỗ cho cô nín đi được. Một kiếp nạn mà khiến hai anh em xa nhau tới một năm trời, mỗi người một nơi, phải trải qua không biết bao nhiêu cay đắng. Một người đối mặt với tử thần từng phút từng giây, từng ngày từng giờ đấu tranh giành giật lại sự sống của mình, rồi lại từng ngày kiên trì luyện tập để có thể phục hồi lại hoạt động toàn thân; còn một người thì mất đi trí nhớ, lưu lạc như một kẻ không nhà, phải nhận sự che chở, chăm sóc của những người xa lạ.

Cuối cùng thì cũng có một ngày hai anh em gặp lại nhau.

Nhìn thấy cảnh đó, hai chị em Vincent cũng cảm thấy khóe mắt cay cay. Không biết nếu có ngày phải đối mặt với cảnh tình thân chia cách như thế liệu chị em họ có chịu được hay không?

Cô gái đi cùng Vincent không cao lắm, nước da trắng hồng, vẻ mặt trẻ hơn nhiều so với tuổi 27 của cô. Cô chính là chị gái của Trung, người đã bỏ không biết bao nhiêu tiền bạc, thời gian và công sức ra để đồng hành cùng Lâm, giúp anh hồi sinh như bây giờ. Và hiện tại, cô chính là bạn gái của Thanh Lâm. Hai người họ sẽ nhanh chóng đi tới hôn nhân sau khi về nước.

Thiên Anh, Long và Nguyên đều không có ở đảo nên Lâm sẽ tới gặp và cảm ơn họ sau khi mấy anh em về tới Hà Nội. Thấy Hạ Chi bày tỏ nguyện vọng chưa muốn về Hà Nội ngay thì anh hơi ngạc nhiên, nhưng rồi khi cô thổ lộ chuyện Phượng đang có thai và cô sẽ trở thành mẹ đỡ đầu của đứa trẻ thì anh chỉ cười, khẽ xoa đầu cô rồi nói cô cứ làm những gì mà mình thích.

Đương nhiên cô không giấu anh chuyện tình cảm của mình và Nguyên. Thanh Lâm chỉ trầm ngâm, không nói gì nhiều. Nhưng đến khi anh chuẩn bị cùng Huyền- tên của chị gái Trung rời khỏi Cát Bà thì anh đã khuyên nhủ cô một vài điều.

-Nếu em cảm thấy còn yêu cậu ấy, và cậu ấy còn yêu em, thì hai đứa nên quay về với nhau. Đừng vì chuyện của anh mà phải sống khổ sở như thế. Mọi chuyện đã qua rồi, dù sao thì anh cũng đã khỏe mạnh quay về. Hơn nữa, có khi nếu chuyện này không xảy ra, thì hai đứa đã không tới được với nhau. Anh không muốn sau này em hối hận hay oán trách anh. Hiểu không? Anh không giận cậu ta chút nào, trừ phi sau này cậu ta lại làm khổ em.

Câu nói của Thanh Lâm làm Hạ Chi nhớ mãi. Cô biết bản thân mình không thể nào quên Nguyên, nhưng Nguyên thì sao? Đã bảy tháng từ lúc chia tay tới giờ, một lần tìm cô anh cũng không tới. Nếu anh tha thiết với cô thì sao có thể bảy tháng liền không tới thăm cô một lần, dù chỉ trên tư cách những người bạn? Lần trước Tú Linh đã thậm chí còn kể rằng hình như anh đang cặp với một cô bé hotgirl nào đó xinh lắm. Anh còn nhớ gì tới cô sao? Chỉ sợ lúc này anh vẫn còn đang vui vẻ bên tình yêu mới mà thôi.

Nghĩ tới đây, Hạ Chi lại càng hậm hực. Dù sao cũng phải đợi anh Thanh Lâm vào Lâm Đồng thăm gia đình chị Huyền và đặt vấn đề xin cưới đã rồi cô quyết định lại cũng không muộn.

37. Chương 37 : Bạch Thiên Ân

Chiếc radio của trung tâm nghiên cứu lại tiếp tục phát tin về cơn bão số 1- cơn bão sẽ trực tiếp đổ bộ và Cát Bà ngay trong đêm nay. Đây đã là bản tin bão khẩn thứ mười mấy trong ngày rồi, anh em trong đội cũng vô cùng khẩn trương.

Gió mỗi lúc một to hơn, mây đen thì vần vũ đầy trời, mưa cũng bắt đầu lất phất. Hạ Chi cùng với mấy anh trong đội vội vàng chuyển hết đám cây non mới ươm vào trong vườn ươm. Đám cây này đang đợi để mang vào rừng trồng kể vào những vụ rừng trồng do bị cháy hoặc bị khai thác trộm. Làm xong việc, nhìn đồng hồ cũng đã gần 5h chiều. Mây đen làm cho bầu trời tối sầm lại, mưa mỗi lúc một nặng hạt hơn. Gió làm cho cây rừng nghiêng ngả. Từng trận gió thốc tới mang theo mây đen từ biển vào, càng làm không khí trở nên ngột ngạt đầy hơi nước.

Hạ Chi ở trong phòng của mình, gọi điện mãi cũng không thấy Phượng bắt máy. Chỉ sợ chút nữa mất sóng điện thoại thì rất phiền phức. Phượng đã gần tới ngày sinh, mà căn nhà của ba chị em cô thì đã lụp xụp lắm rồi. Lần trước Thanh Lâm đã nói là khó mà chống đỡ được nếu có trận bão tiếp theo nên cô rất lo lắng và định thuê một căn phòng nhỏ ở trung tâm đảo rồi để chị em Phượng về đó sống. Nhưng chưa kịp làm việc đó thì bão đã ập tới, một trận bão lớn và sớm hơn mọi năm rất nhiều.

Chính vì vậy mà ngay từ sáng Hạ Chi đã gọi điện giục chị em Phượng tránh sang nhà hàng xóm cho an toàn. Hơn nữa Phượng có thể chuyển dạ bất cứ lúc nào, ở một mình với mấy đứa em còn ở tuổi chưa biết gì, nếu đang mưa bão mà chuyển dạ thì quá nguy hiểm. Lúc đó Phượng đã đáp ứng rồi, không biết hiện tại thế nào? Nếu cô không bận thì cô đã gọi taxi tới đón chị em họ rồi đưa vào trung tâm, thuê khách sạn cho họ ở tạm rồi.

Hạ Chi buồn bực cất điện thoại đi rồi đi sang phòng lớn, nơi anh em vẫn thường tập trung ăn cơm và bàn bạc công việc. Đúng lúc ấy, một bóng người cao lớn chạy thật nhanh từ phía cổng vào, hai tay đang che trên đầu để tránh mưa nhưng cũng không ăn thua vì dù sao người anh cũng đã ướt hết. Chiếc ba lô màu xanh trên vai anh cũng đã sũng nước. Thấy người đó lao lên bậc thềm rồi vẩy vẩy nước mưa khỏi ống tay áo, Hạ Chi ngạc nhiên kêu lớn:

-Bác sĩ... anh Thiên Anh.

-Chào cô bé...- Thiên Anh nhận ra cô thì toét miệng cười chào lại.

Hạ Chi vẫn đứng há hốc miệng nhìn anh. Cô suýt không nhận ra người này là bác sĩ Bạch đã rời đi gần một năm trước, là Thiên Anh mà cô luôn yêu quý và kính trọng. Anh đen đi nhiều, phải già thêm mấy tuổi. Nước da rám nắng, mái tóc cũng khô lại, xơ xác, hai má hóp vào, tay chân cũng khô nẻ. Anh không còn giữ một chút nào về phong độ, thư sinh của mình trước kia nữa, mà thay vào đó là một dáng vẻ phong trần và khí chất trầm ổn vô cùng.

-Anh về bao giờ thế ạ? Anh vào trong đi, các anh chị đang ở trong đó hết.

-Ừ, đợi anh rửa cho bớt nước mưa đã. Anh về đến Hải Phòng chiều nay, mà bão quá, mãi mới ra được tới đây. Suýt nữa thì người ta còn giữ thuyền không cho đi nữa đấy.

-Anh cũng liều thật.- Cô đỡ ba lô cho anh rồi chép miệng.

-Anh không ngờ em vẫn làm ở đây đấy. Thế nào, nghiên việc ở đây rồi à?

-Nghiên chứ. Thôi anh vào đi, mưa lớn rồi. Mà xe anh đâu?

-Anh vẫn ký gửi ở khách sạn từ hồi đi tới giờ mà, ra đảo là anh lên đây luôn, nhớ anh em quá! Thôi, vào đi.

Sự trở về bất ngờ của Thiên Anh làm anh em vui mừng ríu rít, vừa ăn cơm vừa truyện trò với tận hơn 9h mới xong. Hơn nữa ngoài trời bão đang mỗi lúc một to lên nên cũng chẳng ai muốn ra ngoài làm gì cả.

Nói chuyện tới hơn 10h, lúc này mọi người mới buông tha cho Thiên Anh để anh đi nghỉ sớm. Vừa mới đi một chuyến đi dài nên Thiên Anh cũng khá mệt mỏi và cần đi nghỉ ngay. Hạ Chi đưa anh tới một phòng gần chỗ mình ở tạm. Vì anh về quá đột ngột nên anh em chưa thể sắp xếp cho anh chỗ ở tử tế ngay được.

Gian phòng này trước là nhà kho, sau này thì để trống nên toàn mùi ẩm mốc, phân chuột, phân gián nên ai vào lần đầu cũng phải nhăn nhó một hồi. Sau khi dọn dẹp cho Thiên Anh xong, cô cười và gọi anh vào.

-Cám ơn cô bé nhé! Phiền em quá!

-Có gì đâu anh. Anh về gấp nên chưa sắp chỗ ngay được, với lại cũng đang bão nữa.

-Tầm nửa đêm bão sẽ đổ bộ vào Vịnh, mọi người đã che chắn cho cây giống cẩn thận rồi chứ?- Thiên Anh cẩn thận hỏi.

-Xong hết từ chiều rồi anh ạ! Em vùi dùm một chút nước xịt phòng để khử mùi. Hay anh qua phòng em ngồi một chút cho bớt mùi rồi hãy về ngủ.

-Cũng được. Từ tối tới giờ anh em hỏi chuyện nhiều quá nên anh cũng chưa có thời gian hỏi chuyện riêng của em. Đi nào...

Hạ Chi dẫn Thiên Anh về phòng rồi dần dần theo câu chuyện, kể hết cho anh nghe những gì mình đã trải qua trong thời gian anh đi, chủ yếu là chuyện liên quan tới Nguyên, Vincent và sự trở về của Thanh Lâm, nhưng tuyệt nhiên chưa hề nhắc tới Phụng. Trước đây Phụng đã tha thiết đề nghị cô không được nói với mọi người chuyện Phụng có thai, nhưng sau đó vì cần có tiền cho sự ra đời của đứa bé nên Phụng đã cắn răng ở lại tới tháng thứ bảy mới về nhà. Anh em trong đơn vị cũng không dị nghị gì nên cô bé cũng đỡ cảm thấy tủi thân, thậm chí khi nhận số tiền ủng hộ ít ỏi của mọi người, cô còn khóc một trận.

-Vậy là em sẽ quay về với Nguyên, đúng không?

-Em cũng không biết nữa, có thể anh ấy đã có người khác, và đã quên em rồi.- Hạ Chi lắc đầu.

-Đừng lo, anh sẽ về Hà Nội một chuyến và thăm dò ý của nó xem sao. Nếu nó còn yêu em, anh sẽ bảo nó ra đón em, thế nào?

-Thôi anh ạ, em nghĩ em sẽ tự về Hà Nội một chuyến. Đẳng nào thì anh Thanh Lâm cũng muốn gặp anh, anh Long và anh Nguyên để cảm ơn mà.

Thiên Anh khẽ gật gù đồng ý. Sau đó, anh lại hỏi tiếp, một câu hỏi mà bản khoăn mãi anh mới có thể cất được thành lời:

-Đúng rồi, còn Phụng thế nào? Anh tưởng lúc anh đi, cô ấy cũng lên đây làm cùng em mà?

Thấy Hạ Chi ngập ngừng một hồi, Thiên Anh càng thúc giục:

-Sao vậy? Em chắc phải có tin của cô ấy chứ? Hay cô bé lấy chồng rồi à?

-Dạ không, nhưng...

-Có chuyện gì sao?- Thiên Anh nghiêm giọng hỏi, rõ ràng anh cảm thấy vẻ mặt này của Hạ Chi không bình thường chút nào.

-Không ạ! Chỉ là... Phụng có làm ở đây với em, tới hết tháng tư vừa rồi mới nghỉ. Cô ấy đã về nhà rồi.

-Sao lại không làm ở đây nữa? Hay cô bé tìm được việc gì tốt hơn sao?

-Không ạ! Phụng có bầu, sắp sinh con nên về đợi sinh.- Hạ Chi cuối cùng đành nói ra sự thật, cô cũng nghĩ việc này sẽ không giấu được Thiên Anh lâu. Hơn nữa, đẳng nào thì các anh ở trung tâm cũng biết rồi, Thiên Anh sớm hay muộn cũng biết mà thôi.

-Có bầu? Sinh con?- Thiên Anh nhíu mày rồi mắt anh mở to, sau đó anh dùng hai bàn tay cứng như thép túm chặt lấy vai cô lắc mạnh, giọng nói to như muốn hét lên- Em nói Phụng có bầu? Bao lâu rồi? Chờ nào thì sinh?

-Đau em, bác sĩ... anh làm sao thế?

-Em nói nhanh đi Hạ Chi?- Thiên Anh lúc này chẳng còn giữ nổi bình tĩnh để nghe cô kêu nữa, lòng anh bắt đầu nổi sóng cuộn cuộn, giống như cơn bão mỗi lúc một lớn hơn ngoài kia.

-Không đầy một tuần nữa là cô ấy sẽ sinh con thôi. Anh làm sao thế ạ? Không lẽ...- Hạ Chi giật mình nhìn anh đầy nghi ngờ.

-Anh phải đi tìm Phụng đã. Cô ấy đang ở nhà đúng không?

-Vâng. Nhưng anh không nên đi giờ này. Bão đang lớn lắm. Mai bão tan rồi hãy đi thăm cô ấy.- Hạ Chi cố giữ lấy tay Thiên Anh khi anh muốn lao ra ngoài.

-Không được, anh phải đi ngay. Để anh đi. Đó là con anh!- Thiên Anh hét lên rồi vùng ra khỏi sự níu giữ của cô, anh lao vào trong gió lốc và cơn mưa đen ngòm trên bầu trời.

Khi anh em của trung tâm chạy ra thì Thiên Anh đã biến mất trong màn đêm rồi. Hạ Chi vẫn đứng đó, chưa hề từ bỏ với câu nói sau cùng của Thiên Anh.

“Đó là con anh!”

Đứa bé trong bụng Phượng lại là con của Thiên Anh. Giờ thì cô đã hiểu lý do Phượng một mực năn nỉ cô không được cho Thiên Anh biết. Nếu anh biết, thì có thể anh đã không đi. Nếu anh biết, thì có thể đã có một đám cưới, dù là đám cưới không tình yêu. Nếu anh biết, thì Phượng đã không phải vượt qua những tháng ngày vất vả một mình thế này.

Nhưng nếu anh biết, liệu Phượng có thực sự được hạnh phúc hay không? Nếu là yêu nhau mà đến với nhau thì Phượng sẽ không bao giờ giấu anh về cái thai đó. Chỉ có một lý do duy nhất, Phượng không muốn ràng buộc Thiên Anh khi anh không hề yêu cô.

Nhưng Thiên Anh đi tìm Phượng trong thời tiết này thì quá nguy hiểm. Thời tiết này đã không thể lái xe được rồi, chưa kể con đường dẫn tới nhà Phượng lại ở ngay ven biển, chỉ cần sơ suất một chút là có thể gặp tai nạn vô cùng thảm khốc.

Nhưng ai có thể ngăn Thiên Anh lại đây?

Hạ Chi đặt hai tay lên ngực, mắt nhắm nghiền lại. Lúc này, cô chỉ có thể nguyện cầu cho Thiên Anh bình an mà thôi.

Mây đen cuộn lại như một con rồng khổng lồ đang lên cơn giận dữ, uốn mình không ngừng trên không trung. Mưa rào rạt trên khung cửa kính xe, nhưng thứ duy nhất tồn tại trong đầu Thiên Anh lúc này là Phượng và đứa bé chưa chào đời kia. Nó chính là con anh. Bản năng làm cha trời dạy, thúc giục Thiên Anh phải tới với người con gái đang mang trong mình giọt máu của anh ngay. Anh đã lãng phí quá nhiều thời gian rồi, không thể chậm trễ thêm một giây một phút nào nữa. Anh phải tới bên cô.

TẶNG QUÀ GỬI LỜI CẢM ƠN

heoubaotam - Cấp 10 [được Cảm Ơn lần trong 19530 Bài Viết] Thời Gian: Thứ 3, 27/11/2012, 8:58:56 | Bài Thứ 199

Gió rít gào bên khung cửa đã đóng chặt, sấm rền ầm ầm trên trời, giống như con rồng màu đen trên cao kia đang gầm lên giận dữ. Đã gần 12h đêm, cơn bão mỗi lúc một kinh khủng hơn. Trước mắt anh chỉ có một màn đêm đen dày đặc, không có một thứ ánh sáng nào khác, ngoài ánh sáng của tình yêu thương đang trào lên trong tim anh dẫn đường chỉ lối cho chiếc xe chạy về phía trước. Con đường bây giờ như hòa tan vào đêm đen, cùng với núi, và biển.

Mười hai giờ đêm, xe mới chạy được một nửa chặng đường. Gió mưa cản làm cho chiếc xe dù đã đi với tốc độ khá nhanh nhưng vẫn cho Thiên Anh cảm giác vô cùng chậm chạp. Nếu anh đi nhanh hơn, chỉ sợ chiếc xe sẽ văng ra khỏi con đường và rơi xuống biển mất.

Mồ hôi đã tuôn ra ướt đầm trên trán anh. Thiên Anh vẫn ghì chặt vô lăng, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước. Đột nhiên có tiếng điện thoại vang lên, tiếng điện thoại như một tiếng chuông đánh mạnh vào tim anh khiến Thiên Anh sửng sốt. Không hiểu sao lại có cảm giác như vậy. Số hiện lên trên màn hình là số lạ, Thiên Anh bỏ qua, không nghe. Dù sao tập trung lái xe trong thời tiết này mới là quan trọng nhất.

Cuộc gọi thứ nhất kết thúc, lại tiếp tục cuộc gọi thứ hai. Có một linh cảm vô hình thúc giục Thiên Anh hãy bắt máy, nhưng hai mắt anh vẫn nhìn chăm chăm về phía trước, bỏ qua nó.

Tới hồi chuông thứ ba, Thiên Anh không nhẫn nại được, cuối cùng cầm điện thoại lên và bắt máy.

Ngay khi anh bắt máy, vang tới bên tai là tiếng khóc của trẻ con, rồi tiếng gào khóc của mấy người nữa mà anh nghe không rõ. Thiên Anh nghe tim mình đập thình thịch, anh khẽ đáp:

-A lô.

-Bác sĩ...- Tiếng phụ nữ yếu ớt đáp lại.

Toàn thân Thiên Anh run lên. Một linh cảm không lành bất chợt ập tới.

-Phượng, em phải không?

-Anh Thiên Anh...

-Em thế nào rồi? Đừng lo, anh đang tới.

-Anh Thiên Anh... đứa bé... con... tên... Thiên Ân...

Tiếng nói cứ thế nhỏ dần, cuối cùng im bặt sau khi chữ Thiên Ân rơi vào tai Thiên Anh. Sau đó là hàng loạt tiếng gào khóc khác, nhưng tai Thiên Anh đã ù đi rồi, anh không còn nghe được gì nữa.

Đoạn đường phía trước đột nhiên xuất hiện một đồng đá to lù lù, kèm theo vô số đất đá nhỏ rơi vãi lung tung. Thiên Anh lúc này trong đầu chỉ vang lên tiếng của Phượng, câu nói cuối cùng của cô: “Con tên là Thiên Ân.” Chiếc xe, với một tốc độ không cho phép trong trời mưa này, đâm thẳng vào đám đá học do núi sạt lở rơi xuống. Cú va chạm khiến đầu Thiên Anh đập thẳng vào vô lăng. Chiếc xe sau khi va vào tảng đá thì trệch hướng, trượt lên đám đất trơn lầy rồi theo đó, lao qua hàng rào chắn và rơi thẳng xuống khoảng không phía trước. Dưới đó là biển đang gầm gào cùng vách đá.

Thiên Anh, trong giây phút này, đầu óc đã hoàn toàn mơ hồ, và suy nghĩ rõ ràng nhất trong đầu anh chính là câu nói của Phượng:

“Con tên là Thiên Ân.”

Nhưng anh sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy mặt đứa con bé bỏng của mình dù chỉ một lần.

38. Chương 38

Kết cục

Một năm sau...

Không ai trong những người đã chứng kiến có thể quên được đám tang nhiều nước mắt của một năm về trước. Không biết bao nhiêu người đã khóc trước hai chiếc quan tài lạnh lẽo nằm kề nhau ấy.

Tiếng khóc của người thân Thiên Anh, của mấy đứa trẻ em của Phượng. Tiếng khóc của những người hàng xóm, những người dân đã quá thân quen với hai người, đặc biệt là vị bác sĩ tốt bụng mà họ vẫn thường ghé qua tặng đồ biển. Tiếng khóc của những người bạn, những người đồng nghiệp đã cùng làm việc nhiều năm với họ. Và khó quên nhất, chính là tiếng khóc ra rả vì khát sữa của đứa trẻ xấu số vừa mới chào đời đã phải tiễn đưa hai người thân yêu nhất của nó. Nhìn nó khóc đến tím tái cả người trên cánh tay của Chi, tim ai cũng như nghẹn lại, nhiều người cũng vì nó mà không cầm được nước mắt.

Hai người không đồng sinh, không yêu nhau, nhưng họ lại mất cùng giờ, cùng ngày, cùng tháng, cùng năm và có chung một đứa trẻ. Gia đình Thiên Anh mặc dù chưa một ngày đón cô gái kia về làm dâu con, nhưng họ vẫn muốn để cô được an táng ngay bên cạnh anh, để hai người họ có thể đến bên nhau khi tới bên kia thế giới.

Ở đó, có lẽ họ sẽ là một đôi uyên ương hạnh phúc.

Hạ Chi đặt hai bó hoa xuống trước hai ngôi mộ, đưa mắt nhìn lên hai tấm ảnh trên bia mộ, lòng cô lúc này vẫn còn hơi nhói đau khi thấy nụ cười của họ. Người chết thì cũng đã chết, người sống vẫn tiếp tục phải sống. Chỉ là cô cảm thấy thật bất công cho hai con người đó. Cô gần như ngất xỉu khi sáng hôm sau hay tin người ta tìm thấy hiện trường vụ tai nạn xe của Thiên Anh, rồi sau đó là cái tin Phượng qua đời vì mất nhiều máu sau khi sinh con tại nhà. Ôm đứa trẻ vẫn còn đỏ hỏn trên tay, cô khóc như mưa như gió. Cô đã

mong đứa trẻ này ra đời biết bao, vậy mà ngày nó được sinh ra lại là ngày cô mất đi hai người bạn thân nhất của mình.

-Thằng nhóc vẫn khỏe chứ?

Tiếng đàn ông thỉnh thoảng vang lên ở phía sau khiến Hạ Chi giật nảy mình quay lại. Là Hải Long, người đã từng che chở và giúp đỡ cô rất nhiều trong những ngày cô mất trí nhớ và sống ngoài Cát Bà. Từ khi Thiên Anh mất đi, cô cũng chỉ gặp anh thêm hai lần, đó là hai lần khi anh tới bệnh viện thăm Thiên Ân khi thằng bé chuẩn bị được phẫu thuật. Thiên Ân mắc bệnh tim bẩm sinh, thân chung động mạch loại ba là một trong những loại bệnh tim nguy hiểm nhất, vì vậy trong suốt một năm đầu tiên này, cả gia đình đã không tiếc tiền bạc để cho đứa bé có được cơ hội phẫu thuật sớm nhất có thể. Bây giờ thì Thiên Ân đã hoàn toàn khỏe mạnh. Nó bắt đầu biết đứng và đang tập đi.

-Cháu khỏe lắm. Rảnh thì anh tới chơi.

-Tôi không rảnh. Nó khỏe là được rồi. Mỗi lần đến nhà Thiên Anh lại nghe bác gái trách móc rằng đã lôi kéo anh ấy đua xe. Nếu không thì cũng đã không có tai nạn. Giống như tôi phải chịu trách nhiệm về cái chết ngu ngốc của anh ấy vậy.

Hải Long vẫn như vậy, lạnh lùng, cục cằn và có phần hơi xa cách với tất cả mọi người.

-Chắc hai bác đau lòng quá thôi. Anh đừng trách họ, làm cha làm mẹ ai chả thế.

-Ngày mai cô và Nguyên làm lễ cưới.

-Vâng.

-Mặc dù tôi cũng hơi không thích anh ta, nhưng Nguyên cũng không phải là không tốt. Ít nhất anh ta cũng hơn tôi nhiều cái lắm. Đừng so sánh bản thân mình với những cô gái khác quanh anh ta để rồi tự ti, cái đó chỉ làm hai người xa nhau hơn mà thôi. Dù cô không đẹp bằng họ, cô không giỏi bằng họ, cô không nhiều tiền như họ, nhưng cô vẫn hơn hẳn tất cả những người đó, vì cô có được chiếc nhẫn kết hôn của người đàn ông mà họ yêu. Cô có được đám cưới với anh ta. Vậy là cô thắng rồi. Hơn nữa, đàn bà con gái nên chọn một người yêu mình mà trao thân gửi phận. Nguyên rất yêu cô, cô phải biết điều đó.

-Tất nhiên em biết. Nhưng sao anh cũng biết?- Hạ Chi cười hỏi.

-Sau khi Thiên Anh vào Lâm Đồng làm việc, Nguyên về Hà Nội và thỉnh thoảng bọn tôi vẫn đi uống cùng nhau.

-Ra vậy. Bọn em cũng bận chăm sóc cho Thiên Ân nên bây giờ mới nghĩ đến đám cưới được.

-Thằng nhóc ấy ở với vợ chồng cô chứ?

-Vâng, cưới xong bọn em sẽ sang Anh sinh sống, anh Nguyên sẽ tiếp tục học lên tiến sĩ ở đó, ông và các bác cũng đều đồng ý để Thiên Ân đi cùng chúng em.

-Vậy là được rồi.- Long nói rồi mới bắt đầu châm hương và cắm lên hai ngôi mộ.- Tôi chúc mừng cho cô và Nguyên.

-Tối nay nhà anh Nguyên mở tiệc, anh tới luôn nhé!- Hạ Chi đề nghị.

-Không, hôm nay tôi không được vui, có lẽ sẽ tới Sky kiếm cái gì đó để uống...

Hải Long lắc đầu đáp và xoay người bước đi. Dưới nắng chiều, chiếc nhẫn kim cương anh đeo trên cổ ánh lên những tia sáng lấp lánh.

Một câu chuyện mới cũng sắp bắt đầu...

+++Hết+++

Đôi lời của tác giả

Cũng đã gần hai năm kể từ ngày cuốn tiểu thuyết “Chỉ có thể là yêu” đầu tiên được đặt lên kệ sách, cũng là gần ấy thời gian tôi dành hết tâm huyết cho cuốn tiểu thuyết thứ ba có tên là “Giấu anh vào trong nỗi nhớ của em đi” này.

Gần hai năm không phải là một thời gian ngắn, nhưng cũng đủ dài để tôi suy ngẫm và tìm cho mình một con đường, một lối đi riêng trong sáng tác. “Giấu anh vào trong nỗi nhớ của em đi” chính là bước chuyển trung gian trong sự thay đổi về tư duy đó của tôi. Đây là cuốn tiểu thuyết chính thức đóng lại series tiểu thuyết “Chỉ có thể là yêu”, đóng lại thế giới của những chiếc siêu xe và những con người đam mê bất tận với trò chơi tốc độ. Đồng thời, nó cũng mở ra một tư duy sáng tác mới cho bản thân tôi. “Giấu anh vào trong nỗi nhớ của em đi” sẽ không có câu chuyện tình yêu nhiều ngọt ngào mà cũng đầy mâu thuẫn như “Chỉ có thể là yêu”, cũng không nhẹ nhàng mà đầy đau khổ như “Yêu không hối tiếc”, nó lặng lẽ và giản dị như một chiều trời xanh đầy nắng và gió.

Ở cuốn tiểu thuyết này, tôi hy vọng sẽ đem đến cho độc giả cái nhìn rộng mở hơn về cuộc sống, về môi trường, về xã hội, về những mâu thuẫn tưởng chừng rất đơn giản nhưng không hề dễ tháo gỡ chút nào, về những câu chuyện tình yêu không phải lúc nào cũng có kết thúc đẹp, về những hạnh phúc mà người ta phải đi một vòng thật lớn, thậm chí đánh đổi rất nhiều thứ mới ngỡ ngàng nhận ra rằng nó vẫn ở ngay bên cạnh mình. Có nhiều người hỏi tôi tại sao lại không viết về thế hệ tiếp theo của “Yêu không hối tiếc” mà lại quay ngược về quá khứ của “Chỉ có thể là yêu”? Cuộc sống vốn là một vòng luẩn quẩn giữa những mối quan hệ nhiều chiều, khi một câu chuyện này khép lại, sẽ lại có một câu chuyện mới mở ra. Câu chuyện mới ấy, lại là bắt đầu của một câu chuyện khác nữa, và biết đâu, kết thúc của nó lại chính là khởi đầu của câu chuyện đầu tiên. Cứ theo cái vòng tròn ấy, bạn sẽ nhận ra có nhiều điều khá thú vị và bất ngờ trong cuộc sống của chính mình.

Khép lại cuốn cuối cùng trong series tiểu thuyết “Chỉ có thể là yêu”, tôi sẽ bắt đầu với một chủ đề mới, ở đó nhân vật cũng có những sở thích và đam mê mới. Vẫn là những câu chuyện tình yêu, nhưng ở đó, tôi tìm được sự trưởng thành của chính mình qua các nhân vật của tôi.

Lời yêu thương gửi tới gia đình, những người thân yêu nhất của tôi, tới bố mẹ và em gái, những người luôn sẵn sàng mở rộng vòng tay đón tôi trở về sau những chuyến đi dài mỗi một, luôn tha thứ cho tôi khi tôi mắc lỗi, luôn vực tôi dậy và để tôi tự học cách bước đi khi tôi vấp ngã.

Tôi xin gửi lời cảm ơn sâu sắc tới những anh em, bạn bè đã luôn đồng hành tôi mỗi khi tôi chùn bước, tới những độc giả thân yêu luôn cổ vũ tinh thần cho tôi mỗi khi tôi mất đi cảm hứng sáng tác. Tôi xin chân thành cảm ơn Công ty sách Bắc Hà, NXB Văn Học, NXB Hội Nhà Văn đã giúp đỡ để tôi được tới gần hơn với bạn đọc của mình.

Và tôi cảm ơn bạn vì đã cầm lên cuốn sách này, lắng nghe những điều tôi tâm sự trên đây, bạn thân yêu ạ!

Hà Nội, tháng 8 năm 2012

Hân Như.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giau-anh-vao-trong-noi-nho-cua-em-di>